

BĂTĂLIA
VRĂCIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Bătălia Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Vizitează site-ul:
www.cronicilewardstone.ro

Bătălia Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Daniel Penescu
Tehnoredactare: Mihaela Dumitru

Joseph Delaney
THE SPOOK'S BATTLE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2007
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2007

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2007
ISBN 978-973-128-078-3

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Format: 32/70x100; Coli tipo: 15
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Bătălia Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

București : Corint Junior, 2007

ISBN 978-973-128-078-3

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-93-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărți

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel./Fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1. Un vizitator din Pendle	9
Capitolul 2. Tâlhărie și răpire	31
Capitolul 3. Priorități	51
Capitolul 4. La răsărit de Pendle	65
Capitolul 5. Cele trei surori	84
Capitolul 6. Pivnița oglinzilor	102
Capitolul 7. Povestea lui Alice	124
Capitolul 8. Doamna Wurmalde	139
Capitolul 9. Urme de pași	161
Capitolul 10. Tibb	177
Capitolul 11. Hoț și ucigaș	193
Capitolul 12. Sosirea armatei	217
Capitolul 13. Cavoul	235
Capitolul 14. Strigoii	249
Capitolul 15. Agile ca pisicile	266
Capitolul 16. Cuferele mamei	282
Capitolul 17. Lumina lunii	300
Capitolul 18. James fierarul	323
Capitolul 19. Agnes Sowerbutts	346
Capitolul 20. Sfârșitul unui dușman	378
Capitolul 21. Înapoi la Downham	395
Capitolul 22. Bătălia de pe Dealul Pendle	411
Capitolul 23. Luna de sânge	430
Capitolul 24. Disperare	439
Capitolul 25. Noua ordine	462

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1

UN VIZITATOR DIN PENDLE

Vrăjitoarea mă urmărea prin pădurea întunecată, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă.

Alergam cât puteam de repede, înnebunit să scap, croindu-mi drum disperat printre crengile care mă biciuiau peste față și mă răcinii care mi se agățau de picioarele obosite. Aerul inspirat mă răcâia dureros pe gât în jos, în timp ce mă chinuiam să răzbat, din ce în ce mai anevoie, către marginea pădurii. Dincolo de ea se afla panta care ducea la grădina de apus a Vrăciului. Dacă aş fi putut ajunge la acel liman, aş fi fost salvat!

Nu eram chiar lipsit de mijloace de apărare. În mâna dreaptă țineam toiagul de scoruș-de-munte, cu mare putere tocmai împotriva vrăjitoarelor, iar pe mâna stângă aveam lanțul meu de argint, înfășurat la încheietură, gata pentru aruncare. Dar oare aş fi avut măcar o jumătate de şansă să-l folosesc pe vreunul dintre ele? Ca să arunc lanțul, trebuia să fie o distanță între noi, dar vrăjitoarea îmi sufla deja în ceafă.

Deodată, pașii din spatele meu se opriră. Renunțase? Am fugit mai departe. Luna în descreștere, acum vizibilă prin frunzișul copacilor, împestrița cu pete argintii pământul de sub picioarele mele. Copacii se răriseră. Mai aveam puțin până la marginea pădurii.

Atunci, tocmai când să trec de ultimul copac, ea apăru pe neașteptate și se repezi la mine din partea stângă, cu dinții sclipind în lumina lunii, cu brațele întinse și ghearele rășchirate, ca și când ar fi fost gata să-mi scoată ochii. Încă alergând, cârmind brusc, am zvâcnit din încheietura mâinii stângi și-am aruncat lanțul, trimițându-l drept spre ea. Pentru o clipă, m-am gândit că am nimerit-o, dar ea s-a ferit și lanțul a căzut, fără să-i facă niciun rău, în iarbă. În clipa următoare, se năpusti asupra mea, zburându-mi cât colo toiagul din mână.

M-a trântit la pământ cu atâta putere că mi-a tăiat și bruma de răsufare rămasă și, cât ai clipi, era călare pe mine, apăsându-mă cu toată greutatea. M-am zbătut un moment, dar eram fără suflu și epuizat, iar ea era foarte puternică. Se așeză pe pieptul meu și-mi țintui brațele la pământ, deasupra capului. Apoi se aplecă până când aproape că ni se atinseră fețele, iar părul ei îmi acoperi obraji ca un giulgiu negru, împiedicându-mă să mai văd stelele. Îi simțeam răsufarea pe față, dar nu era urât mirositoare, ca ale vrăjitoarelor ce se hrăneau cu sânge sau cu oase. Mirosea dulce, a flori de primăvară.

— Te-am prins, Tom, te-am prins! exclamă Alice triumfătoare. Nu ești destul de bun la asta. Va trebui să poți mai mult, în Pendle!

Cu acestea, izbucni în râs și se rostogoli, dându-se la o parte de pe mine, iar eu m-am ridicat în picioare, încă luptându-mă să-mi recapăt suflul. După vreo câteva momente, am găsit puterea să merg și m-am dus să-mi recuperez toiagul și lanțul de argint. Deși era nepoata unei vrăjitoare, Alice era prietena mea și nu o dată îmi salvase viața, cu un an în urmă. În seara asta exersam tehnicile de supraviețuire, Alice jucând rolul unei vrăjitoare care încerca să mă omoare. Ar fi

trebuit să-i fiu recunoscător, dar mă simțeam foarte prost. Era a treia seară la rând când mă învingea.

Am început să cobor panta către grădina de apus a Vrăciului, iar Alice veni în fugă lângă mine, potrivindu-și pașii după ai mei.

— Nu te bosumfla, Tom! zise ea, cu blândețe. E o seară plăcută de vară. Hai să ne bucurăm de ea cât mai putem. O să pornim la drum, curând, știi c-o să pornim, și-o să ne fie dor, și mie și ție, să mai fim aici, înapoi.

Alice avea dreptate. Urma să împlinesc paisprezece ani, la începutul lui august, și eram ucenicul Vrăciului de mai bine de un an, acum. Cu toate că înfruntaserăm multe și mari primejdii împreună, ceva încă și mai rău se întrezărea la orizont. De la o vreme, Vrăciul primea vești că amenințarea vrăjitoarelor din Pendle crescuse; mă anunțase că, peste puțin timp, urma să ne ducem până acolo ca să încercăm să rezolvăm problema. Dar acolo erau zeci de vrăjitoare și poate sute de sprijinitori ai lor, iar eu nu vedeam cum am fi putut birui împotriva atâtor potrivnici. La urma urmelor, noi nu eram decât trei: Vrăciul, Alice și cu mine.

— Nu m-am bosumflat, am zis eu.

— Ba da, te-ai bosumflat. Ți s-a lungit mutra de ți-a ajuns nasul în iarbă.

Am continuat să mergem în tăcere până am intrat în grădină și-am zărit casa Vraciului printre copaci.

— N-a zis încă nimic despre când o să plecăm la Pendle, nu-i așa? întrebă Alice.

— Nicio vorbuliță.

— L-ai întreat? Nu aflu nimic dacă nu întreb!

— Firește că l-am întreat, am asigurat-o eu pe Alice. Dar el doar se bate ușor cu degetul peste o nară și-mi spune că o să aflu eu, când va veni momentul. Am impresia că așteaptă ceva, dar nu știu ce.

— Ei bine, aș vrea să termine odată. Așteptarea mă scoate din sărite.

— Zău? Eu nu mă grăbesc deloc să plec și cred că nici tu nu-ți dorești să te întorci acolo.

— Nu-mi dolesc. E un loc rău, Pendle, și e și mare, pe deasupra — un district întreg cu sate și cătune, și cu Dealul Pendle, mare și urât, chiar în mijloc. Am o grămadă de rude rele acolo de care aș uita bucuroasă. Dar dacă tot trebuie să mergem, mi-ar plăcea să plecăm odată și gata. Abia mai pot să dorm noaptea, de grija asta.

Când am intrat în bucătărie, Vraciul stătea la masă, scriind de zor în caietul său, la lumina nesigură a unei lumânări de alături. Își ridică puțin privirea, dar nu spuse nimic, rămânând foarte concentrat. Noi ne-am așezat pe două scăunele, pe care le-am tras mai aproape de vatră. Fiind vară, focul era micuț, dar trimeea totuși o lumină caldă și prietenoasă pe fețele noastre.

În cele din urmă, magistrul meu închise cu zgomot caietul și se întoarse spre noi.

— Cine a câștigat în seara asta? întrebă el.

— Alice, am răspuns eu, plecându-mi capul.

— Băiete, asta-i a treia seară la rând când te întrece fata. Va trebui să te descurci mai bine de-atât. Mult mai bine. Primul lucru mâine-dimineață, înainte de micul dejun, ne întâlnim în grădina de apus. Trebuie să faci niște exerciții în plus.

Am bombănit, în sinea mea. În grădina aceea era un stâlp de lemn, care folosea drept țintă. Dacă aruncările nu-mi ieșeau bine, magistrul meu avea să mă țină multă vreme acolo, întârziind masa de dimineață.

Am ieșit în grădină imediat după ce s-a luminat de ziuă, dar Vraciul era deja acolo, așteptându-mă.

— Ei bine, băiete, ce te-a reținut? m-a certat el. Doar nu durează atât să te dezmeticești din somn.

Încă mă simțeam obosit, dar m-am străduit cât am putut să zâmbesc și să mă arăt treaz și vioi. Apoi, cu lanțul de argint înfășurat pe mâna stângă, am ochit cu atenție stâlpul.

Curând, m-am simțit mult mai bine. Pentru a suta oară, de când începusem, am zvâcnit din încheietură și lanțul a șuierat ascuțit, descolăcindu-se, s-a înălțat prin aer, a sclipit orbitor în lumina răsăritului și a căzut într-o spirală perfectă peste stâlpul de încercare.

Până cu o săptămână în urmă, cel mai bun rezultat pe care-l puteam obține de la opt pași distanță era, în medie, de nouă aruncări reușite din zece. Dar acum, dintr-odată, lungile luni de practică își spuneau cuvântul. Când lanțul se înfășură pe stâlp pentru a suta oară în dimineața aceea, nu ratasem nici măcar o aruncare!

Am încercat să nu zâmbesc, serios am încercat, dar colțurile gurii au început să mi se ridice și, în câteva clipe, un rânjet larg mi se desenă pe față. L-am văzut pe Vraci clătinând din cap, dar oricât m-am străduit, nu mi-am putut stăpâni rânjetul.

— Nu-ți lua nasul la purtare, băiete! mă preveni el, venind spre mine cu pași mari prin iarbă. Sper că n-ai

să te culci pe-o ureche. Mândria te duce întotdeauna la pierzanie, după cum mulți au aflat-o pe pielea lor. Și așa cum ți-am mai spus de nenumărate ori, o vrăjitoare n-o să stea nemișcată până arunci tu lanțul! Din ceea ce mi-a povestit fata aseară, mai ai încă mult de lucrat. Așa că hai să încercăm niște aruncări din fugă!

Pentru încă un ceas, a trebuit să arunc lanțul la stâlp din mișcare. Uneori țâșnind în viteză, alteori alergând mai în voie, fugind ba către stâlp, ba îndepărtându-mă de el, aruncând înainte, dintr-o parte sau în spate, peste umăr, le-am făcut pe toate, muncind din greu și devenind mai flămând cu fiecare minut. Am ratat stâlpul de o grămadă de ori, dar am și izbutit vreo câteva aruncări spectaculoase. Vraciul s-a declarat, în cele din urmă, mulțumit și am trecut la următorul exercițiu, pe care începusem să-l repet de vreo câteva săptămâni.

Mi-a dat toiagul lui și m-a condus la copacul uscat pe care-l foloseam ca țintă. Am apăsat mânerul ca să scot la iveală lama ascunsă în toiag și am petrecut următoarele cincisprezece minute înverșunându-mă împotriva trunchiului putred ca și cum ar fi fost un dușman ce mă amenința cu moartea. Am tot înfipt lama în el până când mi-au amorțit brațele de

oboseală. Magistrul meu mă învățase de curând o figură nouă: să țin relaxat toiagul în mâna dreaptă și-apoi să-l trec iute în mâna stângă, mai puternică, împlântându-l cu forță în copac. Îți trebuia abilitate. Trecerea dintr-o mână în alta trebuia s-o faci fulgerător.

Când am început să dau semne de oboseală, Vraciul a țocăit sever.

— Haide, băiete, să te văd făcând-o încă o dată. Într-o bună zi s-ar putea să-ți salveze viața!

De data asta, mi-a ieșit aproape perfect: Vraciul a dat aprobator din cap și a luat-o înainte, printre copaci, iar eu l-am urmat către micul dejun câștigat cu atâta trudă.

Zece minute mai târziu, a coborât și Alice și ne-am așezat toți trei la marea masă de stejar din bucătărie, să mâncăm ouăle cu șuncă pregătite de către duhul domestic al Vraciului. Duhul avea multe treburi gospodărești de îndeplinit în casa de la Chipenden: gătea, făcea focul, spăla vasele și deopotrivă păzea casa și grădinile. Era un bucătar destul de priceput, dar uneori reacționa la cele ce se petreceau în casă și, dacă se simțea furios sau cu capsă pusă, te puteai aștepta la o mâncare greu de înghițit. Ei bine, duhul era cu

siguranță în toane bune, în dimineața aceea, pentru că-mi amintesc că mi-am zis în sinea mea că e una dintre cele mai bune gustări de dimineață din lume.

Am mâncat în tăcere, dar pe când îmi ștergeam ultima dâră de gălbenuș auriu cu o felie groasă de pâine, Vraciul și-a împins scaunul de la masă și s-a ridicat. S-a plimbat o vreme cu pași mari pe dalele din fața vetrei, apoi s-a oprit, s-a întors cu fața spre masă și s-a uitat drept în ochii mei.

— Aștept un vizitator, pe la sfârșitul zilei, băiete, zise el. Avem multe de discutat, așa că, după ce-o să apară și o să faci cunoștință cu el, mi-ar plăcea să ne lași să stăm de vorbă între patru ochi. Cred că e vremea să te duci acasă, la ferma fratelui tău, ca să iei cuferele pe care ți le-a lăsat mama ta. După părerea mea, cel mai bine ar fi să le aduci aici, la Chipenden, unde le poți cerceta pe îndelete. S-ar putea să găsim în ele lucruri care să ne fie de folos în călătoria noastră la Pendle. O să avem nevoie de tot ajutorul.

Tata murise vara trecută și îi lăsase ferma lui Jack, fratele meu mai mare. Dar după înmormântare, descoperiserăm ceva foarte neobișnuit în testamentul tatei.

Mama avea o odaie numai a ei în casa fermei noastre. Se afla chiar sub pod și o ținea întotdeauna

încuiată. Odaia asta îmi fusese lăsată mie, cu toate cuferele și lăzile dinăuntru, iar în testament se spunea că mă puteam duce acolo oricând aș fi vrut eu. Asta îi supărase pe fratele meu Jack și pe nevasta sa, Ellie. Ucenicia mea la Vraci îi îngrijora. Se temeau că aș putea atrage vreo creatură de-a Întunericului asupra casei. Nu le purtam pică — exact asta se petrecuse în primăvara trecută, când le pusesem viețile în primejdie.

Dar fusese dorința mamei ca eu să moștenesc acea odaie cu tot ce se afla în ea și, înainte de a pleca, ținuse să se asigure că atât Ellie cât și Jack acceptau situația. Ea se întorsese în țara ei de baștină, Grecia, pentru a lupta împotriva forțelor Întunericului ce apăruseră acolo. Mă mâhnise gândul că nu aveam s-o mai văd niciodată și cred că de aceea amânasem până acum să mă duc să cercetez cuferele. Cu toate că eram curios să văd ce e în ele, mi-era greu să mă gândesc că voi vedea din nou ferma și casa, goale, fără mama și tata.

— Da, așa o să fac, i-am spus eu magistrului meu. Dar vizitatorul dumitale cine e?

— Un prieten de-al meu, zise Vraciul. Locuiește în Pendle de mulți ani și ne va fi cum nu se poate mai de folos în ceea ce avem noi de făcut acolo.

Eram uluit. Magistrul meu păstra distanța față de oameni și, pentru că avea de-a face cu stafii, spirite, duhuri rele și vrăjitoare, bineînțeles că și ei păstrau distanța față de el! Nicio clipă nu-mi închipuisem că ar exista cineva pe care el să-l socotească „prieten”!

— Închide gura, băiete, că-ți intră muștele! zise el. Ah, și o s-o iei și pe tânăra Alice cu tine. Am multe lucruri de discutat și mi-ar plăcea să nu stați în picioarele mele, niciunul din voi.

— Dar Jack n-o să fie de acord s-o primească și pe Alice, am protestat eu.

Nu că n-aș fi vrut să vină și Alice cu mine. M-aș fi bucurat s-o am tovarășă de drum. Numai că Jack și Alice nu se aveau prea bine. El știa că Alice era nepoata unei vrăjitoare și nu voia s-o știe pe lângă familia sa.

— Folosește-ți mintea, băiete. Dacă închiriezi un cal și-o căruță, ea o să te poată aștepta dincolo de hotarele fermei, până încarci tu cuferele. Iar eu vă aștept pe amândoi înapoi, aici, cât mai curând cu putință. Acum n-avem prea mult timp, azi nu pot pierde mai mult de o jumătate de ceas cu lecțiile tale, așa că hai să-i dăm drumul.

Am ieșit după Vraci în grădina de apus și m-am așezat pe banca de acolo, cu caietul deschis și tocul

gata de scris. Era o dimineață însorită și caldă. Oile behăiau în depărtare, iar dealurile din fața noastră erau scăldate în razele soarelui, pătate doar de umbra micilor norișori care goneau unul după celălalt spre răsărit.

Primul meu an de ucenicie fusese dedicat, în mare parte, studiului duhurilor rele. Anul acesta, vrăjitoarele erau principalul subiect.

— Așa, băiete, zise Vraciul, începând să se plimbe în sus și-n jos, în timp ce vorbea. După cum știi, o vrăjitoare nu ne poate adulmece pe noi, pentru că și tu, ca și mine, ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Dar asta se aplică doar la ceea ce numim „adulmecarea de la distanță”. Așa că notează-ți asta. Este primul tău titlu. Adulmecarea de la distanță este adulmecarea dinainte a unui pericol care se apropie, cum a adulmeceat de pildă Osoasa Lizzie răscoala aceea a localnicilor din Chipenden care i-au ars casa. O vrăjitoare nu ne poate simți astfel și pe noi, ceea ce ne asigură elementul surpriză.

Dar există și „adulmecarea de aproape” de care trebuie să ținem seama, așa că notează-o și pe asta și subliniaz-o, ca să iasă în evidență. De la o distanță ceva mai

mică, o vrăjitoare poate afla multe despre noi și își poate da seama imediat de puterile și slăbiciunile noastre. Și cu cât te vei afla mai aproape de o vrăjitoare, cu atât mai multe va ști despre tine. Așadar, ține-te întotdeauna departe, băiete. Nu lăsa niciodată o vrăjitoare să se apropie de tine la mai mult decât lungimea toiagului tău de scoruș — și, mai ales, fii atent ca vrăjitoarea să nu-ți sufle în față. Răsuflarea ei îți poate paraliza și voința, și trupul. S-au văzut cazuri în care oameni în toată firea au leșinat pe loc!

— Mi-aduc aminte de damful Osoasei Lizzie, am spus eu. Era mai curând de animal decât de om. Aducea mai degrabă a răsuflare de pisică sau de câine.

— Da, e-adevărat, băiete. Pentru că, după cum știm, Lizzie folosea magia de oase și, uneori, se hrănea cu carne de om sau bea sânge de om.

Osoasa Lizzie, mătușa lui Alice, nu era moartă. Trăia închisă într-un puț din grădina de la răsărit a Vrăciului. Era o cruzime, dar așa trebuise. Vrăciul nu era de acord cu arderea vrăjitoarelor, așa că scăpa Comitatul de ele închizându-le în câte-un puț.

— Însă nu toate vrăjitoarele au respirația urât miroitoare a celor care se ocupă cu magia de oase sau de sânge, continuă magistrul meu. O vrăjitoare care

folosește doar magia animalelor de casă poate avea o răsuflare la fel de parfumată ca florile de mai. Așadar, ia seama, căci în dulceața asta stă primejdia cea mare. O astfel de vrăjitoare are puterea de „seducție” — scrie și cuvântul ăsta, băiete. La fel cum nevăstuica poate încremeni un iepure din ochi, în timp ce se apropie de el, și unele vrăjitoare îl pot înșela pe om. Îl pot face să se simtă sigur pe sine și fericit, și să nu-și mai dea seama de pericol decât atunci când e mult prea târziu.

Iar asta este în strânsă legătură cu o altă putere a vrăjitoarelor. Noi o numim „farmec” — așa că scrie și acest cuvânt. O vrăjitoare poate să-ți apară sub o înfățișare mincinoasă. Poate să-ți apară mai tânără și mai frumoasă decât este de fapt. Folosind această putere de amăgire, își poate crea o aură — arătându-se cu o imagine falsă — și noi trebuie să fim mereu cu ochii-n patru. Pentru că odată ce farmecul a atras un om, începe seducția și măcinarea treptată a voinței lui. Folosindu-se de aceste mijloace, o vrăjitoare îl poate supune voinței sale într-atât încât el ajunge să-i creadă toate minciunile și să vadă numai ceea ce vrea ea să vadă.

Și farmecul și seducția sunt primejdii serioase pentru noi. Faptul că suntem, fiecare, al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu nu ajută la nimic. Așadar, ia seama! Presupun că tot mai crezi că am fost aspru cu Alice. Dar am făcut cum era mai bine, băiete. Întotdeauna m-am temut că, într-o bună zi, ea își va folosi aceste puteri ca să te ia în stăpânire...

— Ba nu, l-am întrerupt eu. Nu-i drept. Îmi place Alice — dar nu pentru că m-a vrăjit ea, ci pentru că s-a dovedit cinstită și o bună prietenă pentru mine. Pentru noi amândoi! Mama, înainte să plece, mi-a spus că are încredere în Alice și pentru mine asta e suficient.

Vraciul dădu din cap, cu o expresie mâhnită pe chip.

— Mama ta s-ar putea să aibă dreptate. Timpul ne-o va spune, dar tu fii totuși atent — atâta-ți cer. Chiar și o fire puternică poate îngenunchea la vicleniile unei fete frumoase cu pantofi ascuțiți. Așa cum eu știu din proprie experiență. Și acum notează-ți ceea ce tocmai ți-am spus despre vrăjitoare.

Vraciul s-a așezat pe bancă lângă mine și a tăcut, cât timp am scris eu tot în caietul meu. Când am terminat, i-am pus o întrebare.

— Când o să mergem la Pendle, o să avem de înfruntat și alte primejdii, deosebite, în afară de sabatul vrăjitoarelor? Ceva de care n-am aflat până acum?

Vraciul se ridică și începu din nou să se plimbe în sus și-n jos, adâncit în gânduri.

— Ținutul Pendle este năpădit de vrăjitoare — tot ce se poate să fie lucruri de care nici măcar eu să nu fi dat vreodată. Va trebui să fim pregătiți pentru orice și gata să învățăm. Dar cred că problema cea mai mare cu care ne confruntăm este numărul lor. Vrăjitoarele se ciorovăiesc și se războiesc adesea, dar atunci când cad la înțelegere și se adună pentru un scop comun, puterea lor crește foarte mult. Da, trebuie să luăm seama la asta. Pentru că, vezi tu, s-ar putea să avem de-a face chiar cu primejdia cea mare — clanurile vrăjitoarelor să se fi unit deja!

Și încă ceva pentru caietul tău — ai nevoie de denumirile corecte. Un „sabat” este termenul pentru treisprezece vrăjitoare care se adună să-și pună puterile în comun într-un soi de ceremonie la care se invocă puterile Întunericului. Dar familiei mai mari de vrăjitoare i se spune, de regulă, „clan”. Un clan include și bărbații și copiii, ca și membrii familiei care nu practică personal magia neagră.

Vraciul așteaptă răbdător să sfârșesc de scris, ca să-și continue lecția.

— La origini, după cum ți-am mai spus și înainte, sunt trei clanuri principale de vrăjitoare în Pendle — Malkin, Deane și Mouldheel — iar primul este cel mai rău dintre ele. Toate se ceartă și se vrăjmășesc, dar clanul Malkin și clanul Deane au devenit mai apropiate, de-a lungul anilor. Au făcut și căsătorii între ele — prietena ta Alice este rezultatul tocmai al unei astfel de uniri. Mama ei a fost o Malkin, iar tatăl un Deane, dar vestea bună este că niciunul dintre ei nu practica vrăjitoria. Pe de altă parte, ambii părinți au murit de tineri și, după cum știi, ea a fost dată în grija Osoasei Lizzie. De pregătirea pe care a primit-o acolo, ea s-a luptat mereu să scape, iar pericolul de a o duce înapoi la Pendle constă în faptul că se poate întoarce la matcă și se poate alătura unuia dintre clanuri.

Am fost din nou gata să protestez, dar magistrul meu m-a oprit cu un gest.

— Hai să sperăm că n-o să se întâmple asta, continuă el. Iar dacă ea *nu* va fi recâștigată de partea Întunericului, cunoștințele ei despre cei din partea locului vor fi foarte importante: va fi un ajutor neprețuit pentru noi și misiunea noastră.

Acuma, cei din al treilea clan, Mouldheel, sunt mult mai misterioși. În afară de faptul că folosesc magia de sânge și de oase, se laudă că sunt pricepuți la oglinzi. După cum ți-am mai spus și-altă dată, eu nu cred în profeție, dar se zice că membrii clanului Mouldheel folosesc în principal oglinzile pentru predicție.

— Predicție? m-am mirat eu. Ce-i asta?

— A spune viitorul, băiete. Se zice că oglinzile le arată ce urmează să se întâmple. Ei, clanul Mouldheel a ținut multă vreme distanța față de celelalte două, dar de curând am auzit că ține cineva sau ceva morțiș să îngroape vechea dușmănie. Și asta trebuie să împiedicăm noi să se întâmple. Pentru că dacă se împacă astea trei clanuri și, mai rău încă, dacă se adună toate la sabat, atunci cine știe ce nenorocire pot să abată asupra Comitatului? Dacă-ți mai aduci aminte, au mai făcut-o o dată, cu mulți ani în urmă, când m-au blestemat pe mine.

— Mi-aduc aminte că mi-ai povestit, am zis eu. Dar parcă nu credeai în blestemul lor.

— Nu, îmi place să cred c-a fost doar o prostie, dar tot m-a zdruncinat. Din fericire, adunarea lor s-a destrămat curând după aceea, mai înainte de a face mai mult rău în Comitat. Dar, de data asta, e ceva mai

grav în ceea ce se întâmplă în Pendle și de aceea îl aștept pe vizitatorul meu ca să-mi confirme. Trebuie să ne pregătim sufletește și trupește pentru ceea ce s-ar putea să fie o cumplită bătălie — și apoi trebuie să ne ducem la Pendle, până nu e prea târziu.

Vraciul își puse mâna pavăză la ochi și câtă spre soare:

— Ei bine, băiete, încheie el, lecția asta a durat destul, așa că treci înapoi în casă. Poți să-ți petreci restul dimineții studiind.

Celelalte ore ale dimineții am stat singur în biblioteca Vraciului. El tot nu avea pe deplin încredere în Alice și nu-i dădea voie în bibliotecă, să nu cumva să găsească vreo carte pe care nu trebuia s-o citească. Acum, că locuiam toți trei sub același acoperiș, magistrul meu descuiase, în sfârșit, încă una dintre încăperile de la parter, pe care o foloseam, de regulă, drept cameră de lucru. În ziua aceea, în ea lucra Alice, care-și câștiga pâinea copiind o carte de-a Vraciului. Unele cărți erau rare și el își făcea griji că li s-ar putea întâmpla vreo nenorocire, așa că îi plăcea să știe că mai are un exemplar de rezervă.

Eu învățam despre sabaturi — cum un grup de treisprezece vrăjitoare își uneau puterile pentru ritualurile lor. Tocmai citeam un fragment care descria ce se întâmplă când vrăjitoarele se întâlnesc la petrecerile lor speciale.

Unele cete își celebrează sabaturile săptămânal, altele lunar, în nopțile când fie e lună plină, fie lună nouă. În plus de acestea, există patru mari sabaturi, ținute când puterile Întunericului sunt la apogeu: de Întâmpinarea Domnului¹, în Noaptea Walpurgiei², de Lammas³ și de Halloween⁴. La aceste patru banchete ale Întunericului, cetele vrăjitoarelor se pot uni în efectuarea ritualurilor.

Deja știam despre Noaptea Walpurgiei. Era pe 30 aprilie și, cu mulți ani mai înainte, trei cete de

---

¹ Prezentarea pruncului Iisus în Templu (2 februarie) de către Fecioara Maria, la patruzeci de zile de la naștere.

² La origini, era în Sâmbăta Mare, înainte de Înviere, când se credea că, Iisus coborând în Iad, puterile Binelui sunt foarte slăbite; cu timpul, s-a consacrat noaptea dintre 30 aprilie și 1 mai.

³ Ziua recoltei (1 august).

⁴ Seara dinainte de 31 octombrie (Ziua Tuturor Sfinților).

vrăjitoare se adunaseră la Pendle, pentru sabbatul de la acea dată, ca să arunce un blestem asupra Vrăciului. Ei bine, acum eram în a doua săptămână din iulie; m-am întrebat când avea să fie următorul mare sabbat și am început să caut pagina respectivă. N-am ajuns prea departe, fiindcă în clipa aceea s-a întâmplat ceva ce nu-mi mai fusese dat niciodată să trăiesc de când mă aflam eu la Chipenden.

Cioc! Cioc! Cioc! Cioc!

Cineva bătea la ușa din spate! Nu-mi venea să cred. Nimeni nu se apropia de casă. Vizitatorii urcau întotdeauna doar până la sălciile de la răscruce și acolo trăgeau clopotul să se anunțe. Să intri în grădini însemna să riști să fii sfâșiat de duhul care păzea casa Vrăciului și împrejurimile. Cine bătuse la ușă? Să fi fost oare „prietenu” pe care-l aștepta Vrăciul? Și dacă el era, cum izbutise să ajungă întreg până la ușa din spate?

CAPITOLUL 2 TÂLHĂRIE ȘI RĂPIRE

Curios, mi-am pus cartea la loc pe raft și am coborât scara. Vrăciul răspunsese deja la ușă și acum conducea pe cineva în bucătărie. Când l-am văzut, am rămas cu gura căscată de uimire. Era un munte de om, cu umeri largi și cel puțin cu o palmă mai înalt decât Vrăciul. Avea un chip prietenos și deschis, și părea să se apropie de patruzeci de ani, dar lucrul cu adevărat surprinzător era că purta o sutană neagră.

Era un preot!

— El e ucenicul meu, Tom Ward, zise Vrăciul, cu un zâmbet.

— Foarte bucuros de cunoștință, Tom, zise preotul, întinzându-mi mâna. Eu sunt Părintele Stocks. Parohia mea este Downham, la nord de Dealul Pendle.

— Și eu mă bucur de cunoștință, am răspuns, strângându-i mâna.

— John mi-a povestit totul despre tine în scrisori, zise Părintele Stocks. Se pare că ai reușit să faci progrese promițătoare...

În clipa aceea intră și Alice în bucătărie. Se uită la vizitator din cap până-n picioare, cu o uimire sinceră în ochi când văzu că era preot. La rândul lui, Părintele Stocks aruncă o privire în jos, la pantofii ei ascuțiți, și sprâncenele i se ridicară puțin a mirare.

— Și aceasta este tânăra Alice, zise Vrăciul. Alice, salută-l pe Părintele Stocks.

Alice dădu din cap și îi zâmbi preotului.

— Am auzit multe și despre tine, Alice, zise el. Credeam că familia ta e în Pendle...

— Rude, atâta tot, răspunse Alice, încruntându-se deodată. Mama a fost o Malkin și tata un Deane. Nu-i vina mea că m-am născut acolo. Nimeni nu-și poate alege neamurile.

— Asta-i foarte adevărat, zise preotul, cu voce blândă. Sunt sigur că lumea ar arăta cu totul altfel, dacă am putea. Ceea ce contează cu adevărat este modul în care ne trăim viețile.

Mai departe, nu s-a mai spus mare lucru. Preotul era obosit după călătorie și era limpede că Vraciul voia să ne vadă plecați la ferma lui Jack, așa că ne-am pregătit de drum. Nu m-am ostenit să-mi fac bagajul, ci mi-am luat doar toiagul și o bucată de brânză, ca să avem ce mânca până acolo.

Vraciul ne-a condus la ușă.

— Uite, ca să ai cu ce să închiriezi o căruță, zise el și-mi întinse o mică monedă de argint.

— Cum a izbutit Părintele Stocks să treacă de duh și să străbată grădina nevătămat? am întrebat eu, vârand moneda în buzunarul pantalonilor.

Vraciul zâmbi.

— A străbătut grădina de multe ori înainte, băiete, iar duhul îl cunoaște bine. Părintele Stocks a fost, cândva, ucenicul meu. Și încă unul foarte mulțumitor, așa putea să adaug, căci și-a încheiat cu succes ucenicia. Dar, mai târziu, s-a gândit mai bine și a hotărât că Biserica era adevărata sa menire. Prinde bine să

cunoști un om ca el, fiindcă are două meserii la degetul său mic, preoția și a noastră. Dacă mai punem la socoteală și ce știe despre Pendle, chiar că nu puteam avea un aliat mai potrivit.

Când am pornit spre ferma fratelui meu Jack, soarele strălucea, păsărelele cântau, ce să mai, era o după-amiază de vară minunată. Alice îmi ținea tovărășie și mă duceam acasă. În plus de asta, ardeam de nerăbdare să-i văd pe micuța Mary, pe Jack și pe nevasta lui, Ellie, care aștepta un al doilea copil. Mama prezisese că avea să fie un băiat, fiul pe care Jack și-l dorise dintotdeauna, cineva care să moștenească ferma după moartea lui. Așadar, ar fi trebuit să mă simt fericit. Însă, pe măsură ce ne apropiam de fermă, îmi încolți în suflet, mai presus de voința mea, un sentiment de tristețe, care mă învălui treptat ca un nor negru.

Tata murise și n-avea să fie nici mama care să mă întâmpine. Acolo niciodată n-aveam să mă mai simt din nou acasă. Acesta era crudul adevăr și eu încă nu mă obișnuisem pe deplin cu el.

— La ce te gândești? mă întrebă Alice, zâmbind.
Am ridicat din umeri.

— Ei, haide, curaj, Tom. De câte ori să-ți spun? Trebuie să ne bucurăm de asta cât putem. După socotelile mele, săptămâna viitoare vom fi la Pendle.

— Îmi pare rău, Alice. Mă gândeam la mama și la tata. Se pare că nu mi-i pot scoate din minte.

Alice veni mai aproape de mine și-mi strânse brațul, cu căldură.

— E greu, Tom, știu. Dar sunt convinsă că o s-o vezi din nou pe mama ta, într-o bună zi. Oricum, nu ești nerăbdător să afli ce-i în cuferele alea pe care ți le-a lăsat ție?

— Sunt curios, da, acum n-am s-o neg...

— Iată un loc drăguț de popas, zise Alice, arătând spre marginea potecii. Mi s-a făcut foame. Hai să mâncăm.

Ne-am așezat pe un tăpșan cu iarbă deasă, la umbra unui stejar uriaș și ne-am împărțit brânza pe care o luasem de mâncat pe drum. Ne era foame la amândoi, așa c-am mâncat-o pe toată. Nu plecasem să îndeplinesc vreo misiune de vraci, așa că n-aveam niciun motiv să postesc. Puteam să uit de reguli.

Alice parcă-mi citea gândurile.

— O să prind vreo doi iepuri fragezi, pe înserat, făgădui ea cu un zâmbet.

— Ar fi grozav. Știi, Alice, am zis eu, mi-ai povestit foarte multe despre vrăjitoare, în general, dar foarte puține despre Pendle și vrăjitoarele care trăiesc acolo. De ce? Cred că va trebui să știu cât mai multe amănunte cu putință, dacă tot ne ducem acolo.

Alice se încruntă.

— Am multe amintiri dureroase despre locul ăla. Nu-mi place să vorbesc despre familia mea. Nu-mi place să vorbesc nici despre Pendle — mă sperie și numai gândul că mă întorc.

— E ciudat, am zis eu, dar nici domnul Gregory nu vorbește prea mult despre Pendle. M-aș fi așteptat să discutăm despre cum o să fie și să plănuim ce o să facem când ajungem acolo.

— Întotdeauna îi place să păstreze cât mai mult secretele numai pentru el, asta e. Trebuie să aibă el vreun plan. Sunt sigură că o să ni-l spună și nouă când o veni vremea. Îți vine să crezi că Moș Gregory are un prieten? urmă Alice, schimbând subiectul. Și un prieten care mai e și preot, pe deasupra!

— Ce nu pot eu pricepe e de ce ar renunța cineva să mai fie vraci ca să se facă popă.

Alice râse.

— Păi, nu-i mai de neînțeles ca Moș Gregory care a fost popă, dar a renunțat tocmai ca să se facă vraci!

Avea dreptate — Vraciul fusese cândva preot — așa că am râs și eu. Dar părerea mea nu se schimbase. După câte-mi puteam da eu seama, preoții predicau și atât. Nu făceau nimic propriu-zis ca să înfrunte Întunericul. Le lipseau cunoștințele practice din meseria noastră. Eu aveam impresia că Părintele Stocks se abătuse de la calea cea dreaptă.

Cu puțin înainte de a se întuneca, ne-am oprit din nou și ne-am găsit un loc de popas într-o văioagă dintre două dealuri, aproape de-o pădure. Cerul era senin, cu luna în descreștere vizibilă spre sud-est. Eu mi-am făcut de lucru s-aprind focul, în vreme ce Alice s-a dus să vâneze iepuri. În mai puțin de un ceas, iepurii erau la frigare, grăsimea picurând din ei și sfârâind pe foc de-mi lăsa gura apă.

Eram totuși curios să mai aflu despre Pendle și, în pofida reținerii lui Alice de a vorbi despre viața ei de acolo, m-am hotărât să mai încerc o dată.

— Haide, Alice, am rugat-o eu. Știu că e dureros pentru tine să povestești, dar trebuie să știu mai multe despre Pendle...

— Da, cred că da, zise Alice, uitându-se la mine pe deasupra flăcărilor. E mai bine să fii pregătit pentru ce-i mai rău. Nu-i un loc în care să-ți placă să fii. Și toată lumea e speriată. În orice sat te-ai duce, citești spaima pe fețele oamenilor. Nu poți să-i învinuiești, fiindcă vrăjitoarele știu aproape tot ce se întâmplă. După apusul soarelui, cei mai mulți dintre ei își întorc oglinzile din case cu fața la perete.

— De ce?

— Ca să nu poată fi iscodiți. Nimeni n-are încredere într-o oglindă, noaptea. Vrăjitoarele, mai ales cele din clanul Mouldheel, le folosesc ca să iscodească oamenii. Le place să le folosească pentru a cerceta viitorul și a iscodi. În Pendle, niciodată nu știi cine sau ce poate trage cu ochiul la tine dintr-o oglindă. Îți amintești cum era bătrâna Mama Malkin? Asta-ar trebui să-ți dea o idee despre ce fel de vrăjitoare vom avea de înfruntat...

Numele de Malkin îmi dădea fiori pe șira spinării. Mama Malkin fusese cea mai rea vrăjitoare din Comitat și, în urmă cu un an, cu ajutorul lui Alice, eu reușisem s-o nimicesc. Dar nu înainte de a le pune în pericol viețile lui Jack și alor lui.

— Chiar dacă ea acuma nu mai e, în Pendle există întotdeauna cineva gata să-i țină locul unei vrăjitoare moarte, zise Alice, înnegurată. Și-n clanul Malkin sunt destule capabile de asta. Unele locuiesc în Turnul Malkin, de care e bine să te ții cât mai departe, după lăsarea întunericului. Oamenii care tot dispar din Pendle — acolo sfârșesc, cei mai mulți dintre ei. Sunt tot felul de tuneluri, puțuri și temnițe sub turn, pline de oasele celor pe care i-au ucis.

— De ce nu se iau măsuri? am întrebat-o. Și Înaltul Pretor din Caster? Nici el nu poate face nimic?

— A trimis judecători și oameni de ordine, într-o vreme, e adevărat. În mai multe rânduri. Dar n-a dus la nimic bun. De cele mai multe ori au spânzurat oameni nevinovați. Bătrâna Hannah Fairborne a fost una dintre victime. Avea aproape optzeci de ani când au târât-o la Caster în lanțuri. Ziceau că e vrăjitoare, dar nu era adevărat. Totuși, a meritat să fie spânzurată, fiindcă își otrăvise trei nepoți. În Pendle se petrec multe dintr-astea. Nu-i sănătos să fii acolo. Și nu e ușor să te descurci. De aceea a plecat și Moș Gregory de-acolo, odinioară.

Am încuviințat tăcut.

— Știu mai bine ca oricine ce înseamnă să trăiești acolo, continuă Alice. S-au făcut multe căsătorii între Malkin și Deane, chiar dacă sunt clanuri rivale. Adevărul e că amândouă urăsc clanul Mouldheel mai mult decât se urăsc între ele. E complicat, în Pendle. Am trăit acolo aproape toată viața mea, dar tot nu pot să-i înțeleg.

— Ai fost fericită? am întrebat-o eu. Vreau să spun, înainte să rămâi în grija Osoasei Lizzie...?

Alice rămase tăcută și-mi ocoli privirea. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit s-o întreb. Niciodată n-ar mai fi putut vorbi cu inima ușoară despre viața alături de părinții ei sau de Lizzie, după ce aceștia muriseră.

— Nu-mi amintesc prea multe despre cum era înainte de Lizzie, zise ea, într-un târziu. Cel mai bine îmi amintesc scandalurile. Eu, stând acolo, în întuneric, și plângând, în timp ce mama și tata se băteau ca pisica și câinele. Dar uneori se întâmpla și să stea de vorbă și să râdă, așa că nu era rău tot timpul. Asta a fost marea deosebire față de ceea ce a urmat. Tăcerea. Lizzie nu vorbea prea mult. Mai degrabă îmi dădea o palmă după ceafă, decât să-mi spună o vorbă bună. Veșnic urzea câte ceva, veșnic. Se uita fix în foc și-și

murmura vrăjile. Și dacă nu se holba în flăcări, se holba într-o oglindă. Uneori mai zăream și eu câte ceva, peste umărul ei. Lucruri care nu erau din lumea asta. Mă speriau, tare mă mai speriau. Preferam bățile dintre mama și tata decât asta.

— Ai locuit și tu în Turnul Malkin?

Alice clătină din cap.

— Nu. Numai clanul Malkin și vreo câteva ajutoare alese locuiesc chiar în turn. Dar am fost pe acolo cu mama, de vreo câteva ori. O parte din el e sub pământ, dar n-am coborât niciodată acolo. Toți stau laolaltă într-o sală mare, unde-s numai certuri, țipete și fum de-ți dau lacrimile. Fiindcă era un Deane, tata nu vizita turnul. N-ar mai fi ieșit niciodată viu din el. Noi locuiam într-o căsuță de lângă Vântoasele, satul în care trăiesc cei mai mulți din clanul Deane. Cei din clanul Mouldheel locuiesc în Desculți, iar restul Malkinilor în Dumbrava de Aur. Cel mai adesea rămân în teritoriul lor.

După asta, Alice tăcu, iar eu n-am mai stăruit să continui. Mi-era limpede că de Pendle erau legate foarte multe amintiri dureroase pentru ea — chinuri nemărturisite, pe care le puteam doar ghici.

*

Cel mai apropiat vecin al lui Jack, domnul Wilkinson, avea un cal și o căruță și știam că ar fi foarte bucuros să le închirieze. Cu siguranță că avea să-l trimită pe unul dintre băieții lui să ne ducă, așa că nu trebuia să mai bat drumul înapoi, după aceea. M-am hotărât să trec mai întâi pe la fratele meu, ca să-l anunț ce voiam să fac cu lăzile și cuferele.

Am mers voinicește și am ajuns să vedem ferma lui Jack pe la sfârșitul după-amiezii, în ziua următoare. De la prima privire mi-am dat seama că nu era deloc în regulă.

Ne-am apropiat dinspre nord-est, trecând pe la marginea Dealului Spânzuraților și, când am început să coborâm, am văzut imediat că nu era niciun animal la păscut pe câmp. Apoi, când am ajuns în dreptul casei, a fost și mai rău. Hambarul nu mai era decât o ruină negricioasă: arsese din temelii.

Nu mi-a mai dat prin minte s-o rog pe Alice să mă aștepte la hotarele fermei. Se întâmplase ceva rău și singurul meu gând era să mă duc să văd dacă Jack, Ellie și fiica lor Mary erau teferi. Câinii fermei ar fi trebuit să-nceapă deja să latre, dar totul rămase cufundat în liniște.

Când am intrat grăbiți pe poartă și-am străbătut curtea, am văzut că ușa din spate a casei fusese spartă și atârna doar într-o balama. Am luat-o la fugă, și Alice după mine, cu un nod în gât, temându-mă că se petre-cuse ceva îngrozitor.

Odată ajunși înăuntru, i-am tot strigat pe Jack și pe Ellie, dar n-am primit niciun răspuns. Casa era de nerecunoscut față de cum arăta pe vremea în care locuisem eu acolo. Toate sertarele din bucătărie fuse-seră smulse, iar pe pardoseală zăceau împrăștiate tacâ-murile și cioburile veselei. Ghivecele cu ierburi de leac de pe pervaz fuseseră izbite și sparte de pereți; era pământ până și-n spălătorul de vase. Sfeșnicul de alamă nu mai era pe masă, în schimb se vedeau cinci sticle goale de vin de soc, din rezerva mamei din pivniță. Dar, pentru mine, cel mai rău a fost să des-copăr balansoarul mamei făcut fărâme, ca și cum îl tocaseră cineva cu toporul. M-a durut să-l văd așa. Parcă o răniseră pe mama.

La etaj, dormitoarele fuseseră răvășite — hainele aruncate pe paturi și pe podea, și toate oglinzile sparte. Însă cel mai tare m-am speriat când am ajuns la odaia specială a mamei. Ușa era închisă, dar peretele din

jurul ei era stropit cu sânge și se vedeau pete de sânge și pe dușumea. Oare Jack și familia lui fuseseră aici când se întâmplase prăpădul acesta?

M-a cuprins groaza că poate murise cineva acolo.

— Nu te gândi la ce-i mai rău, Tom! zise Alice, prinzându-mă de braț. S-ar putea să nu fie chiar așa cum pare...

Nu i-am răspuns, ci am continuat să mă uit lung la stropii de sânge de pe pereți.

— Hai să ne uităm și-n odaia mamei tale, propuse Alice.

Pentru o clipă, am privit-o, cutremurat. Nu-mi venea să cred că-i mai stătea gândul la asta, acum.

— Cred că trebuie să aruncăm o privire, a insistat ea. Furios, am apăsat pe clanță, dar nu s-a clintit.

— E încă încuiată, Alice. Eu am singura cheie. Așadar aici n-a intrat nimeni.

— Ai încredere în mine, Tom. Te rog...

Ca să nu le pierd, purtam cheile pe sfoară, atârinate la gât. Erau o cheie mare pentru ușă și trei mai mici, pentru cele trei cufere dinăuntru. Pe lângă acestea, mai aveam o cheie lucrată de fratele Vrăciului, Andrew, care era lăcătuș, și cu care puteam deschide fără

probleme cele mai multe încuietori. În câteva clipe, am descuiat ușa și-am intrat.

Greșisem. Cineva *fusesse* înăuntru. Odaia era complet goală. Cele trei cutii mari și toate cutiile mai mici dispăruseră.

— Cum de-au putut intra în odaie? am întrebat eu cu voce tare. Singura cheie era la mine...

Alice clătină din cap.

— Mai știi și celălalt lucru pe care ți l-a spus mama ta, că nimic rău n-ar putea intra aici? Ei bine, ceva rău a fost pe aici, asta-i sigur!

Firește că mai știam ce spusese mama — data trecută când venisem în vizită pe la fermă și când o văzusem pentru ultima oară. Stătuse chiar în odaia asta, vorbind cu Alice și cu mine, și-mi aminteam exact fiecare cuvânt:

Odată încuiată, nimic rău nu va putea pătrunde vreodată aici. Dacă ești curajos, bun și curat la suflet, odaia asta e o redută, o fortăreață împotriva Întunericului... Dar folosește-o numai când ceva cumplit te urmărește și când îți sunt puse în pericol chiar viața și sufletul tău.

Așadar ce se întâmplase? Cum de intrase cineva aici și furase cutiile pe care mi le lăsase moștenire mama? De ce le luase? La ce puteau folosi altcuiva?

După ce am cercetat și podul, am încuiat din nou ușa de la odaia mamei, am coborât și am ieșit în curte. Ca prin ceață am trecut prin ceea ce mai rămăsese din hambar — doar câțiva stâlpi făcuți scrum și niște cioturi de lemne într-o grămadă de cenușă.

— Încă mai simt fumul, am zis eu. S-a întâmplat de curând.

Alice încuviință.

— S-a întâmplat la puțin timp de la lăsarea serii, alaltăieri, zise ea, adulmecând zgomotos aerul îmbâcsit.

Alice putea adulmeca lucrurile. De obicei avea drep-tate, dar acum, uitându-mă la ea, nu mi-a plăcut ce expresie avea pe chip. Descoperise și altceva. Ceva foarte rău. Poate chiar mai rău decât ceea ce găsiserăm până atunci.

— Ce-i, Alice? am întrebat-o eu.

— Mai e ceva, pe lângă fum. A fost o vrăjitoare pe aici. Poate nu numai una...

— O vrăjitoare? De ce ar veni o vrăjitoare aici? am bâiguit eu, năucit de cele ce văzusem.

— Pentru cufere, de ce altceva? Trebuie să fie ceva înăuntru pe care ele și-l doresc nespus.

— Dar de unde să fi aflat ele despre cufere?

— Eu știu? Poate din oglinzi. Poate că au puteri și dincolo de Pendle.

— Bine, dar Jack și Ellie? Și copilul? Unde sunt acum?

— Bănuiesc că Jack a încercat să le oprească. E solid și puternic Jack al tău. Nu s-a dat bătut fără o luptă. Vrei să știi ce cred eu? mă întrebă Alice, cu ochii larg deschiși.

Am dat din cap, dar mi-era frică să aud.

— Ele n-au putut intra în odaia aceea, pentru că mama ta o protejase cumva împotriva răului. Așa că l-au pus pe Jack să intre și să le aducă lor cuferele. La început, el s-a împotrivit, dar când ele au amenințat-o pe Ellie sau pe micuța Mary, s-a văzut silit s-o facă.

— Dar Jack cum a putut să intre în odaie? am strigat eu. Nu e niciun semn că ușa ar fi fost forțată, iar eu am singura cheie. Și unde sunt? Unde sunt ei acum?

— Ți-au luat familia cu ele. Cel puțin, așa pare.

— Încotro, Alice? Încotro s-au dus?

— Aveau nevoie de o căruță și un cal ca să care cuferele. Cele trei cufere păreau foarte grele. Probabil că au mers mai mult pe drumuri. Am putea să ne luăm după ele, să vedem...

Am alergat până la capătul uliței și am urmat drumul spre miazăzi, mergând repede. După vreo trei mile, am ajuns la răscruce. Alice mi-a arătat urmele.

— Au luat-o spre nord-est, Tom. E așa cum m-am gândit eu. Se duc la Pendle.

— Atunci hai să mergem după ele, am zis eu, rupând-o la fugă.

N-am făcut nici zece pași, când Alice m-a prins și m-a întors în loc, trăgându-mă de braț.

— Nu, Tom, nu asta trebuie făcut. Probabil că sunt departe, acum. Până ajungem noi acolo, îi vor ascunde și sunt o mulțime de locuri în Pendle în care să-i poată face să dispară. Ce șanse am avea noi? Nu, mai bine mergem înapoi și-i povestim Moșului Gregory ce s-a întâmplat. El o să știe ce-i de făcut. Și-o să ne ajute și Părintele Stocks.

Am clătinat din cap. Nu eram convins.

— Tom, *gândește-te!* șuieră Alice, strângându-mi brațul până n-am mai putut de durere. Mai întâi trebuie să te întorci și să vorbești cu vecinii lui Jack. Poate știi ei ceva. Și cum faci cu ceilalți frați ai tăi? N-ar trebui să le trimiți vorbă despre ce s-a întâmplat? Cu siguranță or să vrea să dea o mână de ajutor. Dup-aia

o să dăm fuga la Chipenden și-o să-i spunem Moșului Gregory ce și cum.

— Nu, Alice. Chiar și dacă ne grăbim, facem mai bine de o zi până în Chipenden. Apoi încă o jumătate de zi sau mai mult până la Pendle. În timpul ăsta, li se poate întâmpla orice lui Jack și familiei sale. Am ajunge prea târziu ca să-i mai salvăm.

— Ar mai fi o cale, dar cred că n-o să-ți placă, zise Alice, dându-mi drumul la braț și punându-și ochii în pământ.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, nerăbdător, căci timpul trecea în defavoarea lui Jack și alor săi.

— Ai putea să te întorci tu la Chipenden, iar eu m-aș putea duce la Pendle, singură...

— Nu, Alice! N-aș putea să te las singură. E mult prea periculos.

— E mai periculos dacă mergem împreună. Dacă ne prind, o să suferim amândoi. Închipuie-ți ce i-ar face unui ucenic de vraci! Unui al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Ar fi bătaie pe oasele tale, fii convins. Nimic nu-i mai sigur ca asta! Dar dacă mă prind numai pe mine, aș putea să spun că m-am întors acasă la Pendle, nu? Că am vrut să fiu din nou cu familia mea.

Și aș avea o șansă mai mare de a afla cine a făcut toată isprava asta și unde sunt ținuți Jack și Ellie.

Mi se frământau toate măruntaiele de îngrijorare, dar, încetul cu încetul, cuvintele lui Alice începură să-și facă loc în mintea mea. La urma urmelor, ea știa locurile și-ar fi reușit să străbată ținutul Pendle fără să atragă prea mult atenția.

— E totuși periculos, Alice. Și parcă ți-era frică să te întorci acolo.

— Fac asta pentru tine, Tom. Și pentru familia ta. Nu merită ce li s-a întâmplat. O să mă duc la Pendle. Nimic altceva nu mai contează, acum.

Alice făcu un pas înainte și mă luă de mâna stângă.

— Ne vedem în Pendle, Tom, zise ea încetișor. Dar să vii cât poți tu de repede...

— O să vin, am încredințat-o eu. De îndată ce-o să afli ceva, du-te la Părintele Stocks, la biserica din Downham. O să ne întâlnim acolo.

Cu acestea, Alice dădu din cap și porni pe drumul ce șerpuia spre nord-est. Am privit în urma ei vreo câteva clipe, dar ea n-a întors capul. M-am desprins din locul acela și am luat-o la fugă înapoi, spre ferma lui Jack.

CAPITOLUL 3 PRIORITĂȚI

Am făcut o vizită la ferma lui Wilkinson, care se învecina cu pământul lui Jack, la apus. Tatei îi plăcuse mereu să aibă mai multe feluri de animale, dar vecinii noștri se apucaseră de crescut vite abia de vreo cinci ani. Primul lucru pe care l-am observat acum a fost o pajiște plină de oi. Dacă nu mă înșelau pe mine ochii, erau ale lui Jack.

L-am găsit pe domnul Wilkinson reparând un gard de pe pășunea lui de la miazăzi. Avea capul bandajat.

— Mă bucur să te văd, Tom! zise el, lăsând treaba deoparte și venindu-mi repede înaintea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ți-aș fi dat de știre, dacă aș fi

putut. Știam că te-ai dus la lucru undeva prin nord, dar n-aveam nicio adresă. I-am trimis ieri o scrisoare fratelui tău, James. I-am spus să vină neîntârziat.

James era cel de-al doilea frate mai mare al meu și avea o fierărie în Ormskirk, undeva în sud-vestul Comitatului. Satul era aproape înconjurat de turbării și de smârcuri mlăștinoase. Chiar dacă avea să primească scrisoarea în ziua următoare, urma să-i ia mai bine de o zi până să ajungă aici.

— Dumneata ai văzut ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Domnul Wilkinson dădu din cap.

— Da, și m-am ales cu asta drept răsplată, zise el, arătând către capul bandajat. S-a întâmplat imediat după ce s-a înserat. Am văzut focul și m-am dus să dau o mână de ajutor. La început, m-am simțit ușurat că ardea numai hambarul, nu și casa. Dar când am ajuns mai aproape, am mirosit că-i ceva necurat, fiindcă prea erau mulți oameni care se învârteau prin bătătură. Cum eu sunt cel mai apropiat vecin al vostru, m-am mirat să văd că ajunseseră la voi înaintea mea. Iar curând mi-am dat seama că nu încerca nimeni să salveze hambarul, ci scoteau lucruri din casă și le încărcău într-o căruță. Cum mă îndreptam așa, spre

casa voastră, am auzit deodată un tropot de cal în spatele meu. Dar până s-apuc eu să mă întorc, mi-au dat una în moalele capului și mi s-a întunecat totul. Când mi-am venit în simțiri, plecaseră. M-am uitat prin casă, dar n-am mai găsit nici urmă de Jack sau de familia lui. Îmi pare rău că n-am putut să fac mai mult, Tom.

— Îți mulțumesc și că te-ai dus și ai încercat, domnule Wilkinson, am zis eu. Îmi pare sincer rău că te-au lovit. Dar ai văzut cumva la față pe vreunul dintre ei? I-ai mai recunoaște a doua oară?

Omul clătină din cap.

— Nu m-am apropiat destul ca să mă uit la vreunul dintre ei, dar ceva mai spre mine era o femeie, care stătea țeapănă în șa, pe un cal negru. Era un cal de rasă, asta-i sigur — unul pursânge, ca aceia pe care-i vezi la cursele de la marele târg de primăvară din Topley. Și ea era o femeie arătoasă, înaltă, bine făcută, cu un păr lung, des și negru. Se vântura de colo-colo, ca toți ceilalți. Eu eram încă la o distanță bunicică, dar am auzit-o strigând și mi s-a părut că erau niște porunci. Avea cu siguranță autoritate în glas.

După lovitură aceea în cap, n-am mai fost bun de nimic. În dimineața următoare, eram slăbit ca vai de

lume, așa că l-am trimis pe băiatul meu cel mare la Topley, ca să-i povestească tărășenia lui Ben Hindle, conetabilul de acolo. El a adunat sătenii, a doua zi, și au mers pe urmele jefuitorilor spre nord-est cale de vreo două ore, până au găsit o căruță abandonată, cu o roată ruptă. Ai noștri aveau și câini cu ei și s-au ținut mai departe de urme peste câmp, până când la un moment dat le-au pierdut. Ben zicea că n-a mai văzut niciodată așa ceva. Parcă se topiseră în văzduh. Înțelegând că nu mai aveau ce face, și-a chemat gonacii și s-au întors. În orice caz, Tom, de ce nu intri puțin în casă, să mănânci ceva? Te primim cu brațele deschise să stai la noi vreo câteva zile, până o să sosească fratele tău James.

Am clătinat din cap.

— Mulțumesc, domnule Wilkinson, dar mai bine mă întorc la Chipenden cât mai repede, ca să-i povestesc magistrului meu ce s-a întâmplat. El o să știe ce-i de făcut.

— N-ar fi mai bine să-l aștepți pe James?

Pentru o clipă am șovăit, neștiind ce mesaj să-i las lui James. Pe de-o parte, nu voiam să-l mai necăjesc și eu, mărturisindu-i că urma să ne ducem la Pendle. Pe de altă parte, aflând, ar fi ținut să ajute și el la salvarea lui

Jack și a familiei sale. Iar noi eram atât de puțini și-aveam nevoie de tot ajutorul pe care l-am fi putut obține!

— Îmi pare rău, domnule Wilkinson, dar cred că-i mai bine să pornesc la drum imediat. Când o veni James, vreți să-i spuneți, vă rog, că am plecat la Pendle, cu magistrul meu? Știți, sunt aproape sigur că vinovații pentru ce s-a întâmplat aici au venit de acolo. Spuneți-i lui James să meargă direct la biserica din Downham, din ținutul Pendle. E în partea de nord a dealului. Preotul de acolo se numește Stocks. El o să știe unde suntem.

— O să-i transmit, Tom. Sper să-i găsiți nevătămați pe Jack și pe ai lui. Între timp, lasă, că am eu grijă de fermă — turmele și câinii lui o să fie în siguranță, la mine. Să-i spui asta, când o să-l vezi.

I-am mulțumit domnului Wilkinson și am plecat, apucând-o pe drumul spre Chipenden. Eram foarte îngrijorat pentru Jack, Ellie și fetița lor. Și pentru Alice, de altfel. Avea dreptate, așa cum îmi prezentase lucrurile. Mă convinsese că era cel mai bine să se ducă ea înainte, singură. Dar îi era frică și mă temeam că, în pofida spuselor ei, avea să fie în mare pericol.

Am ajuns înapoi la Chipenden a doua zi, pe la sfârșitul dimineții, după ce îmi petrecusem o parte din noapte într-un vechi șopron. Fără altă introducere, i-am povestit Vrăciului tot ce se întâmplase, prezentând faptele pe scurt și implorându-l să pornim neîntârziat spre Pendle — puteam să mai vorbim pe drum, am zis eu, pentru că fiecare secundă pierdută sporea pericolul pentru familia mea. Dar el nu s-a lăsat impresionat de disperarea mea și mi-a făcut semn către un scaun de la masa din bucătărie.

— Ia loc, băiete. Graba strică treaba! Călătoria o să dureze oricum toată după-amiaza și o bună parte din seară, și n-ar fi prea înțelept să intrăm în Pendle după lăsarea întunericului.

— Ce mai contează? am protestat eu. O să stăm acolo o bucată de vreme, nu-i așa? Oricum o să petrecem acolo mai multe nopți.

— Da, foarte adevărat, dar hotarele ținutului Pendle sunt periculoase, pentru că sunt supravegheate și păzite, noaptea, de făpturile ce se feresc de lumina soarelui. N-avem nicio șansă să pătrundem într-un loc ca ăsta nevăzuți, dar cel puțin în timpul zilei am putea intra vii și pe picioarele noastre.

— Ne-ar putea ajuta Părintele Stocks să trecem de străji, am zis eu, uitându-mă în jur după preot. El cunoaște bine locurile. Trebuie să știe vreo cale prin care să putem ajunge în siguranță la Downham, în seara asta.

— Cred că știe, dar a plecat de aici cu puțin înainte să vii tu. Am discutat pe îndelete și mi-a oferit și ultimele amănunte ce-mi lipseau despre cum stau lucrurile, ca să mă pot gândi cum să fac s-o scot la capăt cu vrăjitoarele. Dar el are mulți enoriași îngroziți la Downham și nu s-a îndurat să-i lase singuri prea multă vreme. Acuma, băiete, ia-o de la început și povestește-mi totul încă o dată. Nu lăsa deoparte niciun amănunt. La sfârșit, ai să vezi că-i mai bine așa, decât să ne repezim la drum fără nici măcar o jumătate de plan încheiat!

Am făcut cum mi-a cerut, spunându-mi că Vraciul, ca de obicei, avea probabil dreptate și că aceasta era cea mai bună cale ca să-l ajutăm pe Jack, dar când am terminat de povestit, mi-au dat lacrimile gândindu-mă la ce se întâmplase. Vraciul se uită încruntat la mine vreo câteva secunde, după care se ridică de la masă. Începu să se plimbe cu pași mari, înainte și-napoi pe dalele de piatră din fața vetrei de la bucătărie.

— Îmi pare rău pentru tine, băiete. Probabil că e dureros. Tatăl mort, mama plecată și acum și necazul ăsta. Știu că e greu, dar trebuie să-ți ții emoțiile în frâu. E nevoie să gândim clar, cu mintea limpede. Asta-i cea mai bună cale de a-ți ajuta familia. Primul lucru pe care o să ți-l cer e să-mi spui ce știi despre cuferele acelea din odaia mamei tale. Mai e ceva ce nu mi-ai spus încă? Ai vreo idee, cât de mică, despre ce-ar fi putut conține?

— Mama ținea lanțul de argint pe care mi l-a dăruit mie în cufărul de lângă fereastră, i-am repetat eu, dar habar n-am ce altceva se mai afla înăuntru. Ceea ce mi-a povestit mama mi s-a părut foarte misterios. Azi c-o să găsesc răspunsuri la multe întrebări care nu-mi dau pace. Că trecutul și viitorul ei se află în cuferele acelea și că o să descopăr despre ea niște lucruri pe care nu le mai dezvăluise niciodată cuiva, nici măcar tatei.

— Așadar, n-ai nicio idee? Ești sigur?

M-am gândit bine, câteva clipe.

— S-ar putea să fie și bani într-unul din ele.

— Bani? Câți bani?

— Nu știu. Mama a cheltuit o parte din banii ei pentru a cumpăra ferma, dar nu știu câți a avut la început.

Totuși trebuie să-i mai fi rămas ceva. Îți mai aduci aminte ziua în care, iarna trecută, am dat pe-acasă să iau cele zece guinee pe care ți le mai datora tata din plata pentru ucenicia mea? Ei bine, mama a urcat în odaie și mi-a adus banii de acolo.

Vraciul dădu din cap.

— Deci s-ar putea ca tâlharii să fi venit pur și simplu după bani. Dar dacă fata are dreptate și sunt și vrăjitoarele amestecate, mă simt îmboldit să cred că a fost vorba despre altceva. Și de unde or fi știut ele unde anume erau ținute cuferele?

— Alice crede c-au iscodit prin oglinzi.

— Ce știe ea! Părintele Stocks a pomenit ceva de oglinzi, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut vedea ele cuferele dintr-o odaie încuiată. E ceva mai sinistru în spatele poveștii ăsteia.

— Ca de pildă?

— Nu știi încă, băiete. Dar dacă tu aveai singura cheie, cum au intrat în odaie fără să spargă ușa? Ai spus că mama ta protejase cumva odaia să țină răul la distanță, nu?

— Da, dar Alice crede că l-au pus pe Jack să intre, când au văzut că ele nu pot. Era sânge pe perete și pe podea..., i-am mai spus eu. Cred că l-au rănit pe Jack

și l-au silit să le aducă, afară, cuferele... deși cum au descuiat ușa rămâne un mister. Mama a spus că odaia aceea era un refugiu...

M-am simțit gătit de emoție, iar Vraciul s-a apropiat și m-a bătut ușurel pe umăr, să mă liniștească. Am rămas tăcuți, până ce mi-am stăpânit din nou vocea.

— Hai, băiete, spune-mi.

— A zis că, odată încuiată, puteam să intru acolo și să fiu la adăpost de orice rău din afară. Că era mai bine apărută și decât casa dumată. Dar că trebuia s-o folosesc numai când aș fi fost urmărit de ceva atât de cumplit, încât mi-ar fi fost amenințate chiar viața și sufletul. A spus că era un preț de plătit pentru folosirea ei. Că eu sunt tânăr și că în cazul meu ar fi bine, dar că dumneata n-o poți folosi. Și că, dacă ar deveni vreodată necesar, trebuie să te previn de asta...

Vraciul dădu din cap gânditor și se scărpină în barbă.

— Ei bine, băiete, devine din ce în ce mai misterios. Simt ceva profund aici. Ceva peste care n-am mai dat niciodată. Misiunea noastră este și mai grea acum, că sunt amestecate și victime nevinovate, dar n-avem de ales decât să mergem înainte. O să pornim spre Pendle în mai puțin de un ceas — o să găsim pe drum un loc

unde să dormim și o să ajungem după ce se luminează de ziuă, când e mai sigur. O să fac tot ce-mi stă în puteri să-ți ajut rudele, dar trebuie să-ți spun un lucru. Nu sunt doar viețile lor în joc. După cum știi, am hotărât să încerc să stârpesc vrăjitoarele din Pendle o dată pentru totdeauna. Și, exact când m-am hotărât, vine Părintele Stocks și-mi aduce niște vești foarte rele. Se pare că zvonurile sunt adevărate, clanurile Malkin și Deane au anunțat deja că au căzut la înțelegeră și acum se duc lămuriri să-i convingă și pe cei din clanul Mouldheel să li se alătore. Adică e atât de rău cum mă temeam. Știi ce se întâmplă pe întâi august, în mai puțin de două săptămâni de azi încolo?

Am clătinat din cap. Ziua mea era pe trei. Asta era singura dată din august care avea vreo semnificație pentru mine.

— Ei bine, băiete, ar fi timpul să știi. Are loc una dintre sărbătorile Vechilor Zei. I se spune „Lammas”, și este un prilej pentru vrăjitoare să se adune la sabat ca să-și facă vrăjile și să soarbă putere de la Întuneric.

— E unul dintre principalele patru sabaturi ale vrăjitoarelor dintr-un an, nu-i așa? Am citit despre ele, dar n-am reținut toate datele.

— Ei, acum știi data Lammasului. Și din cele povestite de Părintele Stocks, se pare că vrăjitoarele din Pendle se pregătesc să încerce, cu acest prilej, ceva deosebit de rău și de primejdios. Marele pericol este ca și Mouldheel să li se alăture și toate cele trei clanuri să se unească, iar, astfel, să aibă puteri și mai mari. Trebuie să fie ceva foarte important, dacă le atrage așa. Părintele Stocks n-a mai pomenit atâtea profanări de morminte — au fost luate cu carul oase din cimitir. Vestea proastă despre fratele tău și familia lui complică lucrurile, dar rămâne totuși limpede care ne sunt prioritățile.

Trebuie să pătrundem în Pendle și să ne întâlnim cu Părintele Stocks la Downham. Trebuie să le împiedicăm pe vrăjitoarele din clanul Mouldheel să se alăture acelei alianțe demonice și trebuie să-i găsim pe cei ce au fost răpiți. Dacă tânăra Alice ne poate ajuta în această privință, foarte bine. Altminteri, o să mergem la vânătoare pe cont propriu.

* * *

Ne pregătiserăm sacii de călătorie și tot ce mai aveam de făcut era să trecem pragul ușii din față și să

o încuiem în urma noastră. În sfârșit porneam spre Pendle — era și timpul. Numai că, spre disperarea mea, Vraciul se așază acum pe un scăunel de lângă masa din bucătărie, scoase piatra de tocilă din sacul lui și își puse toiagul pe genunchi. Se auzi un pocnet sec, când lama ascunsă ieși la vedere, urmat de râcâitul specific când se apucă să-i ascută marginile.

Și-a ridicat privirile spre mine și am oftat. Citi nerăbdarea și neliniștea de pe fața mea.

— Uite ce-i, băiete, știu că arzi de nerăbdare să te vezi la drum și ai toate motivele. Dar trebuie să facem lucrurile cum se cuvine și să fim gata pentru orice eventualitate. Am o presimțire rea în privința călătoriei ăsteia. Așa că, dacă la un moment dat o să-ți spun să dai fuga și să folosești odaia aceea specială a mamei tale, ai s-o faci?

— Ce? Și să te las pe dumneata în urmă?

— Da, exact asta voiam să spun. Cineva trebuie să continue îndeletnicirea noastră. Niciodată nu mi-am lăudat pe față ucenicii. Laudele nu vă fac bine. Vă pot sminti judecata, sădindu-vă trufia pentru priceperea voastră și v-ați culca apoi pe-o ureche, îmbătați de laurii voștri. Dar o să-ți spun un lucru. Fără îndoială ai

devenit ceea ce mama ta mi-a făgăduit odinioară — ești cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată. N-am să trăiesc la nesfârșit, așa că s-ar putea să fii într-adevăr *ultimul* meu ucenic, cel pe care trebuie să-l pregătesc să ducă mai departe lucrarea mea în Comitat. Și dacă o să ți-o cer eu, atunci să pleci imediat din Pendle, fără nicio întrebare sau o ultimă privire aruncată înapoi, și să te refugiezi în odaia aceea. Ai înțeles?

Am dat din cap.

— Și dacă e nevoie, o să-mi dai ascultare?

— Da, am răspuns. O s-o fac.

În cele din urmă, Vrăciul păru mulțumit și se auzi iarăși un clic, când lama se retrase din nou în toiag. Cărând amândoi sacii și propriul meu toiag, l-am urmat pe Vrăci afară și am așteptat până a încuiat ușa în urma noastră. A stat o clipă pe loc, uitându-se în sus la casă, apoi s-a întors și mi-a zâmbit trist.

— Așa, băiete, hai să purcedem! Am amânat destul!

CAPITOLUL 4 LA RĂSĂRIT DE PENDLE

Am mers la răsărit de Chipenden, ținându-ne pe lângă marginea de miazăzi a Dealurilor de Curbură, înainte de a face un ocol larg ca să trecem râul Ribble, cu frumoasele sale maluri împădurite. Abia îl recunoșteam ca fiind același râu larg care străbătea orașul Priestown, dar, după ce l-am traversat, am început să mă simt din ce în ce mai neliniștit.

— Eh, iacătă-l, băiete, zise Vrăciul, oprindu-se la un moment dat la o oarecare distanță de pârâul ce ne tăia calea. Îmi făcu semn spre Dealul Pendle, care crescuse vertiginos pe măsură ce ne apropiaserăm de el. Nu-i o priveliște prea plăcută, așa-i?

N-aveam cum să nu-i dau dreptate. Cu toate că forma lui îmi amintea de Obcinele Mari, un lanț de dealuri de dincolo de valea dinspre miazăzi de la Chipenden, acesta era mult mai mare și mai sălbatic. Vârful i se pierdea în norii groși și negri ce atârnav deasupra lui, amenințători.

— Unii spun că seamănă cu o mare balenă eșuată, zise Vrăciul. Ei bine, eu unul n-am văzut niciodată o balenă, așa că nu mă pot pronunța. Alții spun că arată ca o barcă răsturnată. De-astea am mai văzut, dar comparația nu e foarte potrivită. Tu ce crezi, băiete?

Am studiat priveliștea cu atenție. Lumina zilei începea să scadă, dar dealul însuși părea să răspândească întuneric. Părea că mocnește.

— Ai zice că e viu, am zis eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. De parcă e ceva demonic înăuntrul lui care aruncă o vrajă peste toate cele din jur.

— Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine, băiete, zise Vrăciul, proptindu-se în toiagul său și uitându-se gânditor. Dar un lucru e sigur: o ceată malefică de vrăjitoare rele își are cuibul acolo. Acum, se va întuneca într-o jumătate de ceas și ar fi mai bine pentru noi dac-am rămâne de partea asta a pârâului până în zori.

Abia după aceea am putea să ne grăbim să intrăm în Pendle.

Așa am făcut, așezându-ne la adăpostul unui gard viu. O jumătate de ogor ne despărțea de pârâu, dar pe când dădeam să adorm, îi puteam auzi susurul în depărtare.

Ne-am trezit în zori și, fără să ronțaim nici măcar o bucățică de brânză ca să ne păcălim foamea, am traversat repede pârâul și ne-am grăbit spre Downham, prin burnița subțire ce ne bătea în față. Am apucat-o spre nord, cu Dealul Pendle în dreapta noastră, dar curând l-am pierdut din vedere, intrând într-o pădure deasă de sicomori și frasini.

— Iată ceva ce merită văzut, zise Vraciul, conducându-mă spre un stejar uriaș. Ce înțelegi din asta?

Pe trunchiul copacului era cioplit un semn curios. M-am uitat mai de aproape:

— E o foarfecă? am întreat eu.

— Da, răspuse Vraciul mohorât, dar una care nu este făcută să croiască haine. Este un semn cioplit de Grimalkin, vrăjitoarea ucigașă. Îndeletnicirea ei de căpetenie e uciderea și tortura, iar cei din clanul Malkin obișnuiesc s-o trimită pe ea să se ocupe de dușmanii lor. A cioplit asta ca avertisment. *Pendle este teritoriul meu, spune ea. Supără-mă și-o să-ți mărunțesc cu foarfecele carnea și oasele!*

Am ridicat din umeri și m-am îndepărtat de copac.

— Poate-mi voi măsura forțele cu ea într-o bună zi, spuse Vraciul. Lumea ar fi cu siguranță mai frumoasă dacă ea ar fi moartă. Însă, deși e o ucigașă fără milă, respectă totuși un cod al onoarei — nu s-ar folosi niciodată de un șiretlic. Cel mai mult îi plac luptele în care sorții de izbândă nu par a fi de partea ei, dar odată ce-a câștigat un avantaj, cât de mic, ferește-te de foarfecele ei!

Clătinând din cap, Vraciul porni mai departe spre Downham. Aflasem multe despre Pendle în ultimele două zile și știam că e primejdios să trăiești în acel loc. Fără îndoială, era cu atât mai rău să fii străin și să vii în el.

* * *

Strada principală a satului șerpua pe la picioarele unei costișe abrupte. Din motive de el știute, Vraciul făcu un ocol ca să intre în Downham dinspre nord. Dealul Pendle se afla drept în fața noastră, dominând satul complet, umplând jumătate din cer cu prezența lui amenințătoare. Cu toate că era deja mijlocul dimineții și burnița se oprise, nu se vedea picior de om prin sat.

— Unde sunt oamenii? l-am întrebat pe Vraci.

— Ascunși după perdele — unde în altă parte, băiete? zise el cu un zâmbet amar. Văzând, fără îndoială, de treburile tuturor celorlalți, numai de ale lor nu.

— Or să le spună vrăjitoarelor că suntem aici? am mai întrebat eu, observând tremurul unei perdele de dantelă în stânga mea.

— Am intrat aici pe un drum întortocheat tocmai ca să ocolesc unele locuri pe unde dacă am fi fost văzuți, s-ar fi raportat imediat. De bună seamă că mai sunt câteva iscoade și pe aici, dar Downham a rămas încă locul cel mai sigur din întreg ținutul. De aceea o să ne stabilim tabăra în el. Iar pentru asta trebuie să-i mulțumim Părintelui Stocks. El este preotul parohiei de mai bine de zece ani și a făcut tot ce i-a stat în puteri să se lupte cu Întunericul și să-l țină la distanță.

Dar, din cele ce mi-a spus, până și satul ăsta e amenințat acum. Oamenii îl părăsesc. Și se duc cât mai departe de Pendle — chiar și cei din familiile vechi, care au locuit aici timp de mai multe generații.

Mica biserică a parohiei se afla în capătul de la sud al satului, imediat lângă pârâu. Era clădită în mijlocul unui imens cimitir, cu rânduri-rânduri de pietre funerare de toate mărimile și formele cu puțință. Multe dintre ele erau orizontale, aproape acoperite de iarba înaltă și de bălării; altele ieșeau din pământ în orice alt unghi numai vertical nu, semănând cu dinții stricați. Pe ansamblu, cimitirul părea abandonat, cu pietrele funerare tocite de vreme, inscripțiile șterse ori acoperite de licheni și mușchi.

— Mormintele ar cam avea nevoie de un pic de îngrijire, observă Vraciul. Mă miră faptul că Părintele Stocks l-a lăsat să cadă așa în paragină...

Prezbiteriul era o căsoaie zdravănă, construită mai în spate, la vreo sută de yarzi de biserică, într-un pâlc de vreo duzină de tise. Ne-am îndreptat spre el, mergând unul după altul pe o potecă îngustă, năpădită de ierburi, care șerpuia printre pietrele de mormânt. Când am ajuns la ușă, Vraciul a bătut de trei ori, cu putere. După câteva clipe, am auzit zgomotul unor bocanci

grei pe pardoseală, apoi a fost tras un zăvor și ușa s-a deschis. În prag se ivi Părintele Stocks, cu o expresie uluită pe chip.

— Ei, ce surpriză, John, zise el și fața i se destinse într-un zâmbet. M-așteptam să vii abia pe la sfârșitul săptămânii. Oricum, intră, intrați amândoi și simțiți-vă ca acasă!

Ne-a condus în bucătăria din spatele casei și ne-a poftit să luăm loc.

— Ați mâncat? întrebă el, pe când ne trăgeam fiecare câte un scaun de la masă. Ce zici, tinere Tom? Pari flămând ca un lup!

— Mi-e foame, Părinte, i-am răspuns eu, aruncând o privire spre Vraci, dar nu cred că putem mânca...

Vraciul întotdeauna stăruia să postim când suntem în misiune, pentru că astfel eram mai puțin vulnerabili la puterile Întunericului, așa că de obicei ronțăiam puțină brânză tare de la noi din Comitat, cât să nu cădem din picioare. Viața unui vraci nu e doar înspăimântătoare, periculoasă și singuratică; adesea înseamnă și flămânzire, pe deasupra.

— N-ar strica să luăm o gustare de dimineață, zise Vraciul, spre surprinderea mea. Avem nevoie de informații mai înainte de orice și trăgeam nădejde, Părinte,

că dumneata o să fii cel care o să le obțină pentru noi. Prin urmare, noi n-o să trecem la treabă decât abia mâine. Asta s-ar putea să fie ultima masă adevărată pe care o luăm pentru o bună bucată de vreme, așa că, da, mulțumim, cred că o să-ți acceptăm invitația.

— S-a făcut! exclamă Părintele Stocks, înseninându-se la față. Vă voi ajuta bucuros cu tot ce voi putea, dar mai întâi hai să gătim ceva și-o să vorbim în timp ce mâncăm. O să pregătesc pentru toți trei o masă zdravănă, dar cred c-o să am nevoie de ajutor. Știi să prăjești cârnați, tinere Tom?

Deschisesem gura să zic „da”, însă Vrăciul a clătinat din cap, oprindu-mă, și s-a ridicat în picioare.

— Nu, Părinte, nu-l lăsa pe ucenicul ăsta al meu să se apropie de tigaie! Am mai gustat eu și altă dată din mâncarea gătită de el și stomacul meu nu mi-a iertat-o niciodată!

Am zâmbit, dar n-am protestat, și în timp ce Vrăciul se ocupa cu prăjitul cârnaților, Părintele Stocks lucra la alte două tigăi — una în care sfârâiau niște felii groase de șuncă și de ceapă, cealaltă în care abia încăpea omleta pufoasă cu brânză, care se rumeni, treptat, devenind aurie.

Am stat la masă cât timp au gătit ei, simțindu-mă deopotrivă flămând și vinovat. Îmi lăsa gura apă la mirosurile ce se revărsau spre mine, dar nu mă putem opri să-mi fac griji pentru Ellie, Jack și Mary, întrebându-mă dacă erau teferi. Cu siguranță lor nu li se dădea un mic dejun ca ăsta. Mă întrebam și ce-o fi făcând Alice. Fusesem pe jumătate încredințat că o să aflu c-a trecut pe la Downham, aducând vești. Nădărduiam că nu pățise nimic rău.

— Ei, tinere Tom, zise Părintele Stocks, ai putea să ne dai o mână de ajutor, fără să-i pricinuiești mari probleme stomacului magistrului tău. Unge feliile de pâine cu unt și umple bine platoul!

Am făcut cum mi se ceruse și îndată ce am terminat, trei farfurii aburinde poposiră pe masă, fiecare vârfită cu cârnați, șuncă și ceapă prăjită, peste o porție uriașă de omletă.

— Cum a fost călătoria de la Chipenden până aici? întrebă Părintele Stocks, când ne-am apucat de mâncat.

— Nu mă pot plânge, dar lucrurile s-au înrăutățit de când am stat noi doi de vorbă ultima oară, răspunse Vrăciul.

Cât am mâncat, magistrul meu i-a povestit Părintelui Stocks despre jaful de la ferma lui Jack și despre

răpirea fratelui meu și a familiei sale. I-a spus și că Alice o luase înainte spre Pendle. Până a sfârșit el de povestit, ne-am golit și noi farfuriile.

— Îmi pare rău să aud astfel de vești, Tom, zise Părintele Stocks, punându-mi o mână pe umăr. O să-i pomenesc în rugăciunile mele...

La aceste cuvinte, un fior de gheață îmi străbătu șira spinării. Vorbea de parcă erau deja morți. În orice caz, la ce foloseau rugăciunile? Întârziaserăm deja prea mult și trebuia să pornim să-i căutăm. Am simțit cum mi se aprind obraji și încep să clocotesc de furie. Numai politețea m-a făcut să-mi țin gura. Deși tata era mort acum, încă mă mai purtam cuviincios, așa cum mă învățase el.

Părintele Stocks parcă mi-a citit gândurile.

— Nu-ți face griji, Tom, zise el cu glas blând. O să îndreptăm noi lucrurile. Cerul îi ajută pe cei care se ajută și ei — cred asta cu tărie. Eu o să fac tot ce-mi va sta în puteri și poate că și tânăra Alice va sosi cu niște vești până la sfârșitul zilei.

— Speram ca Alice să fi trecut deja pe aici, am mărturisit eu.

— Și eu la fel, băiete. Și eu la fel, zise Vraciul pe un ton care îmi stârni din nou valul de mânie lăuntrică. Să nădăjduim că nu s-a apucat de rele...

— Asta nu-i drept, după câte-a făcut ea, am protestat eu. Își riscă viața doar fiind aici.

— Și noi nu? întrebă Vraciul. Uite ce-i, băiete, nu vreau să fiu rău cu fata, dar asta va fi cea mai mare ispită pe care a înfruntat-o până acum. Nu sunt sigur că a fost o idee bună s-o lăsăm să vină singură aici. Familia joacă un mare rol în modelarea caracterelor noastre de mai târziu, iar familia lui Alice este una de vrăjitoare. Dacă sfârșește prin a se întoarce la ei, cine știe ce se poate întâmpla!

— Din câte mi-ai povestit despre ea, John, cred că putem trage nădejde că va fi bine, zise Părintele Stocks. Poate că nu credem toți în Dumnezeu, dar asta n-ar trebui să ne împiedice să avem încredere în oameni. În orice caz, probabil că acum e pe drum spre noi. S-ar putea să mă întâlnesc cu ea când mă voi duce la treburile mele, continuă preotul.

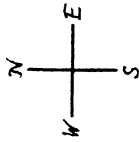
Părintele Stocks crescuse deodată în ochii mei. Avea dreptate. Vraciul ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în Alice.

— O să ies să văd ce mai pot afla, continuă preotul. Mai sunt încă și oameni buni prin părțile astea, care vor dori să ajute o familie nevinovată. Până la căderea serii, voi ști unde sunt ținuți Jack și Ellie, ascultați-mă pe mine. Dar mai întâi, cred c-ar mai fi ceva cu care să vă pot ajuta.

Se ridică de la masă și se întoarce cu un toc, o bucată de hârtie și o călimară cu cerneală. Dădu farfuriile la o parte, desfăcu dopul călimării, cufundă tocul în cerneală și începu să deseneze. În câteva momente mi-am dat seama că desena o hartă.

— Ei bine, Tom, cu siguranță că te-ai uitat cu atenție prin hărțile ținutului acestuia din biblioteca magistrului tău, înainte de a veni încoace — și ai avut grijă să le împătorești cum trebuie, după aceea, bineînțeles! zise Părintele Stocks aruncându-i Vrăciului un zâmbet și apoi continuă să deseneze. Dar schița asta ar putea simplifica puțin lucrurile și te-ar ajuta să-ți fixezi niște repere în minte.

Desenarea hărții îi luase doar câteva minute; încheie prin a adăuga câteva nume de locuri și apoi o întinse peste masă, spre mine.

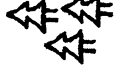
V Doanham

Sidelfati

Platoul Doanham

Rapea Vajtaarelor

Colona

Turnul

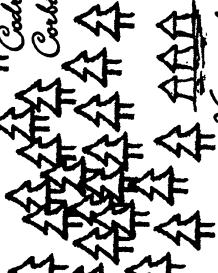
Malhin

Dealul Pendle

Desaulti

Cadutul
Corbilor

Vantasele

Dumbrava
de Aur

Deal

Conacul Road

Platoul
Pendleton

Scauca Sargelui

Taul

Sabatului

— Îți dai seama cum vine? mă întrebă el.

După vreo câteva secunde, am dat din cap. Schițase, în mare, forma Dealului Pendle și poziția satelor mai mari.

— Downham, la nordul dealului, este cel mai apărat sat din ținut..., zise preotul.

— Asta i-am spus și eu băiatului, pe drumul înapoi, îl întrerupse Vraciul, și asta numai datorită ție, Părinte Stocks. Îți suntem recunoscători că avem un loc aproape sigur, de unde să putem acționa.

— Nu, John, așa avea muștrări de cuget, dac-aș lua de bună lauda aceasta. Desigur, am făcut tot ce-am putut ca să țin Întunericul la distanță, dar, dintotdeauna, cum bine știi, pericolul a fost în partea de sud-est a dealului. Așadar, dacă vrei să mergi spre sud din acest punct, e întotdeauna mai sigur să apuci pe drumul spre vest și să ai dealul în partea stângă. Firește, Stânca Sângelui, situată aici, la sud-vest, poate fi și ea periculoasă. E locul unde vrăjitoarele își fac uneori sacrificiile. Dar vezi astea trei sate, Tom? Înțelegei scrisul meu?

— Cred că da, am răspuns și i le-am citit cu voce tare, ca să nu existe îndoială — Desculți, Vântoasele și Dumbrava de Aur.

Erau cele trei sate despre care-mi vorbise și Alice. Fiecare dintre ele era reședința unui clan de vrăjitoare.

— Exact, Tom, iar aici, nu departe de Dumbrava de Aur, la marginea de vest a Codrului Corbilor, se află Turnul Malkin. Eu numesc zona asta Triunghiul Diavolului, pentru că aici se înfăptuiește lucrarea diavolească. Undeva în interiorul triunghiului ăstuia de sate o să-ți găsești fratele și familia lui, depinde care clan l-a răpit, de-asta sunt sigur.

— Râpa Vrăjitoarelor ce e? am întrebat eu, arătând locul marcat cu o cruce pe hartă, la nord de satul Desculți.

— Râpa Vrăjitoarelor? se miră Vraciul, ridicându-și sprâncenele. E nouă și pentru mine.

— Și-n cazul ăsta, John, e denumirea mea pentru un loc primejdios. Lucrurile s-au schimbat în rău de când ai fost tu ultima oară pe aici. Râpa asta a devenit vizuina unui mare număr de vrăjitoare moarte. Unele au scăpat din morminte nesfințite; altele au fost pur și simplu duse și lăsate acolo, după moartea lor, de către rude. De obicei, în timpul zilei dorm, îngropate adânc în humusul de sub copaci, dar noaptea ies la vânătoare de vietăți cu sânge cald. Așa că, după apusul soarelui,

nici păsările dormind pe crăci nu mai sunt în siguranță în râpa aceea. Cu certitudine e un loc de care să te ții cât mai departe, iar sătenii îl ocolesc cât pot. Dar chiar și-așa, câțiva nefericiți tot mai dispar, în fiecare an. Vreo două sau trei dintre aceste vrăjitoare sunt foarte puternice și merg mile întregi în jurul râpei lor, în fiecare noapte. Altele, din fericire, nu fac decât vreo doi pași în jurul bârlogului lor...

— Cam câte crezi că sunt acolo? întrebă Vraciul.

Părintele Stocks se încruntă.

— Pe puțin o duzină. Dar, cum am spus, numai vreo două sau trei au fost văzute umblând afară din râpă.

— Ar fi trebuit să mă întorc mai curând! zise Vraciul, clătinând din cap. N-aș fi îngăduit niciodată să se ajungă atât de rău. Mă tem că mi-am cam neglijat îndatorirea...

— Prostii! îl mustră Părintele Stocks. N-aveai de unde să știi. Dar ești aici acum, John, și asta-i tot ce contează. Ei bine, da, situația e disperată — trebuie făcut ceva înainte de Lammas.

— Când ai venit la Chipenden, zise Vraciul, ți-am pus o întrebare, dar nu mi-ai dat încă un răspuns clar. Așa că te întreb din nou. Ce crezi că au de gând să încerce clanurile de Lammas?

Părintele Stocks își împinse scaunul înapoi, se ridică încet în picioare și oftă.

— Fie, o să-ți spun! zise el, cu vocea puțin spartă. Ce ar putea face două clanuri să se unească și l-ar putea atrage și pe al treilea să li se alăture? Ce ar putea să le hotărască să lase deoparte vechea lor dușmănie? Mai ales că nu se pot suferi între ele și că n-au mai stat laolaltă decât o singură dată în ultimii treizeci de ani...

— Așa e, zise Vraciul cu un zâmbet strâmb. S-au adunat ca să mă blesteme pe mine!

— Asta au vrut atunci, John, dar de data asta se adună pentru că puterile Întunericului au crescut și bănuiesc că e cineva sau ceva care le atrage. Întunericul în creștere le dă ocazia să îndeplinească un ritual foarte periculos și dificil. Cred că au de gând să-l reînvie pe Necuratul însuși!

— Aș râde, Părinte, dacă n-aș ști că nu glumești, zise Vraciul, clătinând din cap cu gravitate. Nu te-am învățat niciodată să crezi în Diavol. A vorbit numai purtătorul de sutană din tine?

— Aș vrea să fie așa, John. Dar și ca vraci și ca preot, cred că au de gând să încerce exact asta. Dacă vor putea sau nu s-o facă, nu mai știu. Dar două clanuri sunt convinse, iar al treilea este îndemnat să li se

alături, ca împreună să încerce să reînvie Întunericul în carne și oase — Diavolul însuși. Unele vrăjitoare cred că, la origini, când a fost plămădită lumea, Diavolul mergea printre noi. Acum au de gând să-l aducă înapoi, astfel încât să înceapă o nouă eră a Întunericului.

Și eu îi vorbisem o dată Vrăciului despre Diavol. El îmi spusese că ajunsese să se întrebe dacă, totuși, nu exista ceva în spatele tuturor celor cu care ne înfruntăm noi, ceva ascuns în inima Întunericului. Ceva care devenea tot mai puternic, pe măsură ce forțele Întunericului creșteau. Ei bine, Părintele Stocks cu siguranță părea să creadă că exista într-adevăr acel ceva.

Se lăsă tăcerea și, pentru câteva momente, amândoi bărbații rămaseră adânciți în gânduri.

Apoi, Părintele Stocks își înălță fruntea și ieși din casă, fără alte pregătiri, iar noi îl conduserăm, prin cimitir, până la poarta cu boltă de piatră din fața bisericii. Norii se împrăștiaseră și soarele ne încălzea spinările.

— Groparul ăla al tău ar putea să se arate mai plin de râvnă, dacă i-ai zice vreo două de la obraz, zise Vrăciul fără menajamente. Am văzut cimitire mai îngrijite...

Părintele Stocks suspină.

— A plecat acum o lună. S-a dus să stea cu familia lui, la Colona. Nu m-am mirat de decizia lui, totuși —

știam că devenise din ce în ce mai speriat să aibă grijă de cimitir. Trei morminte au fost profanate în ultimele două luni — a fost mâna vrăjitoarelor — așa că un cimitir neîngrijit e cea mai mică dintre problemele noastre.

— Atunci, Părinte, cât timp vei fi tu plecat, o să-l pun pe băiatul meu să curețe cât de cât pe-aici.

I-am făcut cu mâna Părintelui Stocks, după care Vraciul s-a întors către mine.

— Ei bine, știi cum se mânuiește o coasă, băiete, așa că ia vezi cum faci să nu-ți pierzi îndemânarea din lipsă de exercițiu. Poți să aranjezi nițel cimitirul. Ca să ai preocupare până mă întorc eu.

— Unde te duci? l-am întrebat eu, surprins. Parcă vorbiserăm că noi o să stăm în Downham cât timp Părintele Stocks îi caută pe ai mei?

— Așa am discutat, băiete, dar paracliserii speriați și hoții de morminte mi-au dat de înțeles că satul nu e nici pe departe atât de sigur cum am crezut. Întotdeauna mi-a plăcut să descopăr singur tum stau lucrurile, așa că, până se întoarce Părintele Stocks, o să scurm nițel prin jur să văd ce iese. Între timp, tu mișcă-ți fundul și cosește iarba și bălăriile.

CAPITOLUL 5 CELE TREI SURORI

Am găsit coasa paracliserului într-un șopron de lângă casă și, după ce mi-am dat jos pelerina și mi-am suflecat mânecile cămășii, m-am apucat să cosesc iarba și bălăriile, cum mi se ceruse. Am început din locurile unde pietrele de mormânt erau orizontale, pentru că era mai puțin de muncă.

Nu era deloc o treabă ușoară, dar cosisem adesea când stătusem acasă, la fermă, și-mi păstrasem îndemânarea cu iarba din grădina Vraciului, așa că în scurt timp am reintrat în ritm. O vreme, am simțit că mă descurc cu căldura, dar când s-a făcut amiaza mare, soarele a început să ardă grozav și, mai de la dogoarea

lui, mai de la muncă, a început să-mi șiroiască nădușeala pe frunte și să-mi intre în ochi. Am socotit mai cuminte să iau o pauză și să continui mai târziu.

Era o fântână în spatele casei și-am tras ciutura, scoțând-o plină de apă la fel de rece și bună la gust ca aceea din izvoarele de lângă Chipenden. După ce mi-am ostit setea, m-am așezat, sprijinindu-mi spatele de trunchiul unei tise, și-am închis ochii. Am ascultat zumzetul insectelor până când am început să moțâi și probabil că am și adormit, fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost lătratul unui câine, undeva în depărtare. Am deschis ochii și-am văzut că era aproape de înserat, iar eu încă aveam mai mult de jumătate de cimitir de cosit. Cum m-așteptam ca Vraciul sau Părintele Stocks să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, m-am așternut pe treabă fără întârziere.

Până să înceapă soarele să coboare, aproape terminasem de cosit. Iarba trebuia adunată, dar am hotărât că putea să mai aștepte până dimineață. Magistrul meu și preotul tot nu se întorseseră. Mă îndreptam către casă, simțind îngrijorarea încolțindu-mi în suflet, când am auzit un zgomot slab dincolo de zidul scund al cimitirului din stânga mea: un pas ușor foșnind prin iarbă.

— Ei, chiar ai făcut o treabă bună, zise o voce de fată. N-a mai fost atât de curat de luni de zile!

— Alice! am strigat eu, răsucindu-mă spre ea.

Dar *nu* era Alice, chiar dacă vocea sunase foarte asemănătoare cu a ei. Stând de partea cealaltă a zidului scund era o fată, aproape de aceeași înălțime, cu toate că era probabil ceva mai în vârstă; și, în vreme ce Alice avea ochii căprui și părul negru, necunoscuta avea ochii verzi ca ai mei și-un păr lung, deschis la culoare, ce-i cădea pe umeri. Era îmbrăcată într-o rochie de vară jerpelită, de un albastru-spălăcit, cu mânecile zdrențuite și găurită la coate.

— Nu sunt Alice, dar știi unde o poți găsi, zise fata. M-a trimis să te chem. A spus să vii imediat. *Adu-l pe Tom la mine*, așa a zis. *Am nevoie de ajutor! Adu-l numaidecât!* Dar, știi, nu mi-a spus ce chipeș ești. Mult mai chipeș decât bătrânul tău magistru!

Am simțit că roșesc. Instinctele mele îmi spuneau să n-am încredere în fată. Era destul de plăcută la înfățișare, și avea ochi mari și luminoși, dar era ceva prefăcut în modul în care-și mișca buzele când vorbea.

— Unde e Alice? De ce n-a putut veni și ea cu tine?

— Nu-i prea departe, uite colo, zise fata, arătându-mi vag spre miazăzi. Zece minute, cel mult, doar atâta. N-a putut veni pentru că are o legare pusă pe ea...

— O *legare*? Ce-i asta? am întrebat eu.

— Ești ucenicul unui vraci și n-ai auzit niciodată de o vrajă de legare? Asta-i o rușine. Magistrul tău nu te-a educat cum trebuie. Alice e legată printr-o vrajă. E legată din scurt. Nu poate să facă mai mult de o sută de pași de la locul unde au pus vraja. E mai trainică decât orice lanț, dacă e făcută cum trebuie. Dar eu te pot conduce până aproape, cât s-o vezi...

— Cine a făcut-o? am întrebat-o eu. Cine a aruncat vraja?

— Cine altcineva decât alde Mouldheel? răspunse fata. O socotesc o mică vrăjitoare trădătoare. Au s-o facă să sufere, asta-i sigur!

— Mă duc să-mi iau toiagul, i-am spus eu fetei.

— Nu-i timp pentru asta. Nu-i timp de pierdut. Alice e într-un mare necaz.

— Așteaptă aici, i-am spus eu hotărât. Mă întorc în două minute.

Cu acestea, am rupt-o la fugă spre casă, mi-am luat toiagul, după care m-am grăbit cât am putut înapoi, în

locul unde mă aștepta fata și-am sărit zidul, ajungând lângă ea. Am aruncat o privire spre picioarele ei, ca să văd dacă purta cumva pantofi ascuțiți, dar spre surprinderea mea era desculță. A băgat de seamă că mă uit în jos la picioarele ei și mi-a zâmbit. Când zâmbea, era chiar drăguță.

— N-am nevoie de pantofi, vara, zise ea. Îmi place să simt iarba încinsă sub tălpi și aerul răcoros pe la glezne. Apropo, poți să-mi spui Mab — asta-i numele meu, dacă vrei să-l știi.

Se întoarse și porni cu pași iuți, luând-o spre miazăzi și îndreptându-se cumva spre Dealul Pendle. Mai era încă lumină pe cer, la apus, dar foarte curând avea să se întunece de tot. Nu cunoșteam împrejurimile și ar fi fost probabil o idee bună dacă mi-aș fi adus și-un felinar. Dar ochii mei vedeau pe întuneric mai bine decât ai oamenilor obișnuiți și, cam după vreo zece minute, secera lunii se ivi de după un pâlț de copaci și aruncă o lumină palidă asupra tuturor lucrurilor.

— Cât mai e? am întrebat eu.

— Zece minute, cel mult, răspunse Mab.

— Asta ai spus și când am plecat! am protestat eu.

— Zău? Atunci poate că m-am înșelat. Uneori mă mai zăpăcesc. Când merg pe jos, mă las furată de gândurile mele. Și timpul trece mai repede...

Am urcat până sus, pe platoul care se întindea până la coasta nordică a Dealului Pendle. Au mai trecut pe puțin treizeci de minute până am ajuns, în sfârșit, la destinație — o movilă rotundă, acoperită cu arbori și tufe dese, la marginea unei păduri, cu silueta masivă și neagră a Dealului Pendle înălțându-se dincolo de ea.

— Acolo, între copaci, zise ea, acolo o s-o așteptăm pe Alice.

Mi-am ridicat privirile spre întunericul de sub copaci și m-am simțit neliniștit. Dacă mergeam către o capcană? Fata părea să știe despre vrăji. Poate că se folosisse de numele lui Alice doar ca să mă ademenească să vin până aici.

— Unde e Alice acum? am întrebat-o eu, bănuitor.

— E ținută în căsuța din pădure, chiar acolo, între copacii aceia. Prea periculos pentru tine să te apropii în clipa asta. Mai bine aștepți aici până va fi momentul potrivit s-o vezi.

Nu mi-a plăcut deloc ce-mi sugera Mab. În pofida pericolului, voiam s-o văd pe Alice numaidecât, dar m-am hotărât să aștept momentul ăla potrivit.

— Ia-o înainte, i-am spus eu, strângând mai bine toiagul în mână.

Mab zâmbi scurt și o luă spre pâlcul de copaci. Am urmat-o cu băgare de seamă, urcând pe o potecă întortocheată, printre tufe și mărăcini deși, cu toiagul pregătit. Am început să zăresc lumini în fața noastră și m-am simțit și mai neliniștit. Oare mai era și altcineva așteptându-ne pe colină?

Chiar în vârf, era un luminiș cu mai multe trunchiuri de copac tăiate care alcătuiau un soi de oval. Părea că tăiaseră copacii ca să se poată lua loc pe ei și, spre surprinderea mea, două fete erau deja așezate și ne așteptau, fiecare cu un felinar la picioare. Niciuna dintre ele nu era Alice. Amândouă păreau să fie puțin mai tinere decât ea. Se uitau lung la mine, cu ochii larg deschiși, fără să clipească.

— Ele sunt surorile mele mai mici, zise Mab. Cea din stânga este Jennet, pe cealaltă o cheamă Beth, dar nu mi-aș bate prea mult capul cu numele lor, dac-aș fi în locul tău. Sunt gemene și e cu neputință să spui care-i una și care-i cealaltă.

Trebuia să recunosc c-avea dreptate, erau identice. Aveau părul de aceeași culoare și lungime ca al lui Mab, dar asta era singura asemănare cu sora lor mai

mare. Amândouă erau foarte slabe, cu fețe colțuroase, ascuțite și ochi pătrunzători. Gurile erau doar niște crăpături orizontale pe fețele lor, sub nasurile ascuțite și ușor coroiate. Purtau rochii subțiri, zdrențăroase ca și Mab și, tot ca ea, erau desculțe.

Mi-am strâns și mai tare toiagul. Surorile lui Mab se uitau fix la mine, dar fără absolut nicio expresie pe chipurile lor. Era imposibil să-ți dai seama dacă erau ostile sau prietenoase.

— Stai jos, Tom, să-ți odihnești picioarele, zise Mab, făcându-mi semn către un butuc de vizavi de surorile ei. S-ar putea să mai treacă o vreme până ce vom putea să mergem la Alice.

Îngrijorat, m-am așezat. Mab s-a așezat și ea pe un butuc din stânga mea. Nimeni n-a mai scos vreun cuvânt și o tăcere ciudată păru să se aștearnă peste toate lucrurile. Ca să mai treacă timpul, am numărat butucii. Erau treisprezece și deodată m-a fulgerat gândul că acela ar putea să fie un loc de întâlnire al vrăjitoarelor pentru sabat.

De îndată ce acest gând tulburător mi s-a ivit în minte, un liliac se lăsă din zbor în luminiș și apoi dispăru printre crengile din stânga mea. După el, un uriaș fluture de noapte apăru de nicăieri și, în loc să zboare

către vreunul dintre felinare, începu să se învârtă în jurul capului lui Jennet. Se învârtea și se tot învârtea, ca și cum capul ei ar fi fost o flacără de lumânare. Ea se uita țintă la mine și mă întrebam dacă observase fluturile de noapte, care se apropia din ce în ce mai mult și părea gata să se așeze pe nasul ei ascuțit.

Deodată, spre marea mea uluire, ea deschise gura larg, scoase iute limba, prinse fluturile și-l trase înăuntru. Apoi, pentru prima oară fața ei se însufleți. Începu să zâmbească și gura i se lăbărță de la o ureche la alta. Mestecă iute și *glup* — înghiți fluturile cu poftă.

— A fost bun? se interesă sora ei Beth, uitându-se într-o parte la ea.

Jennet dădu din cap.

— Foarte mustos. Fii pe pace — poți să-l mănânci tu pe următorul.

— Nu mi-ar strica unul, zise Beth. Dar dacă nu mai vine altul?

— În cazul ăsta o să jucăm un joc și-o să te las să alegi ce să fie, propuse Jennet.

— Hai să jucăm Scuipă-ace. Îmi place jocul ăsta.

— Da, pentru că întotdeauna câștigi. Știi că nu pot scuipa ace decât vinerea. Azi e miercuri. Miercurea nu pot scoate decât pene, așa că va trebui să jucăm altceva.

— Ce-ai zice de Printr-un mărăcine pe spate? sugeră Beth.

— Bun joc, ăsta, răspuse Jennet. Prima care-ajunge jos câștigă!

Spre surprinderea mea, amândouă se lăsară să cadă pe spate de pe bușteni și se dădură peste cap, rostogolindu-se din ce în ce mai repede, până ce dispărură în tufele și mărăcinii de pe pantele colinei. Pentru câteva clipe, s-au mai auzit căzând la vale, cu trosnete și pârâituri de crengi, întrerupte de țipete de durere și izbucniri demente de răs. Apoi se făcu liniște și de undeva de aproape am auzit strigătul unei bufnițe. Mi-am ridicat privirile spre crengile de deasupra, dar n-am văzut nici urmă de pasăre.

— Le place mult jocul ăsta, surorilor mele, zise Mab cu un zâmbet. Dar o să-și lingă rănile în noaptea asta, la fel de sigur cum se strică ouăle!

Peste alte câteva clipe, gemenele urcară înapoi pe potecă. Iar când se așezară din nou pe butucii din fața mea, nu știam dacă să râd de halul în care arătau sau să-mi pară rău pentru durerea și suferința prin care trebuie să fi trecut. Rochiile lor jerpelite erau numai zdrențe — mâneca stângă a lui Jennet fusese smulsă de tot — și erau totuna de zgârieturi și julituri. Beth

avea o ramură de măracine încurcată în păr și un firioșor subțire de sânge îi curgea din nas spre buza de sus. Dar nu părea supărată deloc.

— Asta chiar mi-a plăcut! Hai să mai jucăm un joc, propuse ea, lingându-și sângele. Ce zici de Adevăr sau Îndrăzneală? Îmi place și-ăsta.

— Eu sunt de acord. Dar pune-l pe băiat să fie primul..., zise Jennet, aruncând o privire piezișă spre mine.

— Adevăr, Îndrăzneală, Sărutare sau Promisiune? întrebă Beth, uitându-se drept la mine, cu provocare în glas.

Toate trei fetele mă priveau acum și niciuna dintre ele nu clipea.

— Nu vreau să joc, am zis eu hotărât.

— Fii drăguț cu surorile mele mai mici, stăruii Mab. Haide, alege! E doar un joc.

— Nu știu regulile, am zis eu.

Și-asta era adevărat. Nu mai auzisem niciodată de jocul ăsta. Părea să fie un soi de joc de-al fetelor, iar eu nu avusesem nici o soră. Nu știam prea multe despre jocurile fetelor.

— E simplu, zise Mab din stânga mea. Trebuie s-alegi una din patru. Alegi Adevărul și trebuie să

răspunzi sincer la o întrebare. Alegi Îndrăzneală și ți se dă o poruncă. Alegi Sărutare și trebuie să săruți pe cine sau ce ți se spune — n-ai voie să refuzi. Promisiunea e cea mai grea dintre toate. Trebuie să promiți ceva, și să te ții de cuvânt, musai — probabil toată viața!

— Nu! Nu vreau să joc, am repetat eu.

— Nu fi prost. N-ai ce face, nu-i așa? Nu poți pleca din locul ăsta până nu spunem noi. Ești pironit aici, n-ai observat?

Mă enervam din ce în ce mai tare. Acum mi se părea că Mab jucase un soi de joc cu mine încă de când ne văzuserăm la cimitir. Nu avusesem nicio clipă impresia că mergeam s-o salvăm pe Alice. Ce prost fusesem! De ce venisem cu ea aici?

Când am încercat să mă ridic în picioare, totuși, nu s-a întâmplat nimic. Parcă toată puterea mi se scursese din trup. Brațele-mi atârnavu cârpă pe lângă mine și toiagul meu de scoruș îmi scăpă din mână în iarbă și se rostogoli mai încolo.

— Mai bine lași prostia aia de băț, zise Mab. Tu începi — e timpul să alegi una din patru. O să joci jocul nostru fie că vrei, fie că nu. O să joci și o să-ți placă. Așadar, alege!

De acum nu mai aveam nicio îndoială că toate trei erau vrăjitoare. Nu mai puteam ajunge la toiag și mă simțeam prea slăbit să stau în picioare. Nu-mi era frică, pentru că mi se părea cumva c-ar fi un vis și nu de-adevăratalea, însă știam că nu dormeam și că sunt în pericol. Așa că am tras o dată adânc aer în piept și am cântărit situația cu grijă. Mai bine le făceam un pic pe plac. Și-n timp ce se concentrau ele la joc, poate găseam o cale să mă eliberez.

Dar pe care dintre cele patru opțiuni s-o aleg? „Îndrăzneala” putea să ducă la cine știe ce poruncă periculoasă de îndeplinit. „Promisiunea” era plină de riscuri. Mai făcusem eu promisiuni și altădată, care mă vârâseră în necazuri. „Sărutarea” părea neprimejdioasă. Ce rău ți-ar fi putut face un sărut? Dar atunci mi-am amintit că ea spusese „cine sau ce” și nu-mi plăcea deloc cum suna. Totuși, eram gata să aleg opțiunea asta, dar m-am răzgândit și am hotărât să aleg „Adevărul”. Dintotdeauna am încercat să fiu cinstit și sincer. Așa mă învățase tata. Ce mi se putea întâmpla rău dacă alegeam asta?

— Adevărul, am anunțat eu.

La răspunsul meu, fetele zâmbiră larg, de parcă ar fi fost exact ceea ce-și doriseră ele s-aleg.

— Bine! zise Mab triumfătoare, întorcându-se cu fața la mine. Răspunde-mi și fii sincer. Și-ar fi bine să fii sincer, dacă nu vrei s-o încurci. Nu încerca să ne tragi pe sfoară! De care dintre noi îți place mai mult?

M-am uitat zăpăcit la Mab. N-avusesem nicio idee ce fel de întrebare urma să-mi pună, dar asta parcă m-a trăsnet din senin. Și nu-mi era ușor să răspund. Pe oricare aș fi ales-o, celelalte două s-ar fi supărat. Și nu eram sigur nici care era adevărul. Toate trei fetele erau înspăimântătoare și aproape sigur vrăjitoare. Nu-mi plăcea niciuna. Așa că ce puteam face? Le-am spus adevărul.

— Nu-mi place niciuna dintre voi mai mult. Nu vreau să fiu mojić, dar ăsta-i adevărul pe care mi l-ați cerut și adevărul adevărat vi-l spun...

Toate trei scoaseră simultan un șuierat de mânie.

— N-ai răspuns bine, zise Mab, cu voce joasă și amenințătoare. Trebuie s-o alegi pe una dintre noi.

— Atunci te aleg pe tine, Mab. Pe tine te-am văzut prima. Așa că de ce să nu fii tu?

Am vorbit instinctiv, fără să mă gândesc, dar Mab zâmbi. Era un zâmbet încrezut, de parcă știuse de la bun început că ea avea să fie aleasă.

— Acum e rândul meu, zise Mab, întorcându-se de la mine către surorile ei. Eu aleg Sărutarea!

— Atunci sărută-l pe Tom! exclamă Jennet. Sărută-l acum și fă-l al tău pe veci!

La acestea, Mab se ridică și veni până în fața mea. Se aplecă și își puse mâinile pe umerii mei.

— Uită-te la mine! porunci ea.

Mă simțeam neputincios. Mi se părea că mă lăsase toată puterea voinței. Am făcut cum mi s-a cerut: m-am uitat în sus, în ochii ei verzi, iar ea și-a apropiat fața de a mea. Avea trăsături frumoase, dar răsuflarea îi duhnea, ca de câine sau de pisică. Începu să se învârtă pământul cu mine și dacă n-ar fi fost Mab care mă ținea strâns de umeri, aș fi căzut pe spate de pe butuc.

Atunci, chiar în clipa în care își apăsă buzele ei calde pe ale mele, am simțit o serie de dureri sfâșietoare în brațul stâng, de parcă mi-ar fi împlântat cineva de patru ori un ac lung și ascuțit.

Înnebunit de durere, am gemut și m-am ridicat în picioare, clătinându-mă, iar Mab a căzut de lângă mine, în iarbă. M-am uitat la braț. Erau patru cicatrice pe el, strălucitoare în lumina lunii și-atunci mi-am amintit de unde le aveam. Alice mă strânsese odată de braț atât de tare, încât unghiile ei îmi intraseră adânc

în carne. Când îmi dăduse drumul, rămăseseră patru picături de sânge strălucitor de roșii, în locul unde mă înțepaseră unghiile.

După alte câteva zile, pe drum spre casa mătușii ei de la Staumin, Alice îmi atinsese cicatricile de pe braț. Și mi-am adus aminte exact ce-mi spusese:

Te-am însemnat aici... Și semnul ăsta n-o să ți se mai șteargă niciodată.

Nu înțelesesem prea bine ce-a vrut să spună cu asta și ea nu-mi explicase niciodată. Apoi, altă dată, la fel, în Priesttown, ne-am certat și am fost gata să-mi văd drum, când Alice mi-a strigat: *Ești al meu. Îmi aparții!*

La vremea aceea n-am acordat prea mare atenție poveștii. Acum am început să mă întreb dacă nu fusese mai mult decât îmi dădusem eu seama: Alice și cele trei fete păreau să creadă că o vrăjitoare te-ar putea face cumva al ei pe toată viața. Oricare ar fi fost adevărul, mă eliberasem de sub puterea lui Mab și, cumva, fusese datorită lui Alice.

Când Mab se ridică furioasă în picioare, i-am arătat cicatricile de pe brațul meu.

— Nu pot fi al tău pe veci, Mab, i-am spus eu, cuvintele zburându-mi din gură ca prin magie. Deja aparțin altcuiva. Îi aparțin lui Alice!

De îndată ce-am vorbit, Beth și Jennet se lăsară să cadă cu grație de pe butucii lor și se rostogoliră din nou pe spate până la baza dealului. Încă o dată le-am auzit trosnind prin tufișuri și măracini tot drumul până jos, dar de data asta niciuna dintre ele nu țipă și nu râse.

Când m-am uitat la Mab, ochii ei scăpărau de mânie.

M-am aplecat fulgerător și mi-am înșfăcat toiagul de scoruș, gata s-o lovesc, dacă era nevoie. Mab se uită la toiagul ridicat, se chirci și făcu iute doi pași înapoi.

— O să fii al meu, într-o bună zi, zise ea, cu buzele schimonosite într-un rânjel. La fel de sigur cum mă cheamă Mab Mouldheel! Și asta o să se întâmple mai curând decât crezi. Te vreau, Tom Ward, și ai să fii al meu, cu siguranță, când Alice va fi moartă!

Cu acestea, s-a întors, a luat cele două felinare și a coborât de pe movilă pe altă potecă decât pe aceea pe care urcaserăm.

Tremuram din tot corpul în urma cuvintelor ei. Stătusem de vorbă cu trei vrăjitoare din clanul Mouldheel. Mab știuse sigur unde să mă găsească — probabil îi spusese Alice. Deci unde era Alice? Eram convins că Mab și surorile ei trebuie să știe.

O parte din mine ar fi vrut să mă întorc înapoi în Downham și să-i povestesc Vrăciului ce mi se

întâmplase. Dar nu-mi plăcuse cum se strâmbase Mab când își rostise amenințarea. Dacă Alice le era prizonieră, dacă se afla în puterea lor? Poate c-aveau s-o ucidă de îndată ce-ar fi ajuns înapoi. Așa că n-aveam de ales, trebuia să le urmăresc pe cele trei surori.

Fusesem atent la direcția în care o apucase Mab. O luase spre sud. Acum trebuia să merg după ea și după surorile ei pe panta mai periculoasă dinspre răsărit a dealului; să trec printre cele trei sate care închipuiau vârful zonei pe care Părintele Stocks o botezase Triunghiul Diavolului.

CAPITOLUL 6 PIVNIȚA OGLINZILOR

Eram al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, așa că o vrăjitoare nu mă putea adulmece de la distanță. Asta însemna că mă puteam ține după cele trei surori fără probleme, câtă vreme nu mă apropiam prea tare. Trebuia, de asemenea, să am grijă să nu dau peste alți membri, poate mai periculoși, ai clanului Mouldheel.

La început, a fost ușor. Puteam zări lumina felinelor și le auzeam pe fete mergând prin pădure, înaintea mea. Făceau chiar multă gălăgie: strigau și păreau că se ceartă. La un moment dat, în ciuda precauției mele, am călcat pe o ramură. S-a rupt cu un trosnet

puternic și am încremenit în loc, de teamă că m-au auzit. N-aveam motiv de îngrijorare. Făceau ele un zgomot și mai mare, înainte, și habar n-aveau că le urmăream.

Când am ieșit din pădure, a devenit mai greu. Eram în câmp deschis, pe panta stearpă a platoului stâncos. Lumina lunii sporea riscul să fiu văzut, așa că trebuia să stau mult mai în urmă, dar curând am descoperit că aveam un alt avantaj. Cele trei fete ajunseseră la un pârâu și se țineau pe malul lui, care-și tot schimba direcția, până cotea, făcând un arc de cerc, îngăduindu-le astfel să continue pe drumul lor spre sud. Asta a fost o dovadă pentru mine că erau într-adevăr vrăjitoare. Nu puteau trece o apă curgătoare!

Dar *eu* puteam! Așa că, în loc să o iau mereu pe urmele lor, puteam s-o apuc pe-o cale mai dreaptă și, în niște limite, să anticipez încotro se duceau. Când au coborât pe platou, am început să merg în paralel cu ele, ținându-mă pe la umbra tufelor și a copacilor, ori de câte ori era cu putință. Am continuat așa o vreme, dar terenul devenea treptat mai abrupt și mai dificil, până când am zărit în față o altă pădure întunecată. Un pâlcc de copaci deși și tufe într-o vale care mergea paralel cu Dealul Pendle, în dreapta mea.

La început, am crezut că nu va fi nicio problemă. Pur și simplu am încetinit pasul și le-am dat voie să se îndepărteze, urmându-le la o distanță sigură, ca și mai devreme. Abia după ce am intrat în pădure mi-am dat seama că acum era ceva cu totul diferit. Cele trei surori nu mai vorbeau tare, cum făcuseră în pădurea dinainte. De fapt, nu mai făceau niciun fel de zgomot. Domnea o liniște stranie, de parcă totul își ținea răsufarea. Vântul nu fusese decât o ușoară adiere mai devreme, dar acum nu mai mișca nici măcar o cren-guță sau o frunză. Și nu se auzea niciunul dintre zgomotele animalelor de noapte, șoareci sau arici. Fie tot ce era în pădure chiar stătea nemișcat, ținându-și răsufarea, fie pădurea era lipsită de orice vietate.

În clipa aceea, cu un fior de groază, mi-am dat seama exact unde mă aflam și de ce lucrurile erau așa cum erau. Aici era o vale adâncă și îngustă. Iar unei văi adânci și înguste i se mai spune și râpă.

Mergeam prin ceea ce Părintele Stocks numise Râpa Vrăjitoarelor! Acesta era locul în care toate vrăjitoarele moarte se adunau să-i vâneze pe cei care treceau prin pădure sau chiar pe la marginea ei. Aici își pierdeau viața câțiva oameni în fiecare an. Am strâns mai tare

toiagul de scoruș în mână și am rămas nemișcat ca o stană de piatră, ciulind urechea. N-am simțit nimic apropiindu-se, dar aveam sub picioare pământ afânat, acoperit cu un strat gros de frunze moarte, din care zecile de toamne umede făcuseră un minunat adăpost pentru vrăjitoarele moarte. Una ar fi putut să fie deja foarte aproape de mine, ascunsă sub frunze. Un pas, și m-ar fi apucat de gleznă! O mușcătură rapidă și-ar fi început să-mi sugă sângele, devenind cu fiecare înghițitură mai puternică.

M-aș fi folosit de toiagul meu de scoruș și probabil c-aș fi izbutit să mă eliberez — îmi spuneam eu. Dar ar fi trebuit să mă mișc repede. Și-n vreme ce vrăjitoarea s-ar fi întărit, puterile mele ar fi slăbit. Și dacă mă întâlneam cu una dintre vrăjitoarele cu adevărat puternice? Părintele Stocks spusese că erau vreo două sau trei care cutreierau până hăt departe de râpă, în căutare de victime. Mi-am alungat hotărât acest gând din minte.

Am început să înaintez, încet și cu mare grijă. În timpul ăsta, m-am întrebat de ce surorile erau acum atât de tăcute? Oare să se fi temut și ele că le-ar fi putut atrage pe vrăjitoarele moarte? De ce să se teamă? Nu erau și ele tot vrăjitoare? Și atunci mi-am amintit ce spusese Părintele Stocks despre vechea dușmănie

dintre cele trei clanuri. Cu toate că se încheiaseră unele căsătorii între Deane și Malkin, clanurile nu se strângeau laolaltă decât atunci când voiau să își unească puterile lor malefice. Poate că surorilor Mouldheel le era teamă ca nu cumva să întâlnească o vrăjitoare moartă dintr-o familie rivală?

Era un moment tensionat, înfricoșător. Riscam să fiu atacat în orice clipă. Dar, în cele din urmă, cu un suspin de ușurare, am ajuns în capătul celălalt al râpei. M-am bucurat să ies din umbra copacilor acelora. Încă o dată eram scăldat în lumina lunii, în timp ce urmăream legănarea felinarelor din fața mea și auzeam glasurile celor trei surori ridicându-se, parcă mânioase. După vreo zece minute coborau o pantă abruptă și am zărit lumina unui foc înălțându-se spre cer, undeva, în față. Am stat pe loc, o vreme, apoi m-am adăpostit într-un pâlc de frasini și arini. Era numai bun de rărit și de tăiat și astfel ofereau o bună ascunzătoare. Câteva clipe mai târziu, priveam dintr-un lăstăriș, având o vedere clară asupra celor ce se petreceau.

Chiar la picioarele mele era un șir de căsuțe cu acoperiș plat — opt la număr — și la marginea largii curți pietruite din spatele lor ardea un foc zdravăn, aruncând scânteii ce dansau pe cerul nopții. La mică

distanță, printre copaci, era un alt grup, mai mare, de case. Acesta era probabil Desculți, satul în care trăia clanul Mouldheel.

Cu totul, erau vreo două duzini de oameni, acolo jos, un amestec inegal de bărbați și femei, cei mai mulți așezați pe dalele de piatră sau pe iarbă, mâncând cu mâna din farfurii. Păreau foarte pașnici — un grup de prieteni care se strânseseră într-o seară călduroasă de vară, ca să ia masa la lumina lunii. Glasurile se ridicau în văzduh, întretăiate cu hohote de râs.

Deasupra focului, atârnat de un trepied de metal, era un cazan și, cum mă uitam eu așa, o femeie a pus ceva cu polonicul într-un blid, apoi s-a dus să i-l întindă unei fete așezate mai la o parte de ceilalți. Fata își ținea capul plecat și ochii țintă la dalele de piatră, dar când i-a fost întins blidul, și-a ridicat privirile și a clătinat hotărâtă din cap de trei ori.

Era Alice! Mâinile îi erau libere, dar am zărit o sclipire de metal, în lumina focului: la picioare avea lanțuri, prinse cu lacăt.

Tocmai ce-o zărisem, când cele trei surori au ajuns în curte. În clipa în care s-au apropiat de grupul celorlalți, toată lumea a amuțit.

Fără să adreseze nimănui vreun cuvânt, Mab se duse drept spre foc. Mi se păru că scui pă o dată în el și numaidecât se stinse. Scânteile își curmară dansul, flăcările se micșorară, iar tăciunii mai licăriră un moment, înainte să pălească în cenușiu — toate acestea în doar câteva clipe. Felinarele încă luminau puternic scena, iar la un semn al lui Mab, am văzut un bărbat ridicându-se și venind la Alice, săltând-o pe un umăr și ducând-o, pe ușa din spate, în ultima casă din rând, în stânga mea.

Mi-a stat inima. Mi-am amintit ce-mi prezisese Mab, că voi fi al ei, după ce Alice va muri. Oare aveau de gând s-o ucidă acum? Oare omul acela o dusesse înăuntru tocmai în acest scop?

Eram pe punctul să dau fuga în josul dealului, până la casa respectivă, și să încerc s-o ajut. N-aș fi avut sorți de izbândă, cu atâta lume de față, dar nu puteam sta deoparte, lăsând-o pe Alice să pățească vreun rău. Am mai șovăit câteva clipe, mistuit pe dinăuntru de neliniște. În cele din urmă n-am mai putut răbda, dar mai înainte de a face vreo mișcare, omul apăru din nou, singur, la ușa casei și o încuie în urma lui. Imediat Mab și cele două surori ale ei, care o urmau îndeaproape, conduseră adunarea spre poartă și ieșiră pe un

drumeag de dincolo de casă, ce se întindea de-a lungul malului unui pârâu.

Am așteptat până când au dispărut cu toții în depărtare, către ceea ce părea să fie centrul satului Desculți, apoi am coborât panta cu băgare de seamă. Se putea să mai fie totuși cineva în casă, cineva care fusese acolo de la bun început. Adică doar nu pleaseră și-o lăsaseră pe Alice nepăzită, nu? Mi se părea greu de crezut.

Când am ajuns la ușă, am descuiat-o cu cheia specială pe care mi-o dăduse Andrew.

Am împins ușor în ea, deschizând-o, și am pășit direct într-o bucătărie talmeș-balmeș. La lumina a trei lumânări de ceară neagră, am văzut că spălătorul era plin ochi de oale și farfurii murdare, iar dalele de piatră ale pardoselii erau acoperite cu oase de animale și mânjite cu grăsime întărită și seu. Închizând încet ușa în spatele meu, am cercetat iute odaia din priviri, pregătit să înfrunt pericolul. Părea pustie, dar nu m-am mișcat. M-am sprijinit doar cu spatele de ușă, cu duhoarea de grăsime râncedă și mâncare stricată în nas, și am respirat rar, ca să-mi potolesc încordarea, ciulind bine urechea. Restul casei părea gol, dar era nefiresc de liniște. Îmi venea greu să cred că Alice nu

scotea absolut niciun zgomot. La acest gând, inima a început din nou să-mi bată cu putere în piept și am simțit gheara fricii strângându-mă de gât. Și dacă fusese deja omorâtă? Dacă omul o adusese în casă tocmai ca să-i ia zilele?

Groaza acestui gând m-a împins de la spate. Trebuia să verific fiecare cameră, pe rând. Era o casă micuță, cu doar un nivel, așadar n-aveam camere la etaj de cercetat. Ușa dinăuntru dădea într-o odaie strâmtă, înghesuită; pe pat erau cearșafuri boțite și jengoase, iar pe pervaz pâlpâia o altă lumânare de ceară neagră. Nu se vedea nici urmă de Alice. Unde putea să fie?

Dincolo de pat, în peretele îndepărtat, era o altă ușă. Am apăsat pe clanță și am intrat în camera de zi.

O singură privire și-am descoperit că nu eram singur! În dreapta mea era căminul, în care ardeau mocnit câțiva cărbuni. Dar drept în fața mea, stând chircită la masă, era o vrăjitoare cu ochi rătăciți și o hălăciugă de păr alb zburlit. În mâna stângă ținea un muc de lumânare a cărei flacără pâlpâia gata să-și dea duhul și scotea trâmbe groase de fum. Instinctiv am ridicat toiagul, când gura ei s-a deschis să țipe, agitându-și pumnul spre mine. Dar nu se auzi niciun sunet și-n

clipa aceea mi-am dat seama că vrăjitoarea nu era de fapt cu mine în odaie. Mă uitam într-o oglindă mare. Ea o folosea ca să păzească de la distanță.

Și cât de departe era? La câteva mile sau la o aruncătură de băț? Oriunde era, folosind o altă oglindă, putea să-i anunțe pe cei din clanul Mouldheel că intrase un nepoftit în casă. Cât mai avea să treacă până se întorcea careva?

Sub oglinda din perete și în stânga mea puteam vedea niște trepte înguste coborând în beznă. Aceea era probabil pivnița. Oare Alice se afla acolo, jos?

Grăbit, mi-am scos cutia cu iască, amnarul și un muc de lumânare din buzunarele pantalonilor. Câteva clipe mai târziu, nebăgând-o în seamă pe vrăjitoare, care continua să ragă pe mutește în oglindă, coboram treptele, cu lumânarea în mâna dreaptă și toiagul în stânga. La capătul scării era o ușă încuiată, dar cheia mea n-a întâmpinat greutăți s-o deschidă. Am împins-o ușor și am ridicat lumânarea să văd mai bine.

Mi s-a luat brusc o piatră de pe inimă când am zărit-o pe Alice stând cu spatele de perete, lângă o grămadă de cărbuni. Părea teafără. Și-a ridicat ochii și, cu teama întipărită pe chip, a deschis gura să vorbească. Atunci m-a recunoscut și a suspinat, ușurată.

— Oh, Tom! Tu erai. Am crezut că au venit să mă omoare.

— E-n regulă, Alice, i-am spus eu. Te scot de aici într-un minut.

Am îngenuncheat și chiar n-a durat decât o clipă ca să descui lacătul cu cheia mea și să-i desfac lanțurile de la picioare. Până aici lucrurile merseseră strună. Dar când am ajutat-o să se ridice în picioare, tremura și părea încă speriată. Atunci mi-am dat seama că era ceva ciudat cu pivnița aceea. Era prea multă lumină. O singură lumânare n-ar fi avut cum s-o lumineze atât de bine.

Când m-am ridicat în picioare, am văzut și de ce. Fixate câte una pe fiecare perete, cam la nivelul capului meu, erau niște oglinzi mari, prinse în niște rame negre, de lemn sculptat. Oglinzile reflectau flacăra lumânării, sporind lumina. Dar atunci, spre marea mea groază, am mai văzut și altceva: din fiecare oglindă mă privea câte o față, cu ochi disprețuitori.

Trei erau de femei — vrăjitoare cu ochi cruzi și malfici și cu părul încâlcit, neîngrijit — dar a patra părea de copil. Și tocmai această a patra imagine îmi atrase atenția, țintuindu-mă pe loc, de-am simțit că nu mai pot face o mișcare. Capul era mic — de aceea

crezusem la început că ar fi al unui băiat — dar trăsăturile erau ale unui bărbat, cu țeasta cheală și cu un nas ca un cioc de vultur. Pentru o clipă, imaginea rămase nemișcată, încremenită ca un portret, dar în timp ce mă uitam la ea, gura se deschise ca botul unei fiare gata să-și sfârtece prada. Dinții îi erau ascuțiți ca vârfulurile de ac.

Cine sau ce era habar n-aveam, dar m-a speriat rău. *Trebuia* să ies din pivnița aceea. Toate cele patru chipuri ne urmăreau din priviri. De-acum știau că voiam s-o eliberez pe Alice. Am suflat în lumânare și-am pus-o la loc în buzunar.

— Vino, Alice, am zis eu, apucând-o de mână. Hai să ieșim de aici!

Cu aceste cuvinte, am condus-o spre scară, dar fie că îi era frică să meargă, fie era prea slăbită, când a fost să urcăm, mi s-a părut că se opintește și încearcă să mă tragă înapoi.

— Ce faci, Alice? am muștrat-o eu. Ția ar putea fi înapoi în orice clipă!

Alice clătină din cap.

— Nu-i așa de simplu. Au făcut mai mult decât să mă pună în lanțuri. M-au legat aici printr-o vrajă. N-aș ajunge decât până în curte, oricum...

— O vrajă de legare? am întrebat eu, oprindu-mă pe scară și întorcându-mă spre ea.

Deja știam răspunsul. Mab îmi spusese că e legată — era limpede că nu mințise.

Alice dădu din cap, cu disperare pe chip.

— Există o cale să mă scoți de aici, dar n-o să fie ușor. N-o să fie ușor deloc. Au luat o șuviță din părul meu. Au învărtit-o și-au strâns-o colac. Trebuie să fie arsă. Asta-i singura cale...

— Și unde e?

— La Mab, fiindcă ea a aruncat vraja.

— O să vorbim afară, am spus eu, trăgând din nou de Alice spre ieșire. Nu-ți face griji, găsesc eu o cale...

Am încercat să par voios, dar îmi pierdusem curajul. Ce nădejde mai puteam să trag că o să iau înapoi șuvița de la Mab, când erau atâția în jurul ei s-o ajute?

Cu chiu cu vai, ba târând-o, ba împingând-o, am izbutit s-o duc pe Alice până în capul scării de la pivniță. Vrăjitoarea nu se mai uita din oglindă. Pornise încoace? Am trecut prin dormitor și bucătărie și am ajuns la ușa din spate, dar când am deschis-o, mi-a pierit și ultima fărâmă de curaj. Auzeam glasuri mânioase la o oarecare distanță, dar apropiindu-se din ce în ce mai mult. Am început să străbatem curtea

către poarta care ducea la drumul din fața casei. Alice se străduia cât putea, dar gâfâia avan din pricina efortului depus să meargă și pe frunte i se iviseră broboane de sudoare. Deodată, se opri.

— Nu pot să merg mai departe! suspină ea. Nu mai pot să fac niciun pas!

— Te car eu în cârcă! i-am spus. Mab a zis că ești legată cu vraja pe o rază de o sută de pași. Dacă te pot duce dincolo de granița asta, poate c-ai să-ți revii.

Fără să mai aștept vreun răspuns, am apucat-o de picioare și am săltat-o pe umărul drept. Ținând strâns toiagul în mâna stângă, am ieșit pe poarta deschisă, am traversat drumul și apoi m-am aruncat în pârâul cu ape repezi, să ajung pe celălalt mal. Acum mă simțeam mai în siguranță. Vrăjitoarele nu puteau trece o apă curgătoare, așa că pusesem o barieră între noi și urmăritori. Trebuia să găsească o altă cale, poate chiar să ocolească vreo câteva mile. Asta ne dădea un avans în goana noastră spre Downham.

Era greu s-o duc pe Alice în spate, iar ea gemea mereu, ca de durere. Am întrebat-o:

— Te simți bine, Alice?

Singurul ei răspuns a fost un alt geamăt, dar n-aveam ce să fac, trebuia să continui, așa că am strâns din dinți

și mi-am croit drum mai departe, îndreptându-mă spre nord, cu Dealul Pendle în stânga mea. Știam că în curând aveam să ajung la Râpa Vrăjitoarelor, așa că am cotit puțin mai la dreapta, spre est, sperând să fac un ocol cât mai sigur cu putință. Curând am dat de un alt pârâu. Cum nu auzeam niciun zgomot din urmă, am dat-o jos pe Alice din spinare și am lăsat-o în iarbă, la marginea apei. Spre disperarea mea, ochii ei erau închiși. Adormise sau își pierduse cunoștința?

Am strigat-o pe nume de vreo câteva ori, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat s-o zgâlțâi ușurel, dar nici asta n-a mers. Atunci, cuprins de o îngrijorare crescândă, am îngenuncheat lângă pârâu, mi-am făcut mâinile căuș și mi le-am umplut cu apă rece. Am lăsat apa să picure și apoi să curgă pe fruntea lui Alice. Ea a scos un icnet și s-a ridicat drept în picioare, cu ochii rătăciți și îngroziți.

— E în regulă, Alice. Am scăpat. Suntem în siguranță...

— În siguranță? Cum putem fi în siguranță? Vin după noi, vin. Nu sunt prea departe în urmă.

— Nu, i-am spus eu. Am traversat pe partea cealaltă a pârâului. E o apă curgătoare, așa că ele n-or s-o poată trece.

Alice clătină din cap.

— Nu-i chiar așa de simplu, Tom. Multe vrăjitoare nu pot fi duse de nas. Numeroase pâraie izvorăsc din dealul ăla mare și urât de colo, zise ea, arătându-mi către Pendle. Ar mai locui vrăjitoarele în ținutul ăsta, dacă ar fi atât de complicat să ajungă dintr-un loc într-altul? Au ele căi și mijloace, nu-i așa? Au construit „stavile vrăjitoarești” prin locurile unde chiar aveau nevoie. Trag de un mâner și scripeții coboară o placă mare de lemn până în apă, oprind curgerea pârâului. Desigur, apei nu-i ia mult până să se umfle și să se reverse peste placă, dar e mai mult decât destul pentru ca vrăjitoarele să treacă prin vadul secat. Nu sunt prea departe de noi, dacă nu mă înșel.

Nici nu sfârși bine Alice de vorbit, că am și auzit pe cineva strigând de dincolo de copacii din spatele nostru. Se părea că erau din nou pe urmele noastre și se apropiau.

— Poți să mergi? am întrebat-o.

Alice dădu din cap.

— Cred că da, zise ea, așa c-am luat-o de mână și-am ajutat-o să se ridice. M-ai dus pe sus dincolo de raza vrăjii de legare, da, m-ai dus. M-a durut rău, dar acum sunt aproape liberă. Însă Mab mai are totuși

șuvița aia din părul meu. Mi-e groază să mă gândesc ce alte rele poate pune la cale folosind-o. Mă are la mână cu asta!

Ne-am continuat drumul spre Downham. La început, Alice păru să aibă unele greutateți la mers, dar cu fiecare pas își mai recâștiga puțin din puteri și, curând, făcuserăm progrese mulțumitoare. Necazul era că zgomotul urmărilor se apropia constant. Aveau să ne ajungă din urmă.

Când am urcat spre marginea Platoului Downham și am intrat într-o pădurice, Alice și-a pus o mână pe brațul meu și m-a oprit.

— Ce-i, Alice? Trebuie să mergem mai departe...

— E ceva înaintea noastră, Tom. O vrăjitoare moartă vine înapoi...

Am văzut o siluetă gheboasă mergând drept spre noi printre copaci, răscolind cu picioarele frunzele umede de toamna trecută. Cu siguranță era una dintre vrăjitoarele foarte puternice, în stare să părăsească râpa și să-și vâneze prada. Venea în direcția noastră, dar nu părea să se miște prea repede. Nu puteam să ne întoarcem, pentru că alde Mouldheel nu erau prea departe, dar puteam s-o luăm la dreapta sau la stânga, făcând un ocol destul de mare cât să ne ferim din calea

ei. Dar când am încercat s-o conduc pe Alice deoparte de potecă, mi-a pus din nou mâna pe braț.

— Nu, Tom. Eu n-am să pățesc nimic. O cunosc pe vrăjitoarea asta. E baba Maggie Malkin. Mi-e rudă. Au spânzurat-o la Caster, acum trei ani, dar ne-au dat voie s-o aducem acasă ca s-o îngropăm. Dar n-am mai îngropat-o, știi? Am dus-o la râpă, unde să aibă companie. Și acuma iat-o aici. Mă întreb dacă mă mai ține minte. Nu-ți face griji, Tom. S-ar putea să fie tocmai ce aveau nevoie...

M-am dat ceva mai la o parte de Alice și mi-am pregătit toiagul. Nu-mi plăcea înfățișarea vrăjitoarei moarte niciun pic. Rochia ei lungă și neagră mustea de umezeală și avea pete mari de mucegai și frunze uscate lipite de ea — fără îndoială că se îngropa sub copaci ca să doarmă, pe timpul zilei, în orele de lumină. Ochiul îi erau deschiși, dar holbați de te-așteptai să-i iasă din orbite și să-i curgă pe obraji, iar gâtul era exagerat de lung și își ținea capul sucit la stânga. Și acolo unde lumina lunii străbătea frunzișul copacilor, se vedea o dâră subțire, argintie, în urma ei, ca aceea pe care o lasă melcii pe unde trec.

— Mă bucur să te văd, verișoară Maggie, strigă Alice cu glas voios.

La acestea, vrăjitoarea moartă se opri. Nu mai era decât la vreo cinci pași distanță.

— Cine-mi rostește numele? croncăni ea.

— Sunt eu, Alice Deane. Nu mă mai ții minte, verișoară?

— Mintea mea nu mai e cum a fost odată, oftă vrăjitoarea. Vino mai aproape, copilă, să mă uit la tine.

Spre groaza mea, Alice îi dădu ascultare, pășind drept spre Maggie, care-i puse o mână pe umăr și o adulmecă zgomotos, de trei ori. Eu n-aș fi vrut să mă atingă mâna aceea. Unghiile ei lungi semănau cu ghearele unei păsări prădătoare.

— Ai crescut, copilă, zise vrăjitoarea. Ai crescut atâta că de-abia te mai recunosc. Însă tot mai miroși ca ai familiei și asta mi-e de ajuns. Dar cine e străinul care te însoțește? Cine-i băiatul?

— E prietenul meu, Tom, zise Alice.

Vrăjitoarea moartă se uită lung la mine și adulmecă aerul. Apoi se încruntă și deschise gura, arătându-și două șiruri neregulate de dinți înnegriți.

— E ciudat, băiatul ăsta, zise ea. Nu miroase bine și umbra lui e prea lungă. Nu-i un tovarăș potrivit pentru o fată ca tine!

O rază de lună pătrunsese printre copaci, aruncând umbre lungi pe pământ. Într-adevăr, umbra mea era foarte lungă, cel puțin de două ori mai lungă decât a lui Alice și-a lui Maggie — cum se întâmpla mereu în lumina lunii. Dar nu-i dădusem niciodată prea multă atenție. Mă obișnuisem cu ea.

— Mai bine îți alegi prieteni dintre cei ca tine, continuă vrăjitoarea. Așa ar trebui să faci. Cu oricare altul, o să se sfârșească în lacrimi și păreri de rău. Mai bine descotorosește-te de el. Dă-mi-l mie, fă-mi o bucurie. Vânătoarea nu mi-a mers bine, în noaptea asta, și mi-e limba uscată iască. Deci, dă-mi-l pe băiat...

Cu aceste cuvinte, vrăjitoarea își scoase limba atât de mult că, pentru moment, îi atârână peste bărbie.

— Nu, Maggie — ai nevoie de ceva mai zemos decât el, știu eu, zise Alice. N-ai să găsești prea multă carne pe oasele lui, iar sângele lui e prea subțire pentru gustul tău. Nu, uite colo e pradă bogată de vânat în noaptea asta, continuă ea, arătându-i în urma noastră. Sânge de Mouldheel îți trebuie ție...

— Sunt alde Mouldheel acolo? întrebă Maggie, ridicându-și capul și holbându-se printre copaci, în timp ce-și lingea buzele. Mouldheel spui?

— Destui cât să te ospătezi o săptămână sau poate chiar mai mult, zise Alice. Mab și surorile ei și alți vreo câțiva pe lângă. N-ai să rămâi flămândă în noaptea asta...

Vrăjitoarei începură să-i curgă balele din gura căscată, picurând pe frunzele mucegăite de la picioarele ei. Atunci, fără niciun alt cuvânt sau măcar o ultimă privire înapoi, porni spre zgomotul vocilor din spatele nostru. Tot își mai târa picioarele, dar înainta mult mai repede decât înainte, iar noi ne-am văzut de drum, grăbind pașii.

— Ar trebui să-i țină în loc, o vreme, zise Alice cu un zâmbet răutăcios. Maggie și moartă îi urăște pe Mouldheel. Păcat că nu putem sta să ne uităm!

Acum, fiindcă pericolul imediat fusese înlăturat, mintea mi se întoarse la celelalte probleme. Mi-era groază de răspuns, dar trebuia să știu.

— Ai aflat ceva despre Jack și familia lui? am întrebat-o pe Alice.

— Nu mi-e ușor să-ți dau vestea asta, Tom, zise ea. Dar n-are niciun rost să nu-ți spun adevărul, așa-i?

Inima mi se strânse dureros în piept.

— Nu sunt morți, nu-i așa?

— Acum două zile erau încă în viață, îmi spuse Alice. Dar n-or să mai fie mult, dacă nu se face ceva. Sunt ținuți sub cheie, în temnițele de sub Turnul Malkin. Clanul Malkin i-a răpit. Familia mea e amestecată în treaba asta. Clătină din cap. Tot ai mei ți-au luat și cuferele.

CAPITOLUL 7 POVESTEA LUI ALICE

Peste vreo oră băteam la ușa prezbiteriului. Și Părintele Stocks și Vraciul se întorseseră și, la început, magistrul meu se înfuriase descoperind că plecasem de capul meu.

Când ne-am așezat la masa din bucătărie, am observat că oglinda de pe polița căminului fusese întoarsă cu fața la perete. Era încă întuneric și Părintele Stocks, în mod cert, luase această precauție ca să nu fim iscodiți de vrăjitoare.

Magistrul meu m-a pus să-i povestesc în amănunt ce se întâmplase, iar până când am terminat, Părintele Stocks așezase pe masă patru boluri cu supă fierbinte

de pui. Cum era limpede că magistrul meu nu voia să dea încă ochii cu vrăjitoarele, se părea că nu mai posteam, așa că am înghițit ca lupul porția de supă.

Bineînțeles, cu toate că i-am explicat cum a trebuit să fugim de clanul Mouldheel, nu i-am pomenit despre întâlnirea lui Alice cu vrăjitoarea moartă. N-am socotit că ar fi fost genul de lucruri pe care Vrăciul și-ar fi dorit să le audă. Pentru el, ar fi fost un semn despre cât de aproape mai era încă Alice de familia ei și cât de puțin trebuia să avem încredere în ea.

— Ei bine, băiete, zise el, muind o felie mare de pâine bine coaptă în supa aburindă, cu toate că ai fost destul de fraier să pleci singur cu fata aceea, în primul rând, totul e bine când se sfârșește cu bine. Dar acum mi-ar plăcea să aud și ce are Alice de spus, continuă el, pironindu-și privirile asupra ei. Așadar, începe de la început și povestește-mi tot ce s-a întâmplat mai înainte să te găsească Tom. Nu lăsa nimic deoparte. Cel mai mic amănunt poate fi de mare importanță.

— Am petrecut o zi și-o noapte adulmecând prin jur până să mă prindă Mouldheel, începu Alice. Destul cât să aflu cum stau lucrurile. M-am dus să vorbesc cu Agnes Sowerbutts, una dintre mătușile mele, și de la ea am aflat cele mai multe. Unele lucruri sunt clare ca

lumina zilei. Nu-i prea greu să-ți dai seama ce se întâmplă pe aici. Dar altele sunt un mister. După cum i-am spus și lui Tom, fratele lui, Jack, și familia sa sunt prizonieri în temnițele de sub Turnul Malkin. Nu-i de mirare. Nu-i de mirare nici că Malkinii au făcut-o. La ei sunt și cuferele lui Tom. Și le-au dat multă bătaie de cap, lădoaiile alea trei, de când le-au adus. Casetele mai mici le-au deschis cu ușurință, dar nu izbutesc să arunce un ochi în cuferele mari. Nu știi ce e în ele. Doar că e ceva pe care merită să pună mâna...

— De unde-au aflat despre cufer, în primul rând? o întrerupse Vrăciul.

— Și-au luat un „văzător”, zise Alice. Zicea că se numește Tibb. Vede lucrurile la distanță, e-adevărat, dar nu poate vedea ce e în cufer. Atâta știe, că merită să le deschidă. Știe și despre Tom, de asemenea. Vede viitorul și crede că Tom e o amenințare serioasă. Mai periculos chiar decât dumneata, zise ea, făcând semn cu capul spre Vrăci. Nu-și pot îngădui să-l lase să crească. Îl vor pe Tom mort, alde Malkin. Dar mai întâi vor cheile lui Tom — ca să poată descuia cuferele de la mama lui.

— Cine e acest așa-zis văzător? întrebă Vrăciul, cu o notă de dispreț în glasul lui. E născut-crescut în Comitat?

Magistrul meu nu credea că poate cineva să vadă viitorul, dar eu am fost martor la câteva lucruri care m-au făcut să bănuiesc că se înșela. Mama mi-a scris o scrisoare mai înainte de a da piept cu Urgia din Priestown. Mi-a prezis ce părea să se întâmple și s-a adeverit.

— S-a născut în Comitat, am putea zice, dar Tibb nu e om, răspuse Alice. De la prima privire își dai seama de asta...

— Tu l-ai văzut? întrebă Vraciul.

— L-am văzut bine, cum l-a văzut și Tom. L-am văzut într-o oglindă. Clanul Mouldheel m-a ținut prizonieră într-o pivniță, mare parte a timpului, unde erau niște oglinzi, ca să poată sta cu ochii pe mine. Dar Tibb e foarte puternic și s-a folosit de una dintre oglinzile alea de la Mouldheel pentru a vedea ce se întâmplă și a iscodi pentru el însuși. A văzut că eram acolo, dar și mai important e că știe că Tom m-a salvat. Urât mai e, cu dinții ăia ascuțiți! E mic, dar puternic și periculos. Și n-are decât trei degete la un picior, pe deasupra. Nu, nu e om — asta-i sigur.

— Deci de unde e? N-am mai auzit de el până acuma, zise magistrul meu.

— De Halloweenul trecut, clanul Malkin a căzut la înțelegere cu clanul Deane și împreună au lucrat ca să-l plămădească pe Tibb. Au pus un cap de mistreț într-un cazan și l-au fiert. Au scos toată carnea fiartă a porcului și creierul și le-au făcut terci. Fiecare membru al clanurilor a scuipat în el de treisprezece ori. Apoi i l-au dat unei scoafe să-l mănânce. Peste vreo șapte luni au tăiat burta scoafei și din ea a ieșit de-a bușilea Tibb. N-a crescut cine știe ce de-atunci, dar e mai puternic decât un om în toată firea.

— Sună mai degrabă ca povestirea unui vis, zise Vrăciul ironic, cu un ton batjocoritor în glas. De la cine ai auzit-o? De la mătușa ta?

— O parte. Restul, de la surorile Mouldheel — Mab, Beth și Jennet. Ele m-au prins, când am trecut pe lângă Desculți. Dar, pentru Tom, mi-ar fi pus capăt zilelor, asta-i sigur. Am încercat să le conving să-mi dea drumul. Le-am zis că m-am rupt de familia mea. Dar m-au schingiuit. M-au făcut să spun lucruri pe care n-aș fi vrut să le spun. Îmi pare rău, Tom, dar n-am putut să fac altfel. Le-am spus despre tine, da, și că ai venit la Pendle ca să încerci să-ți salvezi familia. Ba chiar i-am spus lui Mab și unde stăteai. Îmi pare foarte rău, dar n-am avut de ales...

Lacrimile începură să sclipească în ochii lui Alice și m-am apropiat de ea, petrecându-mi brațul pe după umerii ei.

— Nu-i nimic, am zis eu.

— Mai trebuie să știți un lucru, continuă ea, după ce-și mușcă buza de jos și trase adânc aer în piept. Pe când eram prizonieră la Mouldheel, clanurile Malkin și Deane au trimis o solie. Doar câte doi din fiecare clan, nu mai mult. Au stat de vorbă la foc, afară — eu eram prea departe ca să înțeleg tot ce spuneau, dar cred că încercau s-o convingă pe Mab să-i ajute să facă un anumit lucru. Însă am văzut clar cum Mab a clătinat din cap și i-a trimis la plimbare.

Vraciul se încruntă, nedumerit.

— De ce ar vrea Malkin și Deane să stea de vorbă cu o fetișcană despre ceva? se întrebă el cu voce tare.

— S-au schimbat multe de când ai fost tu ultima oară pe aici, John, remarcă Părintele Stocks gânditor. Puterea clanului Mouldheel a crescut și a început să fie un rival serios pentru celelalte două. Acum e la conducere o nouă generație. Mab n-are mai mult de paisprezece ani, dar e mai periculoasă decât o vrăjitoare de două ori mai în vârstă. Este deja căpetenia întregului clan și ceilalți se tem de ea. Se zice că e foarte pricepută

la citirea viitorului, mai bună decât oricare altă vrăjitoare care s-a mai ocupat de așa ceva până acum. Probabil că Tibb e o făptură pe care a plămădit-o clanul Malkin pentru a restabili echilibrul cu puterea ei crescută.

— Atunci să sperăm că nu se va răzgândi și că nu se va alătura celorlalte clanuri, zise Vrăciul cu gravitate. Tibb vede lucrurile de la distanță, ai zis tu, continuă el discuția cu Alice. E un soi de adulmecare de la distanță?

— Adulmecare de la distanță și citire a viitorului laolaltă, asta e, îi explică Alice. Dar nu poate s-o facă mereu. Trebuie să bea sânge proaspăt de om...

O tăcere subită se lăsă în încăperea. Mi-am dat seama că Părintele Stocks și Vrăciul se gândeau la cele ce auziseră. „Citirea viitorului” era termenul folosit de vrăjitoare pentru profeție. Vrăciul nu credea în asta, dar l-am simțit cumva tulburat de modul în care Tibb aflase de existența cuferelor de la mama. Cu cât ascultam mai multe, cu atât situația părea mai disperată. De prima oară când Vrăciul mă anunțase că o să mergem la Pendle, ca să ne luptăm cu vrăjitoarele, avusesem negre presimțiri. Cum de spera el că o poate scoate la capăt cu atât de multe? Și ce aveam să facem acum,

când Jack și familia lui erau prizonieri în temnițele de sub Turnul Malkin?

— De ce i-au răpit? am întrebat eu. Au luat cuferele, bun, dar de ce nu i-au lăsat pe ei?

— Uneori, vrăjitoarele fac lucrurile doar din răutate, răspunse Alice. Puteau foarte ușor să-i ucidă înainte de a părăsi ferma. Erau în stare de una ca asta, da. Însă mai degrabă i-au luat de vii pentru că erau din familia *ta*. Aveau nevoie de chei, mare nevoie, cum au și acum. Iar să-i țină ostatici este o cale de a te obliga pe tine să joci cum cântă ele.

— Știm unde sunt acum Jack, Ellie și Mary, am zis eu, simțind cum mă umplu de mânie și de nerăbdare. Ce o să facem ca să-i eliberăm? Cum o s-o facem?

— Cred că nu putem face decât un singur lucru, băiete, răspunse Vrăciul. Să căutăm ajutoare. Planul meu era să ne petrecem vara și toamna hărțuindu-ne dușmanii; încercând să vâram zăzanie în clanuri. Acum trebuie să ne mișcăm rapid. Părintele Stocks mi-a propus ceva de care nu sunt tocmai încântat, dar m-a convins că ar fi singura cale prin care am avea vreo șansă de a-ți salva familia.

— Că sunt și riscuri, recunosc. Dar ce altă șansă avem? întrebă părintele Stocks. Există indivizi simpli

care trăiesc în cele trei sate și care, fie de bunăvoie, fie de frică, ajută clanurile. Apoi mai sunt și oamenii din clan, bineînțeles. Și, chiar dacă am putea să ne croim cumva prin luptă un drum printre ei, Turnul Malkin este de necucerit. E construit din piatră trainică din Comitat și are un șanț de apărare cu apă, un pod mobil și o poartă zdravănă de lemn, întărită cu fier, pe deasupra. De fapt, este o mică fortăreață.

Așadar, tinere Tom, iată ce propun eu. Mâine, noi doi vom merge până la marele conac de la Read și vom vorbi cu magistratul de acolo. Ca ruda cea mai apropiată a celor răpiți, va trebui să întocmești o plângere în scris. Numele magistratului este Roger Nowell și, până acum cinci ani, a fost Înaltul Pretor din Caster. Este de viță nobilă, o treaptă mai jos de cavaler, și este totodată un om bun și cinstit. O să vedem dacă-l putem convinge să ia măsuri.

— Da, zise Vrăciul, și cât a fost în slujbă la Caster, nici măcar o singură vrăjitoare n-a fost adusă la judecată. După cum bine știm, învinuirile de genul ăsta sunt de regulă false, dar asta ne spune multe despre el. Vedeți voi, el nu crede în vrăjitorie. Este un raționalist. Un om al bunului simț. Pentru el, vrăjitoarele pur și simplu nu există...

— Cum poate crede așa ceva când, din toată lumea asta mare, trăiește tocmai în Pendle? m-am mirat eu.

— Unii oameni au minți înguste, răspunse magistrul meu. Și e interesul clanurilor din Pendle să le păstreze mințile înguste. Așa că lui nu-i e dat să vadă sau să audă nimic din ceea ce l-ar putea face cât de cât bănuitor.

— Dar, bineînțeles, noi n-o să acuzăm pe nimeni de vrăjitorie, zise Părintele Stocks, scoțând o bucată de hârtie din sutană și ridicând-o spre mine. Tâlhărie și răpire sunt acuzații pe care judecătorul Nowell o să le înțeleagă. Aici am relatările făcute de doi martori care i-au văzut pe fratele tău și familia lui duși prin Dumbrava de Aur spre Turnul Malkin. Am scris eu mărturia lor, ieri, și ei au pus degetul în loc de semnătură. Vezi tu, nu toată lumea din Triunghiul Diavolului e în cârdășie cu vrăjitoarele sau temătoare pentru propria piele. Dar le-am făgăduit că nu le voi dezvălui numele. Altminteri, viețile lor n-ar valora nici cât două cepe degerate. Dar asta o să fie de ajuns pentru a-l hotărî pe Nowell să acționeze.

Nici eu nu eram prea încântat de propunerea auzită. Vraciul își exprimase și el îndoielile. Dar ceva trebuia să fie făcut și nu-mi trecea prin minte alt plan mai bun.

Casa Părintelui Stocks avea patru odăi la etaj, așadar exista câte una pentru fiecare dintre cei trei oaspeți ai săi. Am mai prins câteva ore de somn și ne-am trezit în zori. Apoi, după gustarea de dimineață — friptură rece de oaie —, Vraciul și Alice au rămas acasă, în vreme ce eu am plecat cu preotul în sud. De data asta am apucat pe drumul cel mai dinspre vest, mergând cu Dealul Pendle în stânga noastră.

— Read se află la sud de Tăul Sabatului, Tom, îmi explică preotul, dar chiar dacă ar trebui să ne ducem la Desculți, tot pe drumul ăsta aș apuca-o. E mai sigur. Ai avut noroc să treci prin râpă și să rămâi întreg, noaptea trecută...

Plecasem fără pelerină și toiag, ca să nu atrag atenția asupra mea. Nu numai că mă aflu în ținutul vrăjitoarelor, dar judecătorul Nowell nu credea în vrăjitorie și probabil n-ar fi avut mult timp nici pentru vraci sau ucenicii lor. Nu luasem nici vreo armă care să-mi poată folosi împotriva Întunericului. Îmi pusese încrederea în Părintele Stocks că o să ajungem teferi la Read și înapoi, mai înainte de asfințit. Și, după cum explicase el, călătoream pe partea cea mai sigură a dealului.

După vreo oră ne-am oprit și ne-am ostoit setea cu apă rece dintr-un izvor. După ce-am băut pe săturate, Părintele Stocks și-a scos ghetetele și ciorapii, s-a așezat pe mal și s-a bălăcit cu picioarele goale în apele repezi ale izvorului.

— E foarte bine, zise el cu un zâmbet.

Am dat din cap și i-am zâmbit și eu. M-am așezat și eu aproape de mal, dar n-am catadicsit să-mi scot ghetetele. Era o dimineață plăcută, soarele începuse să risipească răcoarea din aer și nu se zărea nicio scamă de nor pe cer. Locul acela era foarte frumos, iar copacii din apropiere nu ne acopereau vederea spre Dealul Pendle. În ziua aceea, arăta diferit, cumva mai prietenos, iar pe pantele lui înverzite se vedeau niște pete albe, unele dintre ele în mișcare.

— Ce de oi, acolo, sus, am zis eu, arătând spre deal.

La mică distanță de noi, dincolo de izvor, pajiștea era de asemenea plină de oi care behăiau, de miei aproape cât oile de mari, în prag de a fi despărțiți de mamele lor. Pare o cruzime, dar creșterea animalelor e un mod de trai al oamenilor, iar ele sfârșesc oricum la măcelar.

— Da, zise preotul. Țasta este ținutul oilor, fără îndoială. Asta este bogăția din Pendle. Avem cele mai bune oi din Comitat și sunt unii care fac avere cu ele.

Dar, îți spun eu, există și săraci lipiți, în partea cealaltă a balanței. Mulți își câștigă pâinea din cerșit. Una dintre marile mele mulțumiri în ocupația de preot este că încerc să-i mai despovărez de nevoi. Practic, devin eu însumi un cerșetor. Îi implor pe enoriași să pună bani în cutia milei. Îi rog să-mi dea haine și mâncare. Apoi le împart săracilor. Merită pe deplin osteneala.

— Mai mult decât osteneala de a fi vraci, Părinte? l-am întrebat eu.

Părintele Stocks zâmbi.

— Pentru mine, Tom, răspunsul trebuie să fie da. Dar fiecare trebuie să-și urmeze propria cale...

— Ce te-a făcut să te hotărăști, până la urmă, că e mai bine să fii preot decât vraci?

Părintele Stocks se uită țintă la mine un moment, apoi se încruntă. Părea că n-avea să-mi răspundă și m-am temut să nu-l fi jignit cu întrebarea mea necuviincioasă. Când, în cele din urmă, a vorbit, mi s-a părut că-și alegea cuvintele cu mare atenție.

— Probabil a fost momentul în care mi-am dat seama, în sfârșit, ce înseamnă treburile Întunericului. Am văzut cât de grea era munca lui John Gregory, înfruntând ba o amenințare ici, ba un pericol dincolo. Riscându-și mereu viața, totuși nereușind vreodată să

rezolve adevărata problemă — aceea a răului din chiar inima lumii, care este mult deasupra puterilor noastre ca să-l stârpim singuri. Oamenii săraci au nevoie de ajutorul unei puteri superioare. Avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu...

— Așadar, dumneata crezi pe deplin în Dumnezeu? am întrebat eu. Nu ai nicio îndoială?

— Oh, da, Tom. Cred în Dumnezeu și nu am nicio îndoială, cât de mică. Și de asemenea cred în puterea rugăciunii. Mai mult, vocația mea îmi dă prilejul să-i ajut pe ceilalți. De aceea m-am făcut preot.

Am dat din cap și i-am zâmbit. Era un răspuns destul de bun de la un om bun. Nu-l cunoșteam pe Părintele Stocks de prea multă vreme, dar deja îl plăceam și înțelegeam de ce Vraciul îl numea prietenul său.

Am mers mai departe, până când, în cele din urmă, am ajuns la o poartă; dincolo de ea se întindeau largi pajiști înverzite, pe care pășteau cerbi. Pe alocuri fuseseră plantate pâlcuri de copaci, așezate astfel încât să bucure ochiul.

— Am sosit, zise Părintele Stocks. Acesta este domeniul Read.

— Dar unde-i marele conac? am întrebat eu.

Nu se zărea nicio clădire și mă întrebam dacă nu cumva era ascuns după niște copaci.

— Acesta este doar „parcul”, Tom — altfel zis, parcul de vânătoare unde se cresc cerbi. Tot domeniul acesta aparține Conacului Read. Mai mergem o bucată de vreme până o să dăm de conacul propriu-zis și de proprietățile senioriale. Și este o locuință demnă de cineva care a fost, odinioară, Înaltul Pretor al întregului Comitat.

CAPITOLUL 8 DOAMNA WURMALDE

Ridicat pe proprietățile sale din mijlocul parcului de vânătoare, Conacul Read era cea mai impresionantă construcție rurală pe care o văzusem vreodată, mai curând un palat decât locuința unui gentleman de țară. Porți largi permiteau accesul spre o și mai largă alee pietruită pentru trăsură, care ducea drept la ușa de la intrare. De aici, aleea se bifurca, în stânga și în dreapta, ducând către intrarea din spatele clădirii. Conacul însuși avea trei etaje înălțime, cu o intrare principală impozantă. Două aripi îmbrăcate în iedere se arcuiau în față, alcătuiind o curte închisă pe trei

laturi. M-am uitat aiurit la șirurile de ferestre uriașe, întrebându-mă câte dormitoare ar putea fi.

— Judecătorul are o familie numeroasă? m-am interesat eu, privind Conacul Read cu uimire.

— Familia lui Roger Nowell a locuit aici, împreună cu el, cândva, răspunse Părintele Stocks, dar din nefericire, soția lui a murit în urmă cu vreo câțiva ani. Are două fiice care și-au găsit niște soți cumsecade în sudul Comitatului. Singurul lui fiu este în armată și acolo va rămâne până la moartea judecătorului Nowell, când se va întoarce să-și ia în primire conacul și domeniul lăsate moștenire.

— Trebuie să fie ciudat să locuiești singur într-o casă atât de mare, am comentat eu.

— Oh, nu-i chiar singur, Tom. Are servitori ca să facă mâncare și curățenie, și, bineînțeles, propria menajeră, doamna Wurmalde. E o femeie și jumătate, care gospodărește lucrurile foarte eficient. Dar, în alte privințe, nu este deloc cum te-ai aștepta de la cineva cu poziția ei. Un străin care n-ar ști dinainte cum stau lucrurile, ar putea lesne s-o ia drept stăpâna casei. Eu am socotit-o întotdeauna amabilă și inteligentă, dar unii spun că și-a luat-o în cap, și își dă aere și se fân-dosește mai mult decât i-ar îngădui slujba ei. Fără

îndoială că s-a schimbat în ultimii ani. Înainte, când veneam în vizită la Conacul Read, băteam la ușa din față. Dar acum numai cavalerii și oamenii de rang sunt primiți pe acolo. Va trebui să folosim intrarea de serviciu, din lateral.

Astfel, în loc să se îndrepte către impunătoarea intrare din față, Părintele Stocks m-a condus pe lângă o aripă a casei, pe o alee cu tufe ornamentale și copaci, în partea dreaptă, până când ne-am oprit, în sfârșit, în fața unei uși modeste. Bătu, politicoș, de trei ori. După ce-am așteptat aproape un minut, a bătut din nou, de data asta mai tare. Câteva clipe mai târziu, o slujnică ne deschise ușa și clipi des, stânjenită de lumina soarelui.

Părintele Stocks a cerut să stea de vorbă cu seniorul Nowell și am fost conduși într-un hol mare, cu lambriuri întunecate. Slujnica a plecat apoi grăbită să ne anunțe și am fost lăsați acolo timp de mai multe minute. Liniștea adâncă dinăuntru m-a dus cu gândul la o biserică, până când am auzit zgomotul unor pași care se apropiau. Dar în locul gentlemanului pe care-l așteptam, în fața noastră a apărut o femeie, privindu-ne muștrător. Imediat mi-am dat seama, din cele ce-mi povestise preotul, că aceea era doamna Wurmalde.

Aproape de patruzeci de ani, sau pe acolo, era destul de înaltă pentru o femeie și avea o ținută semeață, cu umerii drepți și capul sus. Părul ei bogat și negru era pieptănat pe după urechi, ca o coamă de leu — o pieptănătură care o prindea bine, căci îi punea în valoare trăsăturile puternice.

Alte două părți ale înfățișării ei mi-au atras atenția, astfel încât mi-am mutat iute, fără voie, privirile de la una la cealaltă: buzele și ochii ei. Se concentra asupra preotului și nu se uita la mine direct, dar mi-am dat seama că ochii ei erau îndrăzneți și pătrunzători; am simțit că dacă ar fi catadicsit să-mi arunce o privire, ar fi fost în stare să vadă până-n adâncul sufletului meu. Cât despre buzele ei, erau atât de palide că te duceau cu mintea la un cadavru. Erau mari și pline și, în pofida lipsei lor de culoare, arătau limpede că era o femeie foarte puternică și de o mare vitalitate.

Dar hainele ei m-au surprins cel mai tare. Nu mai văzusem niciodată o femeie îmbrăcată așa. Purta o rochie din cea mai fină mătase neagră, cu un volan alb la gât, și era atâta material în rochia aceea c-ai fi putut îmbrăca încă douăzeci de femei. Fustele i se înfoiau pe lângă coapse și cădeau în formă de clopot până la pământ, ascunzându-i pantofii. De câte straturi de

mătase aveai nevoie ca să obții un astfel de efect? Trebuie să fi costat o căruță de bani; o toaletă ca asta s-ar fi potrivit cu siguranță la curtea unui rege.

— Ești foarte bine-venit, Părinte, zise ea. Dar cărui prilej îi datorăm onoarea vizitei acesteia? Și cine este însoțitorul dumitale?

Preotul făcu o mică plecăciune.

— Aș vrea să vorbesc cu seniorul Nowell, răspuse el. Iar acesta este Tom Ward, în vizită prin Pendle.

Pentru prima oară, ochii doamnei Wurmalde se pogorâră asupra mea și i-am văzut mărindu-se puțin. Apoi nările ei fremătară și pufni scurt în direcția mea. Iar în acel scurt moment de stat față-n față, un fior de gheață m-a străbătut din creștet până-n tălpi. Am știut că mă aflam în prezența cuiva care avea legături cu Întunericul. Am fost încredințat că femeia era o vrăjitoare. Și-n clipa aceea mi-am dat seama că și ea știa, de asemenea, cine eram eu. Ne recunoscuserăm reciproc.

Dădu să se încrunte, dar se stăpâni rapid și îmi zâmbi rece, întorcându-se iarăși către preot.

— Îmi pare rău, Părinte, dar astăzi n-o să fie cu puțință. Seniorul Nowell este extrem de ocupat. Ți-aș sugera să încerci din nou mâine — poate pe după-amiază?

Părintele Stocks se împurpură ușor, dar își îndreptă spatele și când vorbi, glasul îi sună plin de hotărâre.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru întrerupere, doamnă Wormalde, dar vreau să-i vorbesc seniorului Nowell în calitatea sa de magistrat. Problema e urgentă și nu suferă amânare...

Doamna Wormalde dădu din cap, dar nu păru deloc încântată.

— Fiți atât de buni și așteptați aici, ne instrui ea. O să văd ce pot face.

Am așteptat acolo, în hol. Clocotind de neliniște, voiam nespus să-i împărtășesc Părintelui Stocks bănuielile mele despre doamna Wormalde, dar mă temeam că s-ar putea întoarce pe neașteptate. În cele din urmă, își trimise slujnica și aceasta ne conduse într-o mare cameră de lucru, care rivaliza cu biblioteca Vraciului de la Chipenden atât ca mărime cât și în privința numărului de cărți pe care-l conținea. Dar, în vreme ce cărțile Vraciului erau de toate formele și mărimile imaginabile, și cu o mare varietate de coperte, acestea erau toate bogat legate, într-o piele identică, fină, cafenie. Legate, mi se păru mie, mai mult pentru decor, decât ca să fie citite.

Camera era veselă și călduroasă, luminată de un foc mare de lemne, în căminul din stânga noastră, deasupra căruia era așezată o oglindă mare, cu ramă aurită sculptată. Seniorul Nowell șcria ceva la biroul său când am intrat noi. Era îngropat în hârtii, ceea ce contrasta cu ordinea din rafturile de cărți. Se ridică în picioare și ne întâmpină cu un zâmbet. Era cu puțin trecut de cincizeci de ani, cu umeri largi și talie zveltă. Fața îi era arsă de soare și de vânt — arăta mai curând a fermier decât a magistrat, de unde am presupus că-i plăcea viața în aer liber. Îl salută pe Părintele Stocks călduros, dădu din cap binevoitor în direcția mea și ne invită să luăm loc. Am tras două jilțuri mai aproape de birou și preotul a intrat direct în subiect, prezentându-i scopul vizitei noastre. A încheiat întinzându-i lui Nowell foaia de hârtie pe care notase declarațiile celor doi martori din Dumbrava de Aur.

Magistratul le citi rapid și își ridică privirile.

— Și dumneata zici, Părinte, că sunt gata să susțină sub jurământ faptele descrise aici?

— Fără nicio îndoială. Dar trebuie să le garantăm că nu li se va face cunoscut numele.

— Bine, zise Nowell. Era și timpul ca nemernicii ăia din turn să fie puși la punct o dată pentru totdeauna —

și asta s-ar putea să fie exact ce ne trebuia. Știi să scrii, băiete? mă întrebă el, uitându-se la mine.

Am dat din cap și el mi-a întins o foaie de hârtie.

— Declară numele și vârsta celor răpiți, deopotrivă cu o descriere a bunurilor furate. Apoi semnează, în josul foii...

Am făcut cum mi-a cerut și i-am dat înapoi hârtia. El o citi repede și se ridică în picioare.

— O să trimit după guvernator și apoi o să facem o vizită la Turnul Malkin. Nu-ți face griji, băiete. O să-ți aducem familia teafără și nevătămată până la căderea nopții.

Când ne-am întors să ieșim, am crezut că văd, cu colțul ochiului, o mișcare în oglindă. Poate că m-am înșelat, dar mi s-a părut o fluturare scurtă de mătase neagră, care a dispărut în clipa în care m-am uitat drept la ea. M-am întrebat dacă Wurmalde ne spionase.

În mai puțin de un ceas, ne îndreptam către Turnul Malkin.

Magistratul era în fruntea grupului, cocoțat mândru în șa pe o mare iapă murgă. Imediat în urma lui și puțin mai în stânga, venea guvernatorul parohiei, un

bărbat cu față aspră, pe nume Barnes, îmbrăcat în negru, călărind un cal șarg mai mic. Amândoi erau înarmați: Roger Nowell avea o sabie la șold, iar guvernatorul avea un băț scurt și gros, cu un bici, prins de șa. Eu și Părintele Stocks călătoream într-o căruță, împărțind chinurile cu cei doi portărei pe care guvernatorul îi luase cu el. Aceștia stăteau lângă noi tăcuți, mângâindu-și ciomegele, dar fără să se uite în ochii nimănui, și aveam senzația că n-ar fi vrut deloc să fie pe drumul spre turn. Căruțașul era unul dintre servitorii lui Nowell, un om pe nume Cobden, care a dat o dată din cap spre preot și-a murmurat „Părinte”, dar pe mine nu m-a băgat deloc în seamă.

Drumul era plin de hârtoape și căruța ne zdruncina atât de tare că abia așteptam să mă dau jos. Am fi ajuns mai repede dacă am fi luat-o pe jos, peste câmp, gândeam eu, decât să ne ținem pe drumuri și ulițe. Dar nu-mi ceruse nimeni părerea, așa că trebuia să îndur în tăcere. Și aveam alte lucruri la care să mă gândesc și să uit de neplăcerile mersului în căruță.

Neliniștea mea în privința lui Jack, a lui Ellie și a copilului lor creștea mereu. Dacă îi mutaseră deja? Apoi gânduri mai negre mi se iviră în minte, deși m-am luptat din răspuțeri să le țin departe. Dacă fuseseră uciși,

iar trupurile le fuseseră ascunse într-un loc unde să nu mai fie niciodată găsite? Un nod dureros mi se urcă în gât. La urma urmelor, cu ce greșiseră? Nu meritau așa ceva — Mary era doar un copil. În plus, ar fi fost și o a patra viață curmată — a copilului nenăscut din pântecul lui Ellie, băiatul pe care Jack și-l dorise dintotdeauna. Era numai vina mea. Dacă n-aș fi fost ucenicul Vrăciului, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Clanurile Malkin și Deane ziceau că îmi vor moartea — asta trebuia să aibă ceva de-a face cu meseria pentru care mă pregăteam.

În pofida prezenței magistratului Nowell și a guvernatorului său, nu eram prea optimist în privința șanselor noastre de a intra în Turnul Malkin. Dacă alde Malkin refuzau să deschidă porțile? La urma urmei, erau foarte groase și întărite cu fier — m-am întrebat dacă asta le pricinuia vreo neplăcere vrăjitoarelor, dar atunci mi-am amintit că erau alți membri ai clanului care să le deschidă și să le închidă. Aveau chiar și un șanț de apărare cu apă. Mie mi se părea că Nowell se bizuia pe frica lor în fața legii și de urmările împotrivirii. Dar nu știa că avea de-a face cu vrăjitoare adevărate și era prea încrezător în puterea unei săbii și a câtorva ciomege de a rezolva cu bine totul.

Mai aveam, de asemenea, și problema doamnei Wormalde la care să mă gândesc. Instinctele îmi strigau că era o vrăjitoare. Și cu toate acestea, era menajera magistratului Nowell, cel mai de seamă reprezentant al legii în Pendle și un om care, în ciuda tuturor celor care se petreceau în Comitat, era convins că vrăjitoarele nu există. Oare această convingere era rezultatul faptului că era el însuși vrăjit? Oare doamna Wormalde folosisese *farmecul* și *seducția* — cele două puteri ale vrăjitoarelor pe care mi le descriesese Vrăciul?

Și eu ce trebuia să fac? N-avea niciun rost să-i spun lui Nowell, dar era musai să le spun Părintelui Stocks și Vrăciului, de îndată ce-aș fi prins ocazia. Voisem să-i spun preotului înainte să pornim spre turn, dar chiar nu găsisem niciun prilej.

În vreme ce aceste gânduri mi se derulau cu repezițiune în minte, urcaserăm mai sus, către satul Dumbrava de Aur. Strada principală era pustie, dar perdelele de dantelă tremurau când treceam noi. Eram sigur că vestea despre sosirea noastră fusese dusă deja la Turnul Malkin. Aveau să ne aștepte pregătiți.

Am intrat în Codrul Corbilor și am văzut turnul încă de la mare distanță. Se înălța dintre copaci, întunecat și impresionant ca o fortăreață făcută să

reziste asediului unei armate. Situat într-un luminiș, pe o mică ridicătură de pământ, avea formă ovală, circumferința lui în cele mai largi puncte fiind pe puțin de două ori mai mare ca aceea a casei Vrăciului de la Chipenden. Turnul era de trei ori mai înalt decât cel mai înalt dintre copacii ce-l înconjurau și avea creneluri în vârf, un zid scund, cu despărțituri din loc în loc, pentru ca oamenii înarmați să se poată adăposti după el. Asta însemna că trebuia să fie o scară, la interior, ce ducea până acolo. Pe la jumătatea înălțimii zidului erau, de asemenea, niște ferestre înguste, fără geamuri; locașuri în piatră, prin care un arcaș putea trage în asediatori.

Când am intrat în luminiș și ne-am apropiat, am văzut că podul mobil era ridicat și șanțul de apărare era adânc și lat. Căruța s-a oprit și m-am dat jos, dornic să-mi dezmoțesc picioarele. Părintele Stocks și cei doi portărei mi-au urmat exemplul. Ne uitam cu toții lung la turn, dar nu se întâmpla nimic.

După vreun minut, Nowell scoase un suspin de nerăbdare, își îndemnă calul până la marginea șanțului cu apă și strigă, cu voce răsunătoare:

— În numele legii, deschideți!

Pentru o clipă nu se auzi decât furnăitul cailor.

Apoi o voce de femeie a strigat spre noi, de la una dintre despărțiturile înguste pentru arcași.

— Ai răbdare până coborâm podul. Ai răbdare până când îți pregătim intrarea...

Nici nu termină de vorbit, că se auziră scârțâitul unui troliu și zornăitul unor lanțuri; încet, podul începu să se coboare. Acum puteam vedea clar mecanismul. Lanțurile erau prinse la colțuri de platforma podului mobil din lemn gros și duceau, prin niște niște din piatra turnului până la o încăpere dinăuntru. Fără îndoială mai mulți oameni munceau în clipa aceea să învârtă troliul, ca să desfășoare lanțurile. Când podul se lăsă repede în jos, am dat cu ochii de impresionanta ușă cu întărituri de fier care fusese ascunsă vederii de platforma lui. Era pe puțin la fel de groasă ca și zidurile de piatră ale turnului. Cu siguranță nimic nu putea să forțeze intrarea prin aceste fortificații solide.

În cele din urmă, podul mobil a fost fixat la orizontală și am așteptat, încordați, să ni se deschidă ușa uriașă. Am început să mă simt neliniștit. Câți oameni or fi fost în turn? Probabil toate vrăjitoarele clanului și cei care le sprijineau, în vreme ce noi nu eram decât șapte. Odată ce-am fi fost înăuntru, ar fi putut pur și simplu să închidă ușa în urma noastră și-am fi fost

pierduți definitiv pentru lumea de afară, noi înșine prizonieri.

Dar nu s-a întâmplat nimic și nu se mai auzi niciun sunet dinspre turn. Nowell se întoarce și-i făcu semn guvernatorului Barnes să vină la marginea șanțului cu apă, unde îi dădu niște ordine. Guvernatorul descălecă imediat și porni să traverseze podul. Când ajunse la ușă, începu să bată în metal cu pumnul. La bubuitul acesta, un stol de corbi își luă zborul din copacii din spatele turnului, croncănind răgușit.

Nu veni niciun răspuns, așa că guvernatorul bătu încă o dată. Numai decât am zărit o mișcare pe parapetul de deasupra lui. O siluetă în negru păru că se apleacă și, în secunda următoare, plouă cu un lichid negru în capul nefericitului guvernator, care făcu un salt înapoi, cu un blestem. De sus se auzi un chicotit, urmat de alte râsete și mârâieli batjocoritoare din turn.

Guvernatorul se întoarce la calul său, frecându-se la ochi. Părul îi era flească și jiletca împetrițată cu pete negre. Urcă din nou în șa, scuturându-și capul, îndreptându-se, împreună cu magistratul, spre noi, ceilalți. Discutară ceva cu însuflețire, dar n-am putut auzi ce spuneau. S-au oprit în dreptul nostru, destul de aproape de mine ca să simt în nări ce fusese vărsat

peste guvernatorul Barnes — conținutul unei oale de noapte. Puțea îngrozitor.

— O să mă duc la Colona imediat, Părinte, zise Nowell, cu fața roșie de mânie. Cei care sfidează legea și-o tratează cu dispreț merită din plin să fie pedepsiți. Îl cunosc pe comandantul garnizoanei de acolo. Cred că asta-i o sarcină pentru armată.

Se îndepărtă călare, spre est, apoi se opri și ne strigă peste umăr:

— O să rămân la cazarmă și o să mă întorc de îndată ce voi strânge ajutoarele de care avem nevoie. Până atunci, Părinte, spune-i doamnei Wurmalde că ești invitatul meu peste noapte. Dumneata și băiatul...

Cu acestea, magistratul își îmboldi calul la trap mărunț, iar noi ne urcarăm din nou în căruță. Nu mă așteptasem să-mi petrec noaptea la Conacul Read. Cum aș fi putut să dorm când era o vrăjitoare în casă?

Pe deasupra îmi simțeam inima grea la gândul că Jack și familia lui urmau să-și petreacă încă o noapte în temnițele de sub turn. Nu-mi puneam prea mari speranțe că sosirea soldaților de la cazarmă o să rezolve rapid lucrurile. Rămânea în continuare problema zidurilor groase de piatră și a ușii întărite cu fier.

Curând hurducăiam pe drumul de întoarcere spre Conacul Read. Guvernatorul călărea puțin mai în față și nimeni n-a schimbat o vorbă, în afară de un scurt dialog între cei doi oameni care stăteau în căruță cu noi...

— Guvernatorul Barnes nu pare bucuros, spuse unul dintre ei, cu un zâmbet abia ghicit.

— Dacă n-ar mai sta în fața noastră, eu aș fi răspunse tovarășul lui.

Când am trecut înapoi prin Dumbrava de Aur, ulița principală era mai animată. Unii păreau în drum spre treburile lor, alții tândăleau pe la colțuri. Câțiva stăteau în pragul ușilor, uitându-se afară de parcă așteptau să ne vadă trecând. S-au auzit câteva fluierături și râsete batjocoritoare, și un măr stricat fu aruncat după noi, zburând la doar două degete pe lângă capul guvernatorului. El trase de frâu mânios și își desfăcu gârbaciul, dar nu putu să-l descopere pe vinovat. Cu și mai multe insulte, am străbătut ulița principală până la capăt și m-am simțit ușurat când am ieșit din nou în câmp deschis.

Ajungând la porțile de la Conacul Read, guvernatorul Barnes a vorbit pentru prima oară de când ne începusem drumul de întoarcere.

— Ei bine, Părinte, aici vă părăsim. Ne vedem mâine, tot aici, la porți, la o oră după răsăritul soarelui, ca să pornim înapoi spre turn.

Eu și Părintele Stocks ne-am dat jos din căruță, am deschis porțile și, după ce le-am închis în urma noastră, am luat-o pe jos pe aleea pentru trăsuri, printre pajiști, în vreme ce guvernatorul și-a continuat drumul, iar Cobden a mânăat în aceeași direcție, probabil ca să-i ducă pe cei doi portărei acasă și abia pe urmă să se întoarcă la Conacul Read. Am văzut în asta șansa de a-i vorbi preotului despre menajera lui Nowell.

— Părinte, vreau să-ți spun ceva despre doamna Wurmalde...

— Oh, n-o lua în seamă, Tom. Afectarea ei vine doar dintr-un sentiment de mândrie exagerată. Dacă se uită de sus la tine e problema ei, nu a ta. Dar, în străfundul inimii, e o femeie cumsecade. De altfel, nimeni nu-i perfect.

— Nu, Părinte, i-am spus eu, nu-i deloc așa. E mult mai rău. Este unealta Întunericului. Este o vrăjitoare malefică.

Părintele Stocks se opri. M-am oprit și eu, iar el m-a privit stăruitor.

— Ești sigur de asta, Tom? „Malefică” sau „Acuzată pe nedrept” — care din ele?

— Când s-a uitat la mine, m-a luat cu frig. Foarte frig. Uneori simt asta când o creatură de-a Întunericului e pe aproape...

— Uneori sau întotdeauna, Tom? Ai simțit la fel și când ai plecat singur cu tânăra Mab Mouldheel? Și dac-ai simțit, de ce te-ai mai dus?

— *De cele mai multe ori* simt răceala morților sau a celor care sunt uneltele Întunericului, dar nu mi se întâmplă totdeauna. Însă când o simt atât de puternic cum a fost în cazul doamnei Wurmalde, atunci nu mai încapе îndoială. Nu mi se pare. Și sunt sigur că și ea m-a adulmecat de aproape.

— Probabil că judecă ea lucrurile la rece, băiete. Nu uita că și eu sunt al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, zise Părintele Stocks, și simt și eu același avertisment, răceala asta de care vorbești tu. Însă trebuie să-ți spun că n-am simțit-o niciodată în prezența doamnei Wurmalde.

Nu mai știam ce să zic. Simțisem răceala de avertisment, de-asta eram sigur, și o văzusem adulmecându-mă. Să mă fi înșelat?

— Uite, Tom, ce îmi spui tu mie nu este decât o bănuială, da? continuă preotul. Dar hai să nu ne pierdem cu firea și să ne gândim mai bine. Vezi dacă mai simți la fel când o s-o întâlnești din nou pe doamna Wurmalde.

— Mai bine ne-am petrece noaptea în altă parte, am răspuns eu. Când doamna Wurmalde s-a uitat la mine, și-a dat seama imediat că știu că e vrăjitoare. E o noapte destul de călduroasă. Aș fi bucuros să dorm sub cerul liber. Și m-aș simți și mult mai în siguranță.

— Nu, Tom, stăruie Părintele Stocks. O să dormim la Conacul Read. E mult mai cuminte așa. Chiar dacă ai dreptate în privința doamnei Wurmalde, a trăit aici, nedescoperită de nimeni, mai mulți ani la rând și duce o viață îndestulată — una pe care slujba de menajeră n-o să i-o mai ofere în altă parte. N-o să facă nimic să-și piardă avantajele astea sau să riște să fie dată afară, așa că eu sunt de părere că vom fi destul de în siguranță pentru o noapte, nu-i așa? Am dreptate?

Când am dat din cap, fără convingere, Părintele Stocks m-a bătut liniștitor pe umăr. Ne-am continuat drumul spre casă și ne-am prezentat la ușa din lateral pentru a doua oară în ziua aceea. Încă o dată, aceeași servitoare a răspuns la bătaia preotului. Dar, spre

marea mea ușurare, n-a mai fost nevoie să vorbim din nou cu doamna Wurmalde.

După ce am anunțat-o că stăpânul ei s-a dus la Colona ca să discute cu comandantul garnizoanei de acolo și că noi fuseserăm invitați să înnoptăm la Conacul Read, servitoarea s-a dus să-i transmită doamnei Wurmalde. S-a întors în scurt timp, singură, și ne-a condus în bucătărie, unde ne-a pus ceva de mâncare pe masă. Iarăși friptură rece de oaie, dar nu m-am plâns. De îndată ce-am rămas singuri, Părintele Stocks a binecuvântat repede cina și s-a apucat să mănânce cu poftă. Eu doar m-am uitat la friptura rece și mi-am împins farfuria deoparte, dar nu fiindcă nu-mi făcea cu ochiul.

Părintele Stocks îmi zâmbi peste masa din bucătărie; pricepu că posteam, pregătindu-mă pentru pericolul Întunericii.

— Mănâncă liniștit, Tom — o să fii în siguranță în noaptea asta, îți dau cuvântul meu, zise el. O să înfruntăm Întunericul destul de curând, dar nu în casa magistratului Nowell. Vrăjitoare sau nu, doamna Wurmalde va fi silită să se țină la distanță.

— Doar să fiu eu sigur, Părinte, am răspuns eu.

— Cum dorești, Tom. Dar o să ai nevoie de toate puterile mâine-dimineață. Se pare că va fi o zi obositoare...

Nu era nevoie să mi se amintească asta, însă am continuat să refuz să mănânc.

Când s-a întors servitoarea, s-a uitat pieziș la farfuria mea neatinsă, dar înainte să strângă masa ne-a poftit să ne arate camerele.

Erau una lângă alta, la ultimul etaj, în partea din față a aripei estice a conacului, cu ferestrele spre marile porți. Camera mea avea o oglindă mare îndreptată chiar spre pat, dar am întors-o imediat cu fața la perete. Acum, cel puțin, nicio vrăjitoare nu mă mai putea iscodi prin ea. După aceea, am ridicat fereastra și am aruncat o privire afară, luând cu nesaț câteva guri din aerul rece al nopții. Eram hotărât să nu dorm.

Curând a început să întunece și de undeva din depărtare s-a auzit o cucuvea. Fusese o zi lungă și-mi era din ce în ce mai greu să mă țin treaz. Dar, la un moment dat, am auzit niște zgomote. Mai întâi plesnetul unui bici și apoi copite de cai călcând apăsat pe pietriș. Zgomotele păreau să vină din spatele casei. Spre marea mea uimire, o trăsură cu patru cai a ieșit de după colț și a continuat drumul de-a lungul aleii

pentru trăsuri până la porți. Și ce trăsură! Nu mai văzusem în viața mea una la fel!

Era neagră ca abanosul și atât de lustruită că puteam vedea luna și stelele reflectându-se în ea. Caii erau și ei negri, împodobiți cu panașuri negre, și, în timp ce mă uitam eu la ei, vizitiul trosni o dată din bici pe spinările lor. Nu eram sigur, dar mi se păru că era Cobden, omul care ne condusese căruța până la Turnul Malkin. Iarăși, deși era greu să fiu sigur de la distanța aceea, mi se păru că porțile se deschid singure și apoi se închid la loc, după ce trecu trăsura. Fără îndoială nu se vedea nimeni altcineva pe lângă ele.

Și cine să fi fost în trăsura aceea? Mi-a fost cu neputință să zăresc ceva prin ferestre, din pricina perdelelor negre trase în spatele geamurilor, dar era o trăsură demnă de un rege sau o regină. Să fi fost doamna Wurmalde? Și dacă ea fusese, unde se ducea și de ce? Îmi trecuse somnul de tot. Eram convins că se va întoarce până-n zori.

CAPITOLUL 9 URME DE PAȘI

Am pândit vreo jumătate de oră, dar nu s-a întâmplat nimic. Luna cobora încet spre apus, iar la un moment dat a început și-o ploaie scurtă dar torențială, o rupere de nori turbată, care lăsă bălți mari pe aleea pentru trăsuri. Curând după aceea, norii de ploaie se împrăștiară, iar luna scaldă din nou totul în lumina ei pală. După încă vreo cincisprezece minute, am simțit iar că trebuie să mă lupt cu somnul. Mi se închideau ochii și moșaiam deja, când deodată am sărit speriat de strigătul unei cucuvele venit de undeva din noapte. Apoi am auzit în depărtare tropot de cai în galop și zgomotul roților de trăsură.

Vizitiul veni în viteză spre porți. Exact când caii păreau că se vor izbi de ele, se deschiseră singure — de data asta am văzut limpede! În clipa următoare, trăsură gonia spre casă, vizitiul plesnind din bici de parcă viața lui depindea de asta, încetinind abia când caii ajunseră în locul unde aleea se împărțea în două și luând-o pe brațul care ducea în spatele casei.

Deodată am simțit nevoia să văd cu ochii mei dacă doamna Wurmalde era în trăsură aceea. *Trebuia* să fiu sigur dacă era ea și aveam senzația că voi vedea ceva foarte important. Una dintre camerele care dădeau spre partea din spate a casei mi-ar fi îngăduit o astfel de vedere. Bănuiam că servitorii dormeau în odăile lor, așadar, în afară de preot și de mine, n-ar mai fi trebuit să fie nimeni la etajul acela. Cel puțin, așa speram.

Cu toate acestea, am ieșit pe culoar cu mare grijă și am ciulit urechea. Nu auzeam decât sforăiturile din odaia Părintelui Stocks, așa că am mers pe partea cealaltă a culoarului până am dat de un șir de uși. Am deschis repede una dintre ele și m-am furișat înăuntru, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință. Camera era goală și draperiile erau trase deoparte, îngăduind să pătrundă unui mănunchi de raze ale

lunii. M-am dus repede la fereastră și, ținându-mă în umbra draperiei, m-am uitat afară. Ajunsesem la țanc. Jos era o curte cu pietriș în care băltea din loc în loc apa de ploaie. Vizitiul oprise aproape de o alee pavată care ducea la o ușă undeva în dreapta mea. L-am urmărit pe vizitiu dându-se jos de pe capră și de data asta l-am văzut bine la față. *Era Cobden*. A deschis larg portiera trăsorii și a făcut un pas înapoi și o plecăciune adâncă.

Doamna Wurmalde coborî foarte încet și prudent, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă; apoi păși cu mare grijă pe pietriș până la aleea pavată, înainte de a iuți pasul spre ușă, măturând pe jos cu poalele fustei sale lungi, în formă de clopot, cu fruntea sus și privirea hotărâtă și poruncitoare. Cobden dădu fuga înainte și-i deschise ușa, făcându-i iarăși o temenea. O servitoare aștepta imediat lângă ușă; salută cu o plecăciune scurtă, când doamna Wurmalde intră. După ce ușa se închise, Cobden se întoarse la trăsură și o duse, ieșindu-mi din vedere, undeva în spatele grajdurilor.

Eram gata să plec de la fereastră și să mă întorc la mine în cameră, când am observat ceva care mi-a înghețat inima. Cu toate că pietrișul era încă ud, mica alee pavată era uscată, iar urmele pașilor doamnei Wurmalde se vedeau clar, deopotrivă cu ale vizitiului.

M-am holbat la ele, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Urmele pantofilor ei cu vârfuri ascuțite începeau de la marginea aleii și duceau până la ușă. Dar între ele mai era un rând de urme mai mici. Niște urme de picioare de animal cu trei degete, nu mai mari decât ale unui copilaș. Dar nu de animal care merge în patru labe. Și într-o clipă, îngrozit, am înțeles...

Unde fusese plecată nu știam, dar nu se întorsese singură. Fustele acelea ample, în formă de clopot îi serviseră de minune scopului. Sub ele fusese ascuns Tibb. Iar acum era în Conacul Read.

Cuprins de panică, amintindu-mi chipul acela hidos, înfiorător, pe care-l văzusem în oglinda din pivniță, am plecat de la fereastră și m-am întors iute în camera mea. De ce îl adusesese aici, cu atâta grabă? Avea ceva de-a face cu mine? Deodată mi-am dat seama ce voia el. Tibb era un vizionar. Dacă putea citi viitorul sau nu, cu siguranță putea vedea lucrurile de la distanță mai bine decât orice vrăjitoare. Așa descoperiseră clanurile din Pendle unde sunt cuferele mamei. Iar Tibb știa, probabil, și unde sunt cheile — știa că le purtam la gât. De aceea fusese adus la Conacul Read în puterea nopții. Doamna Wurmalde nu putea risca să mă atace

cât timp eram oaspete în casa lui Nowell. Dar Tibb putea!

Trebuia să ies cât mai repede din casă, dar nu puteam pleca fără să-l trezesc pe Părintele Stocks și să-l previn de pericol, așa că m-am dus drept la ușa dormitorului său și am ciocănit ușor. El încă mai sforăia zgomotos și atunci am deschis binișor ușa, strecurându-mă înăuntru. Draperiile erau trase, dar era o lumânare aprinsă care răspândea o lumină galbenă în toată camera.

Părintele Stocks stătea întins pe pat, culcat pe spate; nu se mai ostenise să se dezbrace și se vârase în așternuturi. Deși mie îmi spusese că vom fi în siguranță în Conacul Read, părea că se hotărâse să fie totuși pregătit pentru orice amenințare ce s-ar fi putut ivi peste noapte.

M-am apropiat de marginea patului și m-am uitat la el. Avea gura larg deschisă și sforăia foarte tare, buzele tremurându-i de fiecare dată când expira. M-am aplecat, am pus mâna pe umărul lui și l-am scuturat ușurel. Niciun răspuns. L-am zgâlțâit din nou, ceva mai tare, apoi mi-am aplecat capul foarte aproape de urechea lui stângă.

— Părinte Stocks, am șoptit eu.

Apoi am ridicat vocea și l-am strigat din nou.

Tot niciun răspuns. Fața îi părea aprinsă. Mi-am pus mâna pe fruntea lui și am descoperit că era într-adevăr fierbinte. Să fi fost bolnav?

Atunci adevărul îmi căzu ca piatra în stomac. Vrăjitoarele din Pendle erau faimoase pentru priceperea lor la otrăvuri. Eu nu mâncasem din friptura de oaie. Părintele Stocks mâncase! Unele otrăvuri erau foarte toxice. Un praf de ciupercă otrăvitoare ar fi putut fi presărat peste carne. Unele ciuperci otrăvitoare îți opresc imediat bătăile inimii; altele își fac efectul după mai mult timp.

Dar ar fi riscat oare doamna Wurmalde să-l omoare pe Părintele Stocks? Nu sub acoperișul casei sale. Nu voia decât să-l știe dormind buștean până dimineața, ca să-i dea timp lui Tibb să pună mâna pe mine. Tibb venise aici ca să-mi ia cheile. Ei, și n-ar fi putut s-o facă oricum, fără niciun risc în ceea ce o privește?

Atunci am înțeles. Slujnica probabil că mă pârâse că nu mă atinsesem de mâncare. De aceea plecase ea după Tibb. El avea s-o ajute să ia cheile oricum, fie că dormeam sau nu!

Mi se păru că se învârtește camera cu mine. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am târât spre ușă, am

străbătut culoarul și am început să cobor scările. Trebuia să părăsesc Conacul Read și să mă întorc la Downham, ca să-l previn pe Vraci despre pericolul — încă unul! — pe care-l reprezenta doamna Wurmalde. Oare din care clan făcea ea parte? Și ce rol juca în planurile lor blestemate?

Holul de la intrare cu lambriuri de lemn întunecat avea trei uși: una dădea în camera de lucru a magistratului, a doua în bucătărie și a treia în salon. Tibb putea fi oriunde, dar nu voiam să dau nici peste doamna Wurmalde. Trăia aici ca stăpâna casei și era, fără îndoială, obișnuită să fie servită la poruncă; de bună seamă intra rar în bucătărie, poate doar ca să dea ordine, și nimeni n-ar fi gătit la ora asta. Așadar, fără șovăială, am deschis ușa dinspre bucătărie. De aici, aș fi putut să ajung afară, în curte, și să fug.

Numaidecât mi-am dat seama că am greșit. Lumina-tă de o rază de lună din fereastră, doamna Wurmalde stătea lângă masă, între mine și ușa de ieșire. Parcă mă aștepta și știa pe ce drum aveam să apuc, încercând să fug. Informațiile astea să i le fi dat Tibb? I-am ocolit privirea, plimbându-mi repede ochii prin bucătărie: nu era luminată și avea o mulțime de cotloane întunecate. Nu se vedea niciun semn c-ar fi și Tibb acolo, dar el era

foarte mic. S-ar fi putut ascunde oriunde, în umbră — probabil sub masă sau într-un dulap de vase. Poate se vârâse tot sub fustele ei?

— Dacă ai fi mâncat la cină, nu ți-ar fi fost foame acum, zise ea, cu glas rece și amenințător, tăios ca o lamă de oțel.

M-am uitat la ea, dar nu i-am răspuns. Eram încordat, gata s-o rup la fugă. Însă bănuiam că Tibb era undeva în spatele meu.

— Pentru că de aceea ești aici, acum, în bucătăria mea, în toiul nopții, nu-i așa? Sau te gândeai să pleci fără nici măcar un cuvânt de mulțumire pentru ospitalitatea primită?

Glasul ei se schimbase ușor. Când o întâlnisem în prezența Părintelui Stocks, nu observasem, dar acum am simțit un ușor accent străin. Tresărind, mi-am dat seama că era asemănător cu al mamei.

— Dacă aș fi mâncat la cină, aș fi fost în aceeași stare ca Părintele Stocks, i-am răspuns eu răstit. De genul asta de ospitalitate mă lipsesc.

— Ei bine, băiete, vorbești pe șleau — îți recunosc calitatea asta. Așa că-ți voi vorbi la fel de direct. Avem cuferele tale și ne trebuie cheile. De ce nu mi le dai, ca să scapi de o grămadă de necazuri și de zbucium sufletesc?

— Cheile sunt ale mele, cum sunt și cuferele, i-am răspuns.

— Bineînțeles că sunt, zise doamna Wurmalde, și tocmai de aceea vrem să le cumpărăm de la tine.

— Nu sunt de vânzare...

— Oh, eu cred că da. Mai ales când o să auzi ce preț suntem gata să-ți plătim. În schimbul cuferelor și al cheilor, îți dăruim viețile celor din familia ta. Dacă nu...

Am deschis gura să-i răspund, dar n-am putut articula niciun cuvânt. Eram înmărmurit de propunerea ei.

— Vezi, asta te face să te mai gândești, nu-i așa? zise ea, cu un zâmbet lacom pe față.

Cum aș fi putut refuza să-i dau cheile? Mă lăsase să înțeleg că dacă nu voiam, atunci Jack, Ellie și Mary aveau să moară. Cu toate acestea, în ciuda durerii din inima mea, aveam un motiv întemeiat să refuz. Cuferele păreau foarte importante pentru clanurile vrăjitoarelor. Probabil că era ceva în ele — vreo informație anume — care le-ar fi sporit puterile malefice. După cum spusese domnul Gregory, era în joc ceva mult mai important decât siguranța familiei mele. Aveam nevoie de timp. Timp să vorbesc cu magistrul

meu. Și mai era ceva foarte ciudat în toată povestea asta. Vrăjitoarele erau foarte puternice. Așa că de ce nu-mi lua ea cheile pur și simplu cu forța?

— Am nevoie de un timp de gândire, i-am răspuns eu. Nu pot să iau o decizie pe loc...

— Îți dau o oră, niciun minut în plus, zise ea. Întoarce-te în camera ta și gândește-te bine. Apoi vino aici și dă-mi răspunsul tău.

— Nu, am protestat eu. Nu-mi ajunge o oră. Îmi trebuie o zi. O zi și-o noapte.

Doamna Wurmalde se încruntă și ochii îi fulgerară mânioși. Făcu un pas spre mine: fustele îi foșniră și pantofii ei ascuțiți scoaseră două pocnete răsunătoare pe dalele reci ale bucătăriei.

— Timpul de gândire e un lux pe care nu ți-l poți permite, îmi spuse ea. Ai puțină imaginație, băiete?

Am dat din cap. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc.

— Atunci dă-mi voie să-ți descriu un tablou. Închipuie-ți o temniță mohorâtă, întunecată și părăsită, forfotind de viermi și șobolani. Închipuie-ți un puț plin cu oase, duhnind a cadavre în putrefacție de s-ar îngrețoșa și cerurile. Nicio rază de lumină nu pătrunde până aici și, în fiecare zi, este îngăduit ca o

singură lumânare mică să fie aprinsă câteva ore, ca să lumineze, pâlپând ofilită, grozăvia locului aceluia. Fratele tău Jack este legat cu lanțuri de un stâlp. Bolborosește și delirează; ochii îi sunt rătăciți, fața trasă și mintea un iad. În parte, e vina noastră, dar cea mai mare parte din vină o aveți tu și tovarășii tăi. Da, din pricina ta suferă el.

— Cum să fie vina *mea*? am întrebat-o furios.

— Pentru că tu ești fiul mamei tale și ai moștenit lucrarea pe care a făcut-o ea. Și lucrarea și vina, zise doamna Wurmalde.

— Ce știi tu despre mama mea? am întrebat-o, zădărât de cuvintele ei.

— Suntem dușmance vechi, zise ea, aproape scui-pând cuvintele. Și am venit din aceeași țară — ea din nordul barbar, eu din mai cizelatul climat din sud. Ne cunoaștem bine una pe alta. De multe ori ne-am luptat, în trecut. Dar șansa mea de răzbunare a sosit abia acum și o să înving, orice-ar face ea. Ea e acasă, acum, dar încă își aruncă puterile împotriva noastră. Vezi tu, noi n-am putut ajunge în odaia unde erau puse la păstrare cuferele. Intrarea ne era oprită. Ne-o oprea ea, de la distanță, țesându-și puterile într-o stavilă de care nu puteam trece. Drept răzbunare, l-am

bătut pe fratele tău până i-a dat sângele, dar a fost încăpățânat și când am văzut că asta nu dă roade, l-am amenințat că-i schinguiim soția și copilul. Până la urmă, a făcut ce i-am cerut și a intrat el ca să scoată cuferele afară. Însă odaia n-a fost bună cu el. Probabil pentru că el te trădase pe tine. Vezi tu, gelos pe moștenirea ta, el își făcuse în secret o copie a cheii, pe când i-o lăsaseși tu pe a ta în păstrare. La câteva minute după ce ne-a predat cuferele, și-a dat ochii peste cap și a început să bolborosească și să delireze. Astfel, trupul lui e în lanțuri, într-o temniță, dar mintea îi este probabil într-un loc mult mai cumplit. Acuma vezi tabloul? Ți-e mai clar?

Mai înainte să apuc să-i răspund, doamna Wormalde a continuat:

— Nevasta lui e cu el, făcând și ea ce poate, cât de puțin, pentru el. Uneori îi umezește fruntea. Alteori încearcă să-i liniștească nebunia, vorbindu-i. Și pentru ea e greu, foarte greu, fiindcă și ea are sufletul adânc mâhnit. E destul de rău că fetița se stinge sub ochii ei și țipă noaptea de groază. Dar și mai rău încă e că și-a pierdut copilul nenăscut — fiul ei și moștenitorul pe care fratele tău și-l dorea atât de tare. Mă îndoiesc că biata femeie poate îndura mai multe.

Dar i s-ar mai putea da și altele de îndurat, dacă asta trebuie ca să te înduplece pe tine. Există o vrăjitoare pe nume Grimalkin, o ucigașă nemiloasă pe care Malkinii o trimit uneori împotriva dușmanilor lor. Ea e foarte pricepută la folosirea armelor, mai ales a cuțitelor cu lame lungi. Îi place foarte mult îndeletnicirea ei de căpetenie. Îi place să ucidă și să schilodească. Dar mai există o îndeletnicire care îi bucură mintea aia bolnavă. Se dă în vânt să tortureze. Să provoace durere. Adoră să foarfece — *țac, țac!* Ce zici, să dau familia ta pe mâinile ei? Nu trebuie decât să rostesc un cuvânt. Așa că, ia gândește-te, băiete! Poți să-ți mai lași familia încă un ceas în chinurile acestea — ca să nu mai vorbim despre o zi și o noapte, cât ai cerut tu?

Îmi vuia capul. Mi-am amintit semnul foarfecilor pe care Grimalkin îl cioplise în scoarța stejarului ca avertisment. Ce-mi descriesese Wurmalde era cumplit și mi-a trebuit toată tăria voinței să nu-mi smulg cheile de la gât și să i le dau pe loc, chiar în clipa aceea. În schimb, am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi alung din minte scena pe care mi-o adusese în fața ochilor minții. Mă schimbasesm mult de când eram ucenicul Vraciului. La Prieststown, dădusem piept cu un demon numit Urgia și refuzasem să mă plec poruncii

sale de a-i reda libertatea. La Anglezarke îl înfruntasem pe Golgoth, unul dintre Vechii Zei, și în ciuda încredințării mele că, făcând așa, aveam să-mi pierd deopotrivă viața și sufletul, refuzasem să ascult cererea lui stăruitoare de a-l elibera dintr-o pentagramă. Dar acum situația era diferită. Acum familia mea era direct amenințată și ceea ce-mi fusese descris îmi aduse un nod în gât și lacrimi în ochi.

Cu toate acestea, după cum mă învățase magistrul meu, un lucru era mai presus de toate celelalte. Eu slujeam Comitatul și cea dintâi datorie a mea era să-i ajut pe oamenii care trăiau aici. Pe toți oamenii, nu doar pe cei dragi.

— Îmi trebuie totuși o zi și o noapte ca să cumpănesc lucrurile cu grijă. Dă-mi răgazul ăsta sau răspunsul meu e „nu”, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc vocea.

Doamna Wurmalde șuieră printre dinți ca pisica.

— Vasăzică te gândești să câștigi timp, nu-i așa, nădăjduind că până mâine ei vor fi salvați? Mai gândește-te o dată, băiete! Nu te amăgi singur. Zidurile Turnului Malkin sunt cu adevărat de netrecut. Ai fi un prost să-ți pui speranțele într-o mână de soldați. Curajul lor se va duce pe apa Sâmbetei, iar genunchii

lor vor tremura curând de frică. Pendle o să-i înghită de vii. Va fi ca și cum n-ar fi existat vreodată!

Stătea așa, înaltă și înfumurată, crăpând de răutate și sigură pe propriile puteri. Aici nu aveam nicio armă la dispoziție, dar aveam la Downham, la doar câteva mile în nord. Cum s-ar fi simțit doamna Wurmalde cu un lanț de argint strâns înfășurat în jurul ei, legată fedeleș până la gură? Dacă urma să fie cum voiam eu, avea să afle ea curând. Dar, deocamdată, eram lipsit de apărare. Vrăjitoarele au forță. Mă prinseseră unele de vreo câteva ori la viața mea și doamna Wurmalde părea destul de puternică încât să mă înșface și să-mi smulgă cheile cu forță. M-am întrebat din nou de ce n-o făcea. Sau, dacă voia să nu-și mânjească ea mâinile, de ce nu-l punea pe Tibb s-o facă?

Ea trebuia să-și păstreze poziția, după cum îmi spusese Părintele Stocks. Asta explica, în parte, reținerea ei. Spera probabil că-și va păstra reputația neatinsă indiferent ce avea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni sau zile. Dar nu era oare mai mult de atât? Dacă de fapt *nu putea* să ia cheile de la mine cu forță. Dacă trebuia să i le dau eu de bunăvoie sau la schimb pentru altceva? Poate că mama controla interdicția chiar și de la distanță, întreținând bariera aceea

de protecție. Era o slabă speranță, dar m-am agățat de ea cu disperare.

— O zi și o noapte, i-am repetat eu doamnei Wurmalde. Am nevoie de răgazul ăsta. Răspunsul meu e neschimbat...

— Fie, atunci! se răsti ea. Și dacă încerci vreun șiretlic, gândește-te la cât suferă familia ta. Dar n-o să ai voie să părăsești casa asta. Nu-ți pot permite. Întoarce-te în camera ta. Acolo ai să stai până când ne dai cheile.

— Dacă nu mă duc la Turnul Malkin, seniorul Nowell o să se întrebe ce s-a întâmplat...

Ea zâmbi amenințător.

— O să-i trimit vorbă că și tu și Părintele Stocks ați căzut bolnavi și aveți febră. Seniorul Nowell va fi prea ocupat mâine ca să-și facă griji pentru absența ta. Tu vei fi ultima lui problemă. Nu, trebuie să rămâi aici! Să încerci să pleci fără știrea mea ar fi foarte periculos. Casa asta e păzită de ceva ce cu siguranță n-ai vrea să întâlnești. N-ai scăpa cu viață.

În clipa aceea, se auzi ceva din depărtare. Bătăile grave ale unei pendule răsunară prin toată casa. Era miezul nopții. Pendula bătuse de douăsprezece ori.

— Până mâine la ora asta, trebuie să hotărăști, mă avertiză Wurmalde. Ia decizia greșită sau nu-mi da niciun răspuns și familia ta va muri — tu alegi!

CAPITOLUL

10

T I B B

M-am întors în camera mea și am închis ușa după mine. Voiam cu tot dinadinsul să evadez, dar mi-era teamă să încerc. Îmi pierise tot curajul. Undeva, prin casa aceea mare, se afla Tibb, pândindu-mi orice mișcare. Nu aveam nimic cu care să mă apăr și bănuiam că n-aș fi ajuns bine la o ușă care să dea spre curte și m-ar fi și prins.

La început, cum nici nu-mi trecea prin gând să dorm — căci grijile și temerile mele se învâlmășeau fără încetare în cap — mi-am pus un scaun la fereastră și m-am uitat lung afară. Acolo, peste domeniu și câmpurile de dincolo de el, scăldate în lumina lunii,

părea să domnească pacea. Din când în când, pe lângă sforăitul Părintelui Stocks, puteam desluși slabe râcâituri venind din partea cealaltă a culoarului. Poate că erau șoareci. Dar se putea foarte bine să fie Tibb, dând târcoale. Mă făceau să mă simt foarte încordat și neliniștit.

Am deschis fereastra și m-am uitat în jos, la perete. Era acoperit cu iederă. Aș fi putut oare să evadez pe fereastră? Oare iedera mi-ar fi ținut greutatea? Am întins brațul peste pervaz și am apucat de plantă, dar când am tras puțin de ea, am rămas cu frunzele și tulpinițele în mână. Fără îndoială că era tăiată în jurul ferestrelor cel puțin o dată pe an — ăștia probabil că erau noii vlăstari. Oare, ceva mai departe, tulpina nu era mai groasă, mai lemnoasă și mai bine prinsă de perete?

Ar fi fost o încercare plină de risc. Wurmalde n-ar fi fost în stare să-mi adulmece intențiile dinainte; cu toate acestea, în clipa în care aș fi început coborârea, Tibb m-ar fi simțit. Ar fi trebuit să cobor cu mare atenție, ceea ce mi-ar fi luat timp. Creatura ar fi putut să-mi vină în întâmpinare, mai înainte de a atinge eu pământul. Dacă aș fi căzut, ar fi fost mai rău... Nu, era prea riscant. Am dat gândul deoparte și-n locul lui au

năvălit imagini care mai de care mai negre. Scenele crude pe care Wurmalde le sădise în mintea mea redeveniră vii și aproape cu neputință de înlăturat: Jack în chinuri, Mary țipând de frică, îngrozită de întuneric, biata Ellie jelindu-și pruncul nenăscut pe care îl pierduse. Vrăjitoarea ucigașă, Grimalkin, lăsată să provoace în voie mai multă durere. *Țac-țac*-ul foarfecilor ei...

Dar, pe măsură ce noaptea trecea încet, grijile mele au fost înlocuite de oboseală. Măinile și picioarele parcă-mi erau de plumb și am simțit nevoia să mă întind în pat. Ca și Părintele Stocks, n-am mai catadicșit să mă dezbrac, ci m-am lungit pur și simplu pe spate, peste așternuturi. La început, n-am vrut să adorm, dar curând pleoapele mi s-au îngreunat și ochii au început să mi se închidă, toate preocupările și temerile mele alunecându-mi ușor din minte.

Mi-am amintit că Wurmalde îmi acordase o zi întreagă și o noapte ca să ajung la o decizie. Câtă vreme stăteam în casă, nimic nu avea să-mi facă vreun rău. Dimineață, aveam să fiu odihnit și gata de acțiune, capabil să găsesc o cale de a-mi rezolva toate problemele. Nu mai aveam de făcut altceva, decât să mă relaxez...

Cât am dormit nu știu; dar ceva mai târziu, am fost trezit brusc de cineva strigând:

— Nu! Nu! Pleacă! Lasă-mă în pace! Dă-te jos de pe mine!

Am auzit asta ca prin vis. Pentru câteva clipe n-am știut unde mă aflu și mă uitam buimac la tavan. Era foarte întuneric în cameră — nu mai era lună ca să mai văd ceva la lumina ei. Cu greu am recunoscut glasul ca fiind al Părintelui Stocks.

— O, Doamne! O, Doamne, dă-mi drumul! strigă el din nou, plin de groază.

Ce pățise? Ce se întâmpla? Și atunci mi-am dat seama că preotul era torturat de cineva. Să fi fost vrăjitoarea sau Tibb? N-aveam nicio armă și nu știam ce să fac, dar trebuia să încerc să-l salvez. Totuși, când am încercat să mă ridic în capul oaselor, am descoperit că n-aveam pic de vlagă. Trupul mi-era amorțit, mâinile și picioarele nu mă ascultau. Ce era cu mine? Mă simțeam slăbit și bolnav.

Nu mă atinsesem de carnea de oaie, așa că nu putea fi otravă. Să fi fost vreo vrajă? Stătusem aproape de Wurmalde. Prea aproape. Fără îndoială că folosise un soi de magie neagră asupra mea.

Atunci l-am auzit pe Părintele Stocks începând să se roage:

— Din prăpastia deznădejdiei strigat-am către Tine, o, Doamne. Doamne, auzi-mi chemarea...

La început, vocea preotului se auzea clar și întreruptă de gemete și strigăte de durere, dar treptat s-a stins într-un murmur slab și acela înăbușit curând.

A urmat aproape un minut de tăcere, dar apoi am auzit râcâituri la ușa camerei mele. Din nou am dat să mă ridic. Zadarnic. Cu mari eforturi, am descoperit că-mi pot mișca puțin capul și l-am întors nițel la dreapta, cât să pot privi spre ușă.

Ochii mi s-au obișnuit rapid cu întunericul și am putut vedea destul de bine cât să-mi spun că ușa era ușor întredeschisă, nu mai mult de-o crăpătură. Dar în timp ce mă uitam la ea, cuprins de frică și neputincios, a început să se caște mai larg, făcându-mi inima să mi se zbată în piept. Lărgindu-se din ce în ce mai mult, balamalele scârțâiră când, încet, ușa ajunsese deschisă de perete. Mă holbam spre întunericul adânc de dincolo de ea, îngrozit, dar așteptând. În orice clipă aveam să-l văd pe Tibb intrând în camera mea.

Nu puteam desluși absolut nimic, dar îl puteam totuși auzi — ghearele râcâind și scurmând, mușcând adânc

din lemn. Atunci mi-am dat seama că zgomotul venea de deasupra, nu de dedesubtul meu. Mi-am întors ochii în sus, la timp ca să văd o formă neagră venind pe tavan ca un păianjen și oprindu-se exact deasupra patului meu. Fără să-mi pot mișca decât capul, am început să respir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Frica făcea Întunericul mai puternic. Trebuia să-mi stăpânesc frica.

Puteam vedea conturul celor patru membre și al trupului, dar capul părea mult mai nedeslușit. Întotdeauna eram în stare să văd bine pe întuneric și ochii mei continuară să se obișnuiască, până când am reușit, în cele din urmă, să pricep ceva din ceea ce mă amenința de sus.

Tibb se cățăraseră pe panourile de lemn ale tavanului, așadar spinarea lui păroasă și membrele erau în planul îndepărtat. Dar capul îi atârna, cu susul în jos, spre pat, susținut de un gât lung și musculos, astfel încât ochii îi veneau sub gură; și ochii aceia luminau ușor în întuneric și priveau țintă într-ai mei; gura era larg deschisă, descoperind vederii dinții ascuțiți ca acele, dinăuntru.

Ceva a picurat atunci pe fruntea mea. Ceva un pic lipicios și cald. Părea să vină dinspre gura deschisă a

creaturii. Alte două picături căzură, una pe perna de sub capul meu, cealaltă pe pieptul cămășii. Apoi Tibb vorbi, vocea-i hârâind răgușită în întuneric.

— *Îți vād limpede viitorul. Viața ta va fi tristă. Magistrul tău va muri și tu vei rămâne singur. Ar fi fost mai bine să nu te mai fi născut.*

Nu i-am răspuns, dar m-am liniștit, frica pierin-du-mi cu repeziciune.

— *Vād o fată, curând va fi femeie, continuă Tibb. Fata cu care-ți vei împărți viața. Ea te va iubi, te va trăda și, în cele din urmă, va muri pentru tine. Și totul va fi fost în zadar. Totul pentru nimic, în final. Mama ta a fost crudă. Ce mamă ar aduce pe lume un copil pentru un viitor atât de lipsit de speranță? Ce mamă ți-ar cere ceva ce nu poate fi înfăptuit? Ea cântă un cântec al caprei și tu ești în mijlocul lui. Adu-ți aminte cuvintele mele, când te vei uita în gura morții...*

— Nu vorbi așa despre mama! i-am retezat-o furios. Nu știi nimic despre ea!

Dar mă zăpăcise cu „cântecul caprei”. Ce însemna asta?

Răspunsul lui Tibb veni sub forma unui pufnet de răs, și o altă picătură de salivă îi căzu din gură, pătându-mi pieptul cămășii.

— *Eu nu știu nimic? Cât te înșeli. Știu mai mult decât tine. Mult, mult mai mult decât tine. Mai mult decât vei ști tu vreodată...*

— Atunci știi și ce se află în cuferele alea, am spus eu, încetișor.

Tibb scoase un lung răget de mânie.

— Nu poți să vezi, nu-i așa? l-am zeflemisit eu. Nu poți să vezi totul...

— *O să ne dai tu cheia curând și atunci vom vedea. Atunci vom ști!*

— Îți spun eu de pe acuma, am zis eu. Nu-i nevoie să mai aștepți cheile...

— *Spune-mi, spune-mi!* mă îmboldi Tibb.

Deodată, nu mă mai temeam de el. Habar n-aveam ce-o să-i răspund, dar, când am vorbit, cuvintele mi-au ieșit din gură ca rostite de altcineva.

— În cuferele acelea se află moartea ta, am spus eu liniștit. În cuferele acelea se află nimicirea clanurilor din Pendle.

Tibb scoase un muget puternic de mânie și rușine și, pentru o clipă, am crezut că o să se năpustească în jos, asupra mea. În loc de asta, am auzit zgomotul ghearelor creștând panourile de lemn ale tavanului și

silueta neagră de deasupra mea o luă spre ușă. După alte câteva clipe, eram singur.

Voiam să mă ridic și să mă duc în camera de alături, ca să văd dacă-l pot ajuta pe Părintele Stocks, dar îmi lipseau puterile pentru asta. M-am zbatut mai multe ore, chinuitor de lungi, prin întuneric, dar eram prea slăbit și epuizat ca să mă dau jos din pat și-am zăcut acolo, înrobit de puterea lui Wurmalde.

Abia când prima rază de lumină a zorilor inundă fereastra a luat sfârșit și vraja de vlăguire a trupului meu. Am izbutit să mă ridic în capul oaselor și m-am uitat în jos, la pernă. Era o pată de sânge pe ea; alte două pete se vedeau pe cămașa mea. Sângele care picurase din gura deschisă a lui Tibb. Probabil se hrănise înainte...

Amintindu-mi gemetele, strigătele și rugăciunile din camera de alături, am ieșit în fugă pe culoar. Ușa dormitorului preotului era întredeschisă. Am împins-o mai mult și am pășit înăuntru cu băgare de seamă. Drapelele grele erau încă trase, lumânarea arsese de mult până la capăt și camera era aproape cufundată în beznă. Vedeam forma trupului Părintelui Stocks de pe pat, dar nu-l auzeam respirând.

— Părinte Stocks, l-am strigat eu și am primit un geamăt slab drept răspuns.

— Tu ești, Tom? zise el stins. Ești teafăr?

— Da, Părinte. Dar dumneata?

— Trage draperiile, să intre puțină lumină...

M-am dus la fereastră și am tras draperiile deoparte, după cum îmi ceruse. Vremea se schimbase, urâțindu-se, și cerul era înțesat cu nori negri. Când m-am întors către Părintele Stocks, am făcut un pas înapoi de groază. Perna și cearșaful de deasupra erau o baltă de sânge. M-am apropiat de marginea patului și m-am uitat la el, plin de milă pentru starea lui.

— Ajută-mă, Tom, ajută-mă să mă ridic puțin...

Mă prinse de mâna dreaptă și l-am tras înaintea, ca să stea în capul oaselor. Gemu, ca de durere. Fruntea era lac de sudoare și era alb ca varul. Cu mâna stângă, i-am ridicat perna și i-am potrivit-o la spate, ca să-l sprijin de ea.

— Îți mulțumesc, Tom. Îți mulțumesc. Ești un băiat bun, zise el, căznindu-se să zâmbească.

Glasul îi tremura și răsuflea iute.

— L-ai văzut pe demonul acela? Te-a vizitat și pe tine, astă-noapte? mă întrebă el.

Am dat din cap.

— A venit până la mine în cameră, dar nu s-a atins de mine. Doar am vorbit, atâta tot.

— Slavă Domnului, zise preotul. A vorbit și cu mine, și ce mai poveste mi-a spus. Ai avut dreptate în privința doamnei Wurmalde — am subestimat-o. Nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de poziția ei în casă. Este puterea din spatele clanurilor din Pendle, cea care încearcă să le unească. În câteva zile, tot ținutul îi va aparține Diavolului. Zilele ei de prefăcătorie s-au sfârșit, se pare. Deja a reușit să unească Malkinii cu Deane-ii și crede că îi va putea convinge și pe Mouldheel să li se alăture. Atunci, de Lammas, cele trei clanuri se vor aduna să-l reînvie pe Necuratul și să aducă o nouă epocă de Întuneric peste această lume.

Când făptura aceea a iadului a terminat de vorbit, s-a lăsat să cadă de pe tavan pe pieptul meu. Am încercat s-o dau deoparte, dar mi-a băut sângele cu nesaț și-n câteva clipe am devenit neputincios ca un pisoi. M-am rugat. M-am rugat mai cu sârg decât oricând. Mi-ar plăcea să cred că Domnul mi-a răspuns, dar de fapt cred că m-a părăsit, căci demonul acela a băut până s-a săturat...

— Ai nevoie de un doctor, Părinte. Trebuie să-ți aducem ajutoare...

— Nu, Tom. Nu de un doctor am eu nevoie. Dacă aş fi lăsat singur, să mă odihnesc, puterile mi-ar reveni, dar n-am să am şansa. Îndată ce-o să se întunece, bestia se va întoarce ca să se hrănească din nou cu sângele meu şi, de data asta, mă tem c-am să mor. Oh, Tom! zise el, strângându-mă de braţ, cu ochii holbaţi de frică, tremurând din tot corpul. Mi-e frică să mor aşa, singur în întuneric. M-am simţit de parc-aş fi fost în fundul unui puţ adânc, cu Satana însuşi apăsându-mă în jos şi înăbuşindu-mi strigătele, de nici măcar Domnul nu mi-a mai auzit rugăciunile. Sunt prea slăbit ca să mă mişc, dar tu trebuie să pleci de-aici, Tom. Am nevoie de John Gregory acum. Adu-l pe John aici. El o să ştie ce e de făcut. El e singurul care mă mai poate ajuta acum...

— Nu-ţi face griji, Părinte, i-am spus eu. Încearcă să te odihneşti. O să fii în siguranţă pe timpul zilei. O să plec de îndată ce-o să pot şi o să mă-ntorc cu magistrul meu, cu mult înainte de asfinţit.

M-am întors în camera mea, gândindu-mă la Tibb şi la ce ameninţare ar mai fi reprezentat el pentru mine acum. Studiile mele mă învăţaseră câteva lucruri. Tibb era o creatură a Întunericului, aşa că, foarte probabil, trebuia să se ascundă pe timpul zilei. Chiar dacă putea

suporta lumina, probabil n-ar fi fost la fel de periculos. M-am hotărât să risc să mă cobor pe iederă, dar nu până ce căruța nu avea să dea colțul aleii pietruite, ieșind la drum. Nu voiam să fiu văzut de Cobden, căruțașul; chiar și cei doi portărei puteau să fie în slujba lui Wurmalde.

După vreo douăzeci de minute, am auzit zgomotul copitelor cailor venind din spatele casei și l-am văzut pe Cobden mânând căruța către porți. De data aceasta nu se mai deschiseră singure, iar el fu silit să se dea jos să le dezlege. Dincolo de ele, se întâlnește curând cu guvernatorul Barnes, urmat de cei doi portărei, pe jos. După ce oamenii săriră în căruță, grupul porni spre Turnul Malkin, fără s-arunce nici măcar o privire spre conac. Fără îndoială, Cobden fusese instruit ce să le spună guvernatorului și lui Nowell. Din câte știau ei, și Părintele Stocks și eu eram bolnavi.

În timp ce-i priveam pierzându-se în depărtare, am început să mă îndoiesc c-ar fi înțelept să mă întorc la Downham. Vrăciul și Alice ne așteptaseră cu vești. Acum, după o zi și o noapte fără niciun cuvânt despre ce se întâmplase, probabil ieșiseră să facă niște cercetări și s-ar fi putut să fie deja pe drum înapoi. Asta nu era chiar atât de rău, pentru că atât Vrăciul cât

și Alice cunoșteau bine ținutul Pendle și-ar fi apucat-o de-a dreptul spre Conacul Read, trecând pe la vest de deal, pe acolo pe unde venisem și eu cu Părintele Stocks. Mai mult ca sigur aveam să-i întâlnesc pe drum.

Am deschis fereastra și am sărit peste pervaz, cu picioarele înainte, întorcându-mă ca să fiu cu fața la zid. M-am ținut bine de pervaz și m-am lăsat încet în jos, până am ajuns cu brațele întinse, apoi mi-am mutat mâna stângă spre iedera, împlântându-mi degetele adânc în ea și simțind tulpinile groase de lemn, spre marea mea ușurare. Iedera rezista greutateii mele, dar am coborât crispat, temându-mă de ce m-ar fi putut aștepta la baza zidului. Am riscat nu o dată, în graba de a mă vedea cât mai repede posibil cu picioarele pe pământ, dar câteva clipe mai târziu aterizam pe pietriș și imediat o rupeam la fugă spre porți. Am privit înapoi o dată sau de două ori și m-am liniștit să descopăr că nu se vedea niciun semn din partea urmăriturilor. Odată scăpat de pe domeniul Conacului Read, am luat-o spre nord, peste câmp, alergând din răspuțeri către Downham.

În linie dreaptă, distanța dintre Conacul Read și Downham este probabil de nu mai mult de cinci sau

șase mile, dar pe terenul deluros, greu de străbătut, însemna că era în realitate mult mai departe. Trebuia să ajung acolo și înapoi până la căderea nopții, așadar am fugit, cea mai mare parte din timp. Mi se părea normal să parcurg drumul dus cât mai repede cu putință, ca astfel să-l fac pe cel de întors cu un pas mai de voie, pentru că atunci aș fi fost frânt de oboseală.

După primele două mile, n-am mai fugit, ci am mers foarte repede. Înaintam mulțumitor și, imediat după ce socoteam eu c-ar fi jumătatea drumului, mi-am îngăduit cinci minute de popas, ostoindu-mi setea cu apa rece dintr-un izvor. Dar când am pornit din nou, mi s-a părut mult mai greu. Să ajunezi e o idee bună când ai de înfruntat Întunericul, dar nu ți-e de ajutor când trebuie să depui un mare efort, iar eu nu mai mâncasem de o zi, de la gustarea aceea cu friptură rece de oaie. M-am simțit slăbit și-au început să mă junghie toate încheieturile. Dar atunci m-am gândit la bietul Părinte Stocks și am strâns din dinți, silindu-mă să fug încă o milă, înainte de a încetini din nou și a continua într-un pas vioi. Eram recunoscător păturii de nori, mulțumită căreia nu trebuia să mai simt și dogoarea soarelui în creștet.

Tot speram că o să-i întâlnesc pe Vraci și pe Alice, dar nu zăream deloc vreun semn din partea lor. Când am ajuns la marginea satului Downham, în pofida tuturor încercărilor mele de a mă grăbi, era deja jumătatea amiezii și nu-mi surâdea perspectiva drumului de întoarcere.

Dar când am sosit în Downham, spre disperarea mea, Vraciul nu era acolo.

CAPITOLUL 11 HOȚ ȘI UCIGAȘ

Alice îmi ieși în întâmpinare la poarta bisericii. Când m-am apropiat, i-am văzut zâmbetul de bun venit începând să-i piară. Îmi citise expresia de pe față și înțelesese că era rost de necazuri.

— Ești bine, Tom?

— Domnul Gregory e aici? am întrebat eu.

— Nu. Fratele tău James a sosit aseară și au plecat împreună la prima oră a dimineții.

— De ce? Au spus când se întorc?

— Moș Gregory niciodată nu-mi spune mie prea multe, nu-i așa? A vorbit cu James, dar mai mult s-a asigurat că eram departe și nu trăgeam cu urechea.

Încă nu are încredere în mine și probabil că n-o să aibă niciodată. Cât despre când or să se-ntoarcă, n-a spus nimic. Dar sunt sigură c-or să fie înapoi până-n asfințit. A zis doar să-l aștepți aici.

— Nu pot. Părintele Stocks e în primejdie, i-am spus eu. Îndată după lăsarea nopții, dacă nu primește ajutor, o să moară. Am venit să-l iau pe Vraci, dar acum va trebui să mă întorc singur și să văd ce pot să fac.

— Nu singur, Tom, zise Alice. Unde mergi tu, merg și eu. Povestește-mi...

I-am explicat pe scurt situația, descriindu-i esențialul, în timp ce treceam repede pe lângă biserică și apoi printre pietrele funerare, spre casă. Alice n-a pus multe întrebări, dar a părut îngrozită când i-am spus că Tibb i-a băut sângele Părintelui Stocks. Iar când i-am pomenit de Wurmalde, o expresie nedumerită i-a fluturat pe față.

Când am terminat, a suspinat.

— Merge din rău în mai rău, zău așa. Am și eu să-ți spun ceva...

În clipa aceea, am ajuns la ușa casei.

— Las' că-mi spui pe drum, i-am zis eu. Vorbim în timp ce mergem.

Fără să mai pierd nicio clipă, mi-am luat toiagul de scoruș. Sacul m-ar fi încurcat, așa că l-am lăsat acasă, dar mi-am pus un pumn de sare în buzunarul drept al pantalonilor și unul de pilitură de fier în cel stâng. În plus, mi-am legat lanțul de argint în jurul mijlocului, pe sub cămașă. Încă o dată am renunțat la pelerină: era periculos în Pendle să te arăți tuturor ca ucenicul unui vraci.

După aceea i-am scris un bilet Vraciului, să-l anunț ce se întâmplase:

Dragă domnule Gregory,

Părintele Stocks e în mare primejdie, la Conacul Read. Te rog, vino și dumneata acolo cât de repede poți. Adu-l și pe James. O să avem nevoie de tot ajutorul cu putință.

Tibb a băut din sângele Părintelui Stocks și l-a lăsat slăbit și mai mult mort decât viu. Creatura va veni să se hrănească din nou după ce se întunecă și, dacă nu mă întorc să-l ajut, cu siguranță Părintele va muri. Ferește-te de doamna Wurmalde, menajera. E o vrăjitoare care încearcă să unească toate cele trei clanuri. Vine

din Grecia și este o veche dușmancă a mamei mele.

Ucenicului dumitale, Tom

P.S. Unii dintre servitorii magistratului Nowell se pare că lucrează pentru Wurmalde. Nu te încrede în nimeni.

Cu aceasta, am băut o cană cu apă și am ronțăit un pic de brânză. Am luat o bucată de brânză și cu mine, să am pe drum, iar în mai puțin de douăzeci de minute de când sosisem la Downham, eram din nou pe drum. Dar de data asta nu mai eram singur.

La început, am mers în tăcere și cu un pas foarte rapid, Alice în frunte, fiindcă recunoscuse și ea că trebuia să ne grăbim să ajungem la Conacul Read până se întuneca. După ce am străbătut cam o treime din distanță, am început să mă simt foarte obosit, dar m-am forțat să merg mai departe închipuindu-mi-l pe Tibb pe tavan, gata să se lase să cadă pe pieptul Părintelui Stocks. Era prea cumplit și să mă gândesc — trebuia să-l scot pe preot din Conacul Read mai înainte să se întâmple asta.

Cu toate acestea, aproape înainte să-mi dau seama, am început să mergem mai încet. Din pricina lui Alice. Acum venea după mine, gâfâind, și părea că nu mai poate ține pasul. M-am întors să văd ce-a pățit și am băgat de seamă că era palidă și obosită.

— Ce s-a întâmplat, Alice? am întrebat-o eu, oprindu-mă. Nu arăți prea bine...

Alice căzu în genunchi și deodată țipă de durere, apoi se apucă de gât și începu să horcăie.

— Nu pot să respir cum trebuie, icni ea. Parcă mă strânge cineva de gât!

Pentru moment am intrat în panică, neștiind ce puteam să fac ca s-o ajut, dar treptat respirația lui Alice se întoarce la normal și se așază, frântă, pe iarbă.

— Asta-i mâna lui Mab Mouldheel. Se folosește de şuvița aia de păr împotriva mea, asta-i. Așa mi-a făcut toată ziua. Dar nu te teme, a început să treacă. Hai să ne odihnim vreo zece minute și o să mă simt mai bine. De altfel, am ceva să-ți spun. Ceva la care trebuie să te gândești...

Încă îngrijorat pentru Părintele Stocks, am vrut să o iau înainte, cerându-i lui Alice să mă prindă din urmă când și-o reveni. Dar părea sigur că o să ajungem la

conac înainte de asfințit, iar eu eram la fel de obosit, așa că mi-am zis că zece minute n-o fi foc. De altfel, eram curios. Ce avea să-mi spună?

Ne-am așezat pe un tăpșan cu iarbă, stând cu spatele la deal. De cum mi-am întins picioarele, Alice începu.

— Am stat de vorbă cu Mab, asta am făcut. Vrea să-ți transmit un mesaj...

— Mab Mouldheel? Ce-ai căutat să stai de vorbă cu ea? am muștrat-o eu.

— N-am ales eu să stau de vorbă cu ea, bine? A venit să mă caute ea pe mine. A fost pe acolo în dimineața asta, nu la multă vreme după ce a plecat Moș Gregory. Am auzit pe cineva strigându-mă pe nume de partea cealaltă a zidului și am ieșit. Era Mab. Nu putea să sară de partea astălaltă, căci casa e construită pe pământul bisericii. Pământ sfințit, este? Mab nu poate pune piciorul acolo. În orice caz, a vrut să-ți spun așa: ea vrea cuferele numai pentru ea; în schimb, o să te conducă în Turnul Malkin și o să te ajute să-i salvezi pe Jack și pe familia lui.

M-am uitat la Alice uluit.

— Crezi tu că poate face asta?

— Da, și mai mult, cred că e îndrăgostită de tine. Puțin mai mult decât foarte, așa spune!

— Nu glumi, am zis eu. E o vrăjitoare malefică. Noi suntem dușmanii ei naturali.

— S-au întâmplat ele lucruri și mai ciudate, mă tachină Alice.

— Oricum, am zis, schimbând repede subiectul, cum o să mă ducă să intru în turn?

— E un tunel. Duce drept la temnițe.

— Dar de ce-am avea noi nevoie de Mab să ne călăuzească, Alice? Tu ești o Deane și totodată o Malkin, dinspre mama ta. Cu siguranță tu știi unde e intrarea în tunel, nu?

Alice clătină din cap.

— Am fost în turn de vreo câteva ori, dar numai în partea de deasupra. Știu partea aia destul de bine, însă numai Anne Malkin, căpetenia clanului lor, știe unde e de fapt intrarea. E un secret transmis din generație în generație. Numai o singură persoană în viață cunoaște această taină! N-are voie să le-o arate celorlalți decât numai dacă întregul clan e în pericol de moarte și este nevoie să pătrundă pe ascuns în turn și să se adăpostească acolo.

— Și Mab de unde știe? Nu-i vreo păcăleală? Poate că doar pretinde că știe.

— Nu, Tom, nu-i nicio păcăleală. Ți mai aduci aminte de noaptea în care m-ai salvat de la Mouldheel și ne-am întâlnit cu Maggie Moarta în pădure? Flămândă de sânge, așa era Maggie, și-a pornit să le iasă lor în cale. Necazul e că ei au fost prea mulți și au dovedit-o. Maggie a fost, odată, căpetenia clanului, așa că știe unde este intrarea. Au smuls secretul de la ea, asta au făcut. Nu știu cum, dar probabil nu cu blândețe. N-ar fi vorbit cu una cu două, Maggie a noastră, așa că probabil că i-au făcut mult rău. Mab zicea că o să-mi facă și mie rău, dacă n-o să-ți spun despre asta. Mi-a luat șuvița de păr, nu-i așa? Am început să mă simt iarăși rău — și m-am gândit că poate chiar atunci făcea ceva cu șuvița, așa că am știut ce și cum. Și asta-i târgul. Tu îi dai ei cuferele și cheile, iar ea îți arată intrarea în tunel și te ajută să-ți salvezi familia. Mai mult de-atât — o să-mi dea înapoi șuvița mea de păr. O să-ți fiu mai de ajutor când o s-o am înapoi. În momentul ăsta, nu sunt bună de nimic. Sunt doar o umbră a mea, asta sunt.

Părea simplu. Tot ce trebuia să fac era să predau cuferele și mi s-ar fi dat șansa să-i eliberez pe Jack, Ellie și Mary — probabil înainte de miezul nopții.

Wurmalde n-avea decât să amenințe cât voia. Dar, pe de altă parte, situația tot nu se schimbase cu nimic.

Alice părea suferindă. Cumva trebuia să luăm șuvița aia de păr înapoi de la Mab, dar nu în felul ăsta. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Alice, dar pur și simplu nu pot s-o fac. Ți-am mai zis, Wurmalde a spus că și ea mi-i dă la schimb pe Jack și familia lui pentru chei. Dar fie că i le dau lui Wurmalde, fie lui Mab, tot înseamnă că i le cedez unei vrăjitoare. Tot înseamnă că ajut Întunericul și pun în pericol Comitatul.

— Dar calea asta e totuși mai bună, nu-i așa? În Wurmalde poți avea încredere? Nu-i greu să-i dai ei cheile — dar cine-ți garantează că, în schimbul lor, o să-ți vezi familia teafără înapoi? Mab Mouldheel se laudă că se ține totdeauna de cuvânt. Odată ce târgul e încheiat, o să vină chiar ea să ne arate calea. O să ne călăuzească prin temniță, fiindcă și cuferele vor fi prin apropiere. O să fie și ea într-un pericol la fel de mare ca și noi: ar fi groaznic pentru ea să fie prinsă de Malkini, așa că trebuie, și pentru pielea ei, să ne conducă înăuntru și afară, în siguranță. O să fim cu ea pas cu pas. Nu numai atât — dacă ne ajută pe noi, poate

că n-o să se mai unească apoi cu clanurile Malkin și Deane. Și-am opri astfel unirea clanurilor și eliberarea Diavolului, deopotrivă ce ți-am salva familia.

— Dar tot ar însemna să-i dau ei cuferele. Nu pot face asta...

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea, s-o iau cu binișorul. Hai să vedem dacă s-ar mulțumi cu un singur cufăr. Dacă primește și o să-mi dea înapoi șuvița de păr înainte să intrăm în tunel, atunci am câștigat, nu? Un singur cufăr n-o fi foc...

— Și un singur cufăr e prea mult. Mama a vrut să le am eu pe toate și trebuie să fie un motiv important. Ultimul lucru pe care l-ar vrea de la mine ar fi să le cedez Întunericului!

— Nu, Tom, ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să moară Jack și familia lui!

— Nu sunt sigur nici măcar de asta, Alice, am zis eu cu tristețe. Oricât de mult doare, sunt mai mulți oameni decât rudele apropiate de care trebuie să ținem seama. E întreg Comitatul la mijloc și toată lumea de dincolo de el.

— Atunci, facem cum vrei tu! se răsti Alice. O să-i spunem lui Mab că îi dăm cuferele ca să îți elibereze familia, dar odată ce-o să intrăm în turn, o să fie floare

la ureche să scăpăm de ea. Ei s-au năpustit asupra mea pe nepregătite, alde Mouldheel. Și erau mulți. Dacă ar fi fost numai între mine și Mab, aș fi învins-o, fără îndoială. Numai vezi dacă nu...

— Dar are o șuviță din părul tău, Alice. Tu singură ai zis că nu ești atât de puternică pe cât ar trebui să fii.

— Dar eu te am pe tine, nu-i așa? Uite, odată ce o să fim în turn, noi doi împreună o să putem s-o învingem pe Mab. Apoi o să-ți salvăm familia mai înainte de miezul nopții și, după ce soldații vor străpunge zidul, o să luăm cuferele tale înapoi.

M-am gândit puțin la varianta asta, apoi am dat din cap.

— Nu sunt sigur c-am avea altă soluție, totuși mă îndoiesc că o mână de soldați ar face față Malkinilor.

— S-ar putea să ai dreptate, Tom. S-ar putea să avem nevoie de un alt plan ca să păstrăm cufere alea, dar pentru salvarea familiei tale, ăsta-i cel mai bun plan pe care-l avem.

— Și eu știu că tu ai dreptate, am zis eu, dar mă simt prost să o trădez pe Mab chiar așa.

— Pe Mab? Doar nu vorbești serios! Gândește-te puțin la ce spui. Tu crezi că ea s-a simțit vinovată că plănuia să mă omoare, ieri-noapte? Sau când a încercat să

te facă al ei, sau când m-a chinuit toată ziua azi cu părul meu? Îți pierzi tăria, Tom, ca Moșul Gregory. Cum îți zâmbesc fetele drăguțe, cum îți fac creierul mămăligă.

— N-am spus decât că nu e cinstit să-ți calci o promisiune. Tata m-a învățat asta.

— Dar n-a vrut să spună că și atunci când ai de-a face cu o vrăjitoare, totuși. Moșului Gregory probabil că n-o să-i placă planul nostru, dar uite că n-a fost niciodată prin preajmă când am avut nevoie de el, zilele astea. Dacă ar fi fost aici, n-ar fi trebuit să-i salvăm pe Părintele Stocks și pe ai tăi numai noi singuri.

Când a pomenit de Părintele Stocks, mi-am adus din nou aminte de marea primejdie care-l pândea și de cumplita încercare prin care urma să trecem la Conacul Read.

— Alice, am zis eu, mă mai nedumerește ceva. *Cine* este mai exact Wormalde? Ea pretinde că vine din aceeași țară ca și mama, dar vorbește de parcă ar fi din clanurile de pe aici. De parc-ar vorbi în numele lor.

Alice se încruntă.

— N-am auzit niciodată de ea până astăzi...

— Dar ai trăit la Pendle până acum doi ani. Wormalde e în slujba lui Roger Nowell de mai mult de atât.

— Nowell e un judecător. N-aș fi avut de ce să mă apropii de casa lui. Nu-s proastă, nu-i așa? Nici eu, nici vreunul din familia noastră. Cât despre menajera lui — de ce ar fi vrut cineva să știe ceva despre ea?

— Ei bine, am zis eu, ea-i un mister, de acord, dar am întârziat destul, așa că hai să ne grăbim către Conacul Read. Ți-e mai bine sau o iau eu înainte, să merg mai repede?

— O să merg cât pot de repede. Dacă nu mă pot ține de tine, du-te înainte!

N-am mai mers la fel de repede ca până acolo, dar Alice a reușit să țină pasul și am zărit Conacul Read când mai era un ceas și mai bine până la asfințit. Dar acum aveam o problemă — cum să intrăm neobservați.

Fiind o creatură a Întunericului, Tibb nu era încă de temut, dar tot mai rămâneau două riscuri. Wurmalde n-ar fi putut să ne adulmece, nici pe mine, nici pe Alice, dar ar fi putut să ne vadă de la o fereastră. Mai erau apoi și servitorii de care trebuia să ne ferim. Unii dintre ei poate că nu știau ce se petrecea pe la spatele magistratului, dar dacă vizitiul Cobden se întorsese de la Turnul Malkin, cu siguranță avea să ne facă probleme. Nu puteam să intru, pur și simplu, la pas, pe larga alee pentru trăsurii.

— Cred că singura șansă să intrăm neobservați e să ne apropiem prin tufișurile din lateral. Aș putea să-mi folosesc cheia ca să descui ușa de serviciu...

Alice încuviință cu un semn din cap, așa că am făcut un ocol și ne-am apropiat dinspre vest, strecurându-ne printre tufișuri și copaci până când am ajuns aproape de zidul lateral al casei, la numai zece sau douăzeci de pași de ușă.

— Aici trebuie să fim foarte atenți, i-am șoptit eu lui Alice. Cred c-ar fi mai bine să mă duc singur.

— Nu, Tom. Nu-i drept. Ai nevoie de mine, știi că ai, zise Alice, cu indignare în glas. Dacă suntem doi, avem mai multe șanse.

— Nu și de data asta, Alice. E riscant. Tu stai ascunsă și, dacă eu sunt prins, măcar o să știu că mai e cineva afară care să poată să ajute. Dacă o să iasă prost și foarte prost, o să poți veni după mine.

— Atunci dă-mi cheia ta!

— Păi, am nevoie de ea pentru ușă...

— Firește că ai! Dar după ce-o descui, arunc-o înapoi, în luminiș. O s-o iau de acolo îndată ce-o să intri.

— Mai bine ții tu și toiagul meu. Părintele Stocks o să fie încă slăbit și va trebui să-l ajut să coboare scările,

iar toiagul m-ar încurca. E încă lumină, așa că să sperăm că nu va trebui să-l înfrunt pe Tibb. Cred că lanțul îmi va fi de ajuns ca să mă apăr de Wurmalde. Dacă o ratez, mai am totuși sarea și fierul, de rezervă.

Alice dădu din cap, dar s-a strâmbat când i l-am întins. Nu-i plăcea să atingă lemnul de scoruș.

Am pășit în vârful picioarelor prin iarbă. M-am oprit lângă ușa și mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit nimic, așa că am vârât cheia în broască și am răsucit-o foarte încet. A scos un mic clinchet când s-a descuiat. Înainte să deschid ușa, am ridicat cheia în sus, ca Alice să vadă ce făceam și am aruncat-o înapoi, spre șirul tufelor. A fost o aruncare bună, căci a căzut în iarbă la nici un pas de locul unde se ascunsese ea. După asta, am deschis ușurel ușa și m-am strecurat înăuntru. Odată ce-am închis-o în urma mea, s-a încuiat singură. Am așteptat, pironit în loc, pe puțin un minut, atent s-aud dacă-i vreun pericol.

Când m-am convins că era liniște, am luat-o prin holul cel mare către scară. M-am oprit și mi-am desfăcut lanțul de argint de la brâu, răsucindu-l pe încheietura mâinii stângi, gata de aruncare. Era încă lumină afară, așa că nu m-așteptam să-l întâlnesc pe Tibb, dar eram mai mult decât pregătit pentru Wurmalde.

La picioarele scării, m-am oprit și m-am uitat bine. Părea să nu fie nimeni, așa că am început să urc, oprindu-mă de fiecare dată când lemnul scotea și cel mai mic trosnet. În cele din urmă, am ajuns pe palier. Doar zece pași și-ai fi fost în camera Părintelui Stocks.

M-am furișat până la ușă, am deschis-o și am intrat. Draperiile grele fuseseră trase din nou și era foarte întuneric, dar am putut desluși totuși silueta preotului întins în pat.

— Părinte Stocks, am zis eu, încet.

Cum n-a răspuns, m-am dus la fereastră și am tras draperiile în lături, inundând camera în lumină. M-am întors și m-am apropiat de pat. Chiar înainte de-a ajunge, inima a început să-mi bată foarte repede.

Părintele Stocks era mort. Gura îi era larg deschisă, ochii goi fixați pe tavan. Dar nu murise fiindcă Tibb îl mai vizitase o dată să-i bea sângele: în piept avea un pumnal înfipt până la plăsele.

M-am infuriat și m-am îngrozit, în același timp, simțind că mi se tulbură mintea. Crezusem că o să fie destul de în siguranță până la căderea serii. N-ar fi trebuit să-l las singur. Oare Wurmalde îl înjunghiasse? Sângele de pe cămașa lui părea să fie din rană. O făcuse ca să mascheze faptul că Tibb îi băuse sângele?

Dar cum spera ea că o să scape basma curată ucigându-l pe preot?

Cum mă uitam cu ochii mari de groază la trupul neînsuflețit al bietului Părinte Stocks, cineva intră în cameră, în spatele meu. M-am întors rapid, luat prin surprindere. Spre marea mea spaimă, era Wurmalde. S-a uitat țintă la mine și un zâmbet subțire i-a apărut pe față. Dar deja îmi dusesem brațul stâng în spate, pregătind lanțul. Eram speriat, dar foarte încrezător, totodată. Mi-am amintit de ultima oară când mă antrenasem cu Vrăciul, când nimerisem stâlpul de exerciții de o sută de ori, fără să greșesc nici măcar o dată.

O fracțiune de secundă mai târziu, aș fi aruncat lanțul drept spre vrăjitoare, dar, spre marea mea uimire, o altă siluetă intră pe ușă și veni lângă Wurmalde, uitându-se la mine, cu fruntea încruntată amenințător. Era seniorul Nowell, magistratul!

— Un hoț și un ucigaș stă în fața ta! croncăni Wurmalde. Uită-te la petele de sânge de pe cămașa lui și uită-te ce ține în mâna stângă. Ți-a argint, dacă nu mă înșel...

M-am holbat la ea, amuțit, cuvintele „hoț” și „ucigaș” învârtindu-se în capul meu.

— De unde ai lanțul ăla de argint, băiete? vru să știe Nowell.

— E-al meu, am zis eu, întrebându-mă ce i-o fi spus Wormalde. Mi l-a dat mama.

— Înțelesesem că vii dintr-o familie de fermieri, nu? întrebă el, încruntându-se din nou. Mai bine te mai gândești o dată, băiete, fiindcă ai nevoie de o explicație mult mai convingătoare decât asta. E greu de crezut că nevasta unui fermier ar fi deținut un lucru atât de scump.

— Este exact cum ți-am spus eu, senior Nowell, sări Wormalde. Am auzit un zgomot, când eram în camera dumentale de lucru, și am coborât, în puterea nopții, ca să-l prind asupra faptului. Altminteri, ai fi pierdut mai mult decât ai pierdut acum. A forțat încuietoarea scri-nului și își îndesa în buzunare bijuteriile răposatei tale soții. A fugit înainte să pot să pun mâna pe el, dispărând în noapte ca un hoț și-un ucigaș ce e, iar când am urcat scările să-i spun Părintelui Stocks ce se întâmplase, l-am găsit pe sărmanul preot, cum îl vezi, mort în patul lui, cu un pumnal înfipt în inimă. Iar acum, nemulțumit doar cu omorul și cu furtul lanțului acela de argint de undeva, s-a furișat din nou în casa ta, ca să vadă pe ce altceva ar mai putea pune mâna...

Ce prost fusesem. Nici o clipă nu-mi trecuse prin minte că Wormalde o să-l omoare pe Părintele Stocks și apoi o să dea pur și simplu vina pe mine. Când am deschis gura să protestez, Nowell a făcut un pas înainte și m-a înșfăcat cu putere de umărul stâng, smulgându-mi lanțul din mână.

— Nu te mai obosi să tăgăduiești! îmi spuse el, cu fața lividă de mânie. Doamna Wormalde și cu mine te-am văzut adineauri, pe fereastră. Te-am văzut dând târcoale casei cu complicea ta. Oamenii mei sunt afară, căutând-o — n-o să ajungă prea departe. Mai înainte de sfârșitul acestei luni, o să fiți amândoi spânzurați la Caster!

Îmi pierise tot curajul. Îmi dădeam seama că Wormalde folosise seducția și farmecul pentru a pune stăpânire pe Nowell și acuma el credea tot ce spunea ea. Fără îndoială că ea spărsese scrinul și furase bijuteriile. Dar ar fi fost zadarnic să încerc s-o acuz eu pe ea. Nu puteam nici să dau pe față întregul adevăr, pentru că Nowell nu credea în vrăjitorie.

— Nu sunt un hoț sau un ucigaș, i-am spus eu lui. Am venit în Pendle pe urmele hoților care nu numai că mi-au furat cuferele ce-mi aparțineau, dar mi-au răpit și familia. De aceea mă aflu aici...

— Oh, nu-ți face griji în privința asta, băiete. Am de gând să merg pe fir până la capătul întregii probleme. Dacă e vreo urmă de adevăr în ceea ce spui tu sau toată povestea ta e o minciună de la primul la ultimul cuvânt, o să aflu eu destul de curând. Cei care locuiesc în Turnul Malkin și-au bătut joc de lege mult prea multă vreme și, de data asta, m-am hotărât să-i aduc la judecată. Dacă au fost complicii tăi sau e un caz de hoție asupra altui hoț, o să descoperim mâine. Am pierdut o zi întreagă ca să-i conving pe cei din armată că este nevoie să vină aici, dar am de gând să-i trimit pe toți cei din turnul ăla, în lanțuri, la Caster ca să răspundă la întrebări, iar tu ai să mergi cu ei, sub pază armată! Acum, golește-ți buzunarele! Hai să vedem ce altceva ai mai furat.

N-aveam ce face, trebuia să-i dau ascultare. În loc de obiecte de valoare furate, pe podea a plouat cu sare și pilitură de fier. Pentru o clipă, Nowell a părut descumpănit și m-am temut că va trece la percheziție și atunci îmi va descoperi cheile de la gât, dar Wurmalde a zâmbit la el în mod ciudat și chipul lui s-a golit de expresie, pentru câteva clipe, după care a luat-o de la capăt cu o nouă hotărâre. Încruntându-se, m-a împins înaintea lui până la camerele servitorilor și m-a încuiat

într-o cămară, care era folosită de administratorul conacului. Era o încăpere mică, dar cu o ușă solidă și, lipsit de cheia mea specială, nu trăgeam nicio nădejde c-aș putea să ies. Lanțul meu era la magistrat, iar toiagul meu la Alice. Nu mai aveam nimic cu care să mă apăr.

Cât despre Alice, știam că probabil îi simțise de departe pe oamenii lui Nowell și părăsise domeniul înainte să se apropie careva de ea. Asta era vestea bună. Cea proastă era că nu credeam că va mai încerca să intre în casă și să mă elibereze în noaptea aceea. Era mult prea periculos. Și nu-mi putea elibera nici familia, fără mine. Timpul trecea, apropiindu-se de miezul nopții, sfârșitul răgazului pe care mi-l dăduse Wurmalde. Dacă nu-i dădeam cheile, atunci i-ar fi lăsat pe Jack, Ellie și Mary pe mâna lui Grimalkin, ca să-i tortureze. Nici nu puteam să mă gândesc la asta.

Dar câtă vreme Alice era liberă, încă mai aveam o speranță de salvare. Dacă nu în noaptea aceea, atunci avea să facă tot posibilul a doua zi — dacă mai eram în viață, la venirea zorilor. Wurmalde putea să mă viziteze peste noapte ca să-mi ceară, pentru ultima dată, să-i dau cheile. Sau, mai rău, îl putea trimite pe Tibb.

Peste o vreme, cum stăteam acolo, cufundat în bezna cămării, am auzit o cheie răsucindu-se în broască. M-am ridicat repede în picioare și m-am retras în cel mai îndepărtat colț al cămării. Să îndrăznesc să sper? Putea fi Alice?

Dar, spre marea mea dezamăgire și disperare, intră Wurmalde, cu o lumânare, și închise ușa după ea. M-am uitat la fustele ei umflate și m-am întrebat dacă nu cumva intrase și Tibb în cămară, odată cu ea.

— Lucrurile pot părea negre, dar nu sunt lipsite de speranță, îmi zise ea cu un zâmbet scurt. Totul se poate rezolva. Și n-ar fi nevoie decât de cheile de la cufere. Dă-mi ce vreau eu și, mâine-seară, o să fii pe drumul spre casă, împreună cu familia ta...

— Da, și arestat ca ucigaș. Acum nu mă mai pot întoarce acasă...

Ea clătină din cap.

— În câteva zile, Nowell va fi mort și întreg ținutul va fi în mâinile noastre. Așa că nu va mai fi nimeni pe aici care să te învinuiască. Lasă asta pe seama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai cheile alea. Atât și nimic mai mult.

A fost rândul meu să zâmbesc. Țsta era cel mai potrivit moment pentru ea să-mi ia cheile cu forța.

Eram singur, la bunul ei plac. Faptul că n-o făcea m-a convins că nu putea.

— Este *exact* ceea ce trebuie să fac, nu-i așa? am întrebat-o eu. Trebuie să-ți dau eu ție cheile. Tu nu poți să le iei pur și simplu.

Wurmalde se schimonosi enervată.

— Mai ții minte ce ți-am spus noaptea trecută? mă avertiză ea. Dacă n-o faci ca să te salvezi pe tine, atunci măcar fă-o pentru familia ta. Dă-mi cheile sau toți trei or să moară!

În clipa aceea, undeva în casă, o pendulă începu să bată. Ea mă pironi cu privirea până la ultima bătaie a miezului nopții.

— Ei, băiete? Ai avut răgazul pe care l-ai cerut. Acum, dă-mi răspunsul.

— Nu, am zis eu hotărât. Nu-ți dau cheile.

— Atunci cunoști urmările hotărârii tale, zise ea liniștită, înainte să iasă din cămară.

Cheia s-a răsucit în broască și am auzit-o îndepărându-se. Apoi totul a rămas cufundat în liniște și întuneric. Eram singur cu gândurile mele și parcă niciodată bezna nu fusese mai deasă.

Hotărârea mea tocmai îi costa viața pe ai mei. Dar ce altceva aş fi putut face? Nu puteam lăsa conținutul

cuferelor de la mama să cadă în mâinile clanurilor. Vraciul mă învățase că datoria mea față de Comitat era mai presus de orice altceva.

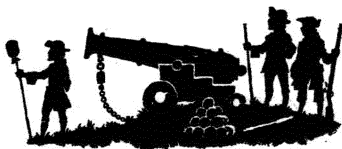
Nu trecuse decât un an și vreo trei luni de când munceam fericit cu tata, în ferma noastră. Pe atunci, munca aceea mi se părea plictisitoare, dar acum aș fi dat orice ca să fiu din nou acolo, cu tata încă în viață, cu mama acasă și cu Jack și Ellie nevătămați.

În clipa aceea mi-am dorit să nu-l fi întâlnit niciodată pe Vraci și niciodată să nu fi devenit ucenicul lui. M-am așezat pe jos, în cămară, și-am plâns.

CAPITOLUL 12 SOSIREA ARMATEI

Când cămara a fost din nou descuiată, intră guvernatorul Barnes, cărând o scândură de lemn. Era tivită cu fier și avea două găuri în ea, cât să-mi trec mâinile prin ele. Văzusem o dată un om pus în butuci și un dispozitiv asemănător fusese folosit ca să-i încătușeze mâinile, ținându-l nemișcat în vreme ce mulțimea arunca în el cu fructe stricate.

— Întinde mâinile! porunci Barnes.

M-am supus, iar el a deschis partea de sus a scândurii, prinsă în balamale, și apoi a închis cele două jumătăți peste încheieturile mâinilor mele, încuind cu o cheie pe care a vârât-o în buzunarul de la pantaloni.

Scândura era grea și-mi strângea încheieturile atât de tare că n-aveam nicio șansă să trag și să-mi scot mâinile.

— Cea mai mică încercare să evadezi și o să-ți punem și fiare la picioare! M-ai înțeles? mă întrebă guvernatorul răstit, cu fața apropiată de a mea.

Am dat din cap amărât, simțindu-mă la un pas de disperare.

— O să ne întâlnim cu seniorul Nowell la turn. După ce o să străpungem zidurile, o să fii dus la Caster, să te spânzure laolaltă cu ceilalți. Deși, după părerea mea, spânzurătoarea e prea blândă pentru un ucigaș de preot!

Barnes m-a înșfăcat de umăr și m-a îmbrâncit pe culoar, unde Cobden pândea ceva mai departe, ascuns vederii, cu o măciucă grea în mână. Fără îndoială că sperase c-o să încerc să fug pe acolo. Cei doi m-au condus pe o ușă din spate, la pragul căreia era trasă căruța. Portăreii guvernatorului stăteau deja în căruța și amândoi s-au uitat crunt la mine. Unul scuipe pe pieptul cămășii mele, când mă căzneau să mă urc.

Cinci minute mai târziu, ieșeam pe porțile principale ale Conacului Read și ne îndreptam spre Dumbrava de Aur și Turnul Malkin de dincolo de ea.

Când am ajuns la turn, Nowell ne aștepta, dar nu era singur. În jurul lui erau cinci cavaleriști, purtând tunici stacojii, care, chiar mai înainte de a ajunge în luminiș, îți săreau în ochi. Pe când căruța noastră hurducăia spre ei, un soldat se dădu jos din șa și începu să dea târcoale turnului, uitându-se în sus la construcția de piatră de parcă ar fi fost cel mai uimitor lucru din lume.

Cobden opri căruța aproape de cavaleriști.

— Acesta e căpitanul Horrocks, îi spuse Nowell lui Barnes, făcându-i semn cu capul spre un bărbat îndesat, cu o înfățișare din topor și o mustață mică, dreaptă și neagră.

— Bună dimineața dumitale. guvernatorule, zise Horrocks, apoi își întoarse privirile către mine. Ei, deci asta-i băiatul de care mi-a vorbit seniorul Nowell?

— Asta-i băiatul, răspunse Barnes. Și alții ca el sunt în turnul ăla.

— Nu-ți fie teamă, zise căpitanul Horrocks. O să spargem curând zidul ăla. Tunul o să sosească din clipă-n în clipă. E cel mai mare tun din Comitat și o să termine scurt toată treaba. O să-i luăm curând la întrebări pe nemernicii ăia!

Acestea fiind zise, căpitanul trase de frâu și își întoarse calul, conducându-i pe oamenii lui într-o

inspecție la pas în jurul Turnului Malkin. Magistratul și Barnes îi însoțiră.

Următoarele ore trecură încet. Stăteam cu inima strânsă și la un pas de deznădejde. Dădusem greș și nu-mi salvasem familia. Trebuia să mă obișnuiesc cu ideea că probabil fuseseră torturați sau uciși în turnul acela. Nu mai aveam nicio speranță ca Alice să ajungă la mine acum și curând urma să pornesc la drum spre Caster, laolaltă cu cei care aveau să supraviețuiască bombardamentului asupra turnului. Ce speranțe aș mai fi avut atunci la un proces drept?

Pe la sfârșitul dimineții, sosi un tun uriaș, tras de un atelaj de șase cai mari, dintr-aceia de la noi din Comitat. Avea o țeavă lungă, cilindrică, sprijinită pe un afet de tun cu două roți mari de lemn, cu șină de metal. Tunul fu așezat în poziție de tragere chiar lângă căruța noastră și, curând, soldații deshămaseră caii și îi duseră ceva mai departe, printre copacii din spatele nostru. Apoi începură să se ocupe de tun, folosind o pârghie și un clichet ca să ridice gura tunului mai sus, și mai sus, până când fură mulțumiți. După aceea puseră umărul la roți și orientară afetul astfel încât țeava să bată mai direct spre turn.

Burnes se apropie călare de noi.

— Dă băiatul jos și du căruța mai în spate, unde sunt și ceilalți, îi ordonă el lui Cobden. Căpitanul spune că sunt prea aproape caii. Zgomotul tunului o să-i înnebunească de frică.

Portăreii mă traseră jos și mă făcură să mă așez în iarbă, în vreme ce Cobden luă caii și căruța și-l urmă pe Barnes, până la ceilalți.

Curând mai sosi o căruță, încărcată cu ghiulele, două butoaie mari cu apă și un morman uriaș de săculeți de pânză groasă, cu praf de pușcă. Toți tunarii, mai puțin sergentul, își scoaseră tunicile roșii, își suflecară mânecile și se apucară să descarce căruța, punând muniția, cu băgare de seamă, în piramide, de-o parte și de alta a tunului. Când primul butoi cu apă a fost coborât, portărelul din dreapta mea glumi:

— Însetată treabă, nu-i așa, băieți?

— Asta-i pentru curățatul și răcirea tunului! îi strigă peste umăr un tunar, privindu-l fioros. E un tun de optsprezece livre, ăsta, și fără apă s-ar supraîncălzi imediat și-ar exploda. Nu ți-ar plăcea să se întâmple așa ceva, nu? Mai ales când stai atât de aproape de el!

Portărelul schimbă o privire cu tovarășul lui. Niciunul nu părea să se simtă în largul lui.

Când terminară cu descărcatul, duseră căruța în spate, printre copaci, și curând după aceea căpitanul Horrocks și Nowell se îndreptară călare în aceeași direcție.

— Trageți când sunteți gata, sergent! strigă Horrocks spre tunari, trecând în trap mărunț pe lângă ei. Trageți de voie. Dar folosiți-vă de ocazia asta ca să vă exersați mâna. Faceți ca fiecare salvă să nimerească bine. Ne place sau nu, curând vom lupta împotriva altui dușman, mai periculos...

Când cei doi se îndepărtară destul cât să nu-l mai poată auzi, portărelul, neintimidat de replica dinainte a tunarului, nu se putu abține să nu comenteze iar:

— Dușman periculos? întrebă el. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

— Asta nu-i treaba ta, zise sergentul cu fudulie. Dar, dacă tot ai întrebat, sunt zvonuri despre o invazie în sudul Comitatului. Sunt toate șansele să dăm o bătălie mai serioasă decât acest mic asediu. Dar nu mai spuneți nimănui sau vă tai gâtul și vă dau la ciori.

Sergentul se întoarse către ai lui.

— Bine, băieți. Încărcați! Hai să-i arătăm căpitanului de ce suntem în stare!

Un tunar ridică unul dintre săculeții de pânză și îl vârî pe gura tunului, după care tovarășul lui folosi o vergea lungă să-l îndese până jos pe țeavă. Un altul ridică o ghiulea din cea mai apropiată grămadă și îi dădu drumul pe țeavă, gata de tragere.

Sergentul se întoarse iarăși către noi și îi vorbi portărelului din stânga mea, cel care nu scosese un cuvânt.

— Ai mai auzit vreodată un tun mare ca ăsta trăgând?

Portărelul clătină energic din cap.

— Ei bine, bubuie destul de tare cât să-ți spargă timpanele. Trebuie să ți le acoperi așa! îl instrui el, lipindu-și mâinile peste urechi. Dar, dac-aș fi în locul tău, m-aș da mai în spate, la vreo sută de pași. Băiatul n-o să poată să-și acopere urechile, nu-i așa? și se uită la încheieturile mâinilor mele, încă strânse în scândura de lemn.

— Un pic de zgomot n-o să-i strice cine știe ce băiatului ăstuia. Nu acolo unde se duce el. A ucis un preot, asta a făcut, și o să fie spânzurat mai înainte de sfârșitul lunii.

— Păi, în cazul ăsta, n-o să-i strice să-i dăm o porție din iadul în care-o să ajungă, ca să-l obișnuim! zise

sergentul, uitându-se la mine cu dezgust fățiș, în timp ce se întoarse cu pași mari spre tun și dădu ordin să tragă.

Unul dintre soldați aprinse un fitil care ieșea din capătul tunului și apoi se dădu mult într-o parte, cu tovarășii săi. Când fitilul arse până aproape de capăt, tunarii își acoperiră urechile și cei doi portărei le urmară exemplul.

Zgomotul tunului a fost ca un tunet bubuind lângă mine. Afetul tunului zvâcni înapoi vreo patru pași, iar ghiuleaua se năpusti prin văzduh către turn, urlând ca un strigoi. Căzu în șanțul de apărare, împrôșcând apa până sus, în timp ce un mare stol de ciori se ridică în zbor din copacii din depărtare. Un nor de fum pluti în aer în jurul tunului, iar când tunarii trecură din nou la treabă, era de parcă îi priveam printr-o ceață de noiembrie.

Mai întâi potriviră înălțarea, apoi curățară țeava tunului pe dinăuntru cu vergele și bureți pe care îi tot înmuiau în butoaiele cu apă. În cele din urmă, traseră din nou. De data asta, detunătura fu mai puternică, dar în mod ciudat, n-am mai auzit șuierul ghiulelei prin aer. Cum n-am auzit nici când a lovit Turnul Malkin. Dar am văzut-o lovind zidul chiar la bază și aruncând

în sus sfărâmături de piatră, înainte de a cădea în șanțul cu apă.

Cât au ținut-o așa, n-aș putea să spun. La un moment dat, portăreii au schimbat câteva cuvinte între ei. Le-am văzut buzele mișcându-se, dar n-am auzit niciun sunet din ce-au zis. Bubuitul tunului mă surzise. Speram doar să nu fie definitiv. Fumul plutea acum peste tot în jurul nostru și aveam un gust acru în fundul gâtului. Pauzele dintre două salve deveniră din ce în ce mai lungi, căci tunarii petreceau mai mult timp umezind cu bureții lor țeava care, fără îndoială, începuse să se încingă.

În cele din urmă, portăreilor probabil li s-a făcut lehamite să mai stea atât de aproape de tun. M-au ridicat în picioare și m-au împins să merg la vreo sută de pași în spate, cum îi sfătuiseră sergentul. După aceea, n-a mai fost atât de rău și treptat, în pauzele dintre salve, mi-am dat seama că îmi revenea auzul. Puteam desluși iar hăulitul proiectilului prin aer și trosnetul ghiulelei de fier când lovea pietrele Turnului Malkin. Tunarii își cunoșteau bine meseria — fiecare ghiulea lovea aproape în același punct al zidului, dar deocamdată nu vedeam nicio mărturie că l-ar fi străpuns. Apoi a urmat un alt răgaz. Au rămas fără ghiulele și căruța

cu noi provizii nu s-a întors decât târziu, după-amiază. Între timp mi se făcuse foarte sete și i-am cerut unuia dintre portărei să-mi dea și mie o înghițitură din ulciorul de piatră cu apă, pe care îl adusese unul dintre soldați, și din care tot beau ei.

— Sigur, servește-te, băiete, râse el.

Bineînțeles, eu nu puteam ridica ulciorul, iar când am îngenuncheat mai aproape de el, vrând să ling picăturile ce șiroiseră pe gâtul lui, portărelul l-a mutat pur și simplu mai încolo, avertizându-mă să stau jos înapoi sau o să-mi dea un picior.

Până la apusul soarelui, gura și gâtul îmi erau iască. Nowell pornise deja înapoi către Conacul Read. Asfințitul pusese capăt muncii pe ziua aceea și, lăsând un tunar mai tânăr să păzească tunul, ceilalți făcură un foc, printre copaci, și se apucară să-și pregătească de mâncare. Și căpitanul Horrocks plecase, fără îndoială să-și găsească un pat confortabil pentru noapte, dar ceilalți cavaleriști rămăseseră să mănânce.

Portăreii m-au târât spre copaci, dar am stat cu Barnes și Cobden, ceva mai departe de soldații care găteau la foc. Portăreii se apucară să facă și ei un foc, dar n-aveau nimic de gătit la el. După un timp, unul dintre soldați veni până la noi și ne întrebă dacă ne e foame.

— V-am fi recunoscători dacă ne-ați putea da și nouă ceva, zise Barnes. Mă gândisem că vom fi gata până la ora asta și că mă voi întoarce la Read ca să mănânc acasă la mine.

— Turnul ăla o să ne dea de furcă ceva mai mult decât am socotit noi, răspunse soldatul. Dar, nu vă faceți griji, ajungem noi înăuntru. Uite, colo, puteți vedea spărturile. O să-l străpungem mâine până-n prânz, și-apoi o să fie ceva distracție.

Curând, Barnes, Cobden și portăreii hălăpăiau din farfurii pline cu tocană de iepure. Făcându-și cu ochiul, puseră o farfurie jos, în iarbă, în fața mea.

— Ia de mănâncă, băiete, mă pofti Cobden.

Dar când am încercat să îngenunchez și să-mi apropiu gura de farfurie, s-a răsturnat și conținutul a sărit în foc.

Toți au râs, socotind c-a fost o glumă grozavă, iar eu am rămas acolo, flămând și însetat, urmărind cum porția mea de tocană sfârâia și apoi se ardea, în timp ce ei și-o mâncau veseli pe a lor. Se făcuse mai întuneric și, pe la apus, norii începură să se îngrămădească pe cer. N-aveam prea mari speranțe că voi putea fugi neobservat, pentru că ei se hotărâseră să mă păzească pe rând și oricum soldații aveau să-și posteze și ei santinele.

O jumătate de oră mai târziu, Cobden făcea de pază, pe când ceilalți dormeau. Barnes sforăia puternic cu gura larg căscată. Cei doi portărei moțăiau dinainte de a se întinde în iarbă.

Eu nici măcar nu m-am ostenit să încerc s-adorm. Scândura care-mi era legată de încheieturi mă strângea și începuse să mă doară rău, capul îmi bubuia de toate lucrurile care se întâmplaseră — întâlnirile mele cu Wurmalde și cu Tibb, eșecul meu de a-l salva pe Părintele Stocks. Cobden n-avea oricum nicio intenție să mă lase în pace.

— Dacă eu trebuie să stau de veghe, atunci o să stai și tu, băiete! mârâi el, lovindu-mă în picioare cu bocancul, ca să pricep mai exact ce voia să spună.

După o vreme, însă, mi se păru că el însuși avea greutate să rămână treaz. Căscă mereu și se plimba câțiva pași mai încolo, întorcându-se ca să-mi mai dea o lovitură de picior. A fost o noapte lungă și neplăcută, dar la sfârșit, cam cu o oră înainte de ivirea zorilor, Cobden se așeză în iarbă, cu ochi sticloși; capul îi cădea în piept și, cu o smucitură, și-l dădea pe spate să se țină treaz, de fiecare dată uitându-se la mine de parcă nu era decât vina mea. După ce repetă mișcărilor

acestea de vreo patru sau cinci ori, bărbia îi căzu în piept și începu să sforăie încetișor.

Mi-am aruncat privirile dincolo, spre tabăra soldaților. Erau la o oarecare distanță, așa că n-am putut fi absolut sigur, dar niciunul nu părea să mai miște. Mi-am dat seama că asta era singura șansă pe care s-ar putea s-o am ca să fug, dar am mai așteptat câteva minute, ca să mă conving că și Cobden dormea buștean.

În cele din urmă, încetișor, m-am ridicat în picioare, temându-mă să nu fac vreun zgomot. Dar de îndată ce am fost în picioare, spre disperarea mea, am zărit ceva mișcând printre copaci. Era la o oarecare distanță, dar părea să fluture ceva cenușiu sau alb. Apoi am văzut o altă mișcare, ceva mai departe, în stânga. Acum eram sigur, așa că m-am ghemuit la pământ. Avusesem dreptate. Niște siluete veneau spre mine printre copacii de la miazăzi. Să fi fost mai mulți soldați? Întăriri? Dar nu mergeau ca soldații. Păreau să alunece fără zgomot, ca stafiile. Era de parcă ar fi zburat.

Trebuia să fug înainte să sosească. Scândura închisă peste încheieturile mâinilor mele avea să-mi dea peste cap echilibrul și să-mi facă alergarea dificilă, dar nu imposibilă. Mă pregăteam să-mi încerc norocul, când

am zărit o altă mișcare și m-am uitat în spate. Eram complet înconjuțați. Siluete întunecate se adunau spre noi din toate punctele cardinale. Erau mai aproape acum și am văzut că erau îmbrăcate în rochii negre, cenușii sau albe — femei cu ochi scânteietori și părul ciufulit și zburlit.

Mai mult ca sigur erau vrăjitoare, dar din care clan? Malkin se presupunea c-ar fi fost în turn. Să fi fost Deane? Dacă ar fi fost lună pe cer, aș fi observat armele lor mai devreme. Abia când s-au apropiat mai mult de foc mi-am dat seama că fiecare vrăjitoare avea câte un cuțit cu lamă lungă în mâna stângă și altceva — ceva ce nu știam încă ce e — în dreapta.

Veniseră să ne omoare în somn? Cu tot întunericul, am înțeles că nu puteam fugi pur și simplu în pădure și să-i las pe cei ce mă luaseră prizonier în voia sorții. Se purtasera urât cu mine, dar nu meritau să moară în felul ăsta. Guvernatorul Barnes nu lucra direct pentru Wurmalde și probabil credea că nu-și făcea decât datoria. Dacă îi trezeam, mai era încă o șansă ca, în zăpăceala lor, eu să pot să fug.

Așa că l-am înghiontit pe Cobden cu piciorul. Cum n-am primit niciun răspuns, l-am lovit mai tare, dar tot fără niciun folos. Nici când m-am aplecat și i-am

strigat numele în ureche, n-a făcut decât să sforăie mai departe încetișor. Am încercat același lucru și cu Barnes, fără mai mult succes. În clipa aceea, mi-am dat seama ce se întâmpla...

Fuseseră otrăviți! Întocmai ca sârmanul Părinte Stocks la Conacul Read. Și din nou eu nu pățisem nimic fiindcă nu mâncasem nimic. Probabil fusese ceva în tocana de iepure. Cum ajunsese acolo nu știam, dar acum era prea târziu, întrucât cea mai apropiată vrăjitoare era la mai puțin de cincisprezece pași.

M-am încordat, gata să fug de ea, alegându-mi un loc din dreapta mea; un spațiu printre copaci care nu era blocat de o vrăjitoare. Atunci o voce m-a strigat pe nume, una pe care am recunoscut-o. Era vocea lui Mab Mouldheel.

— Nu trebuie să te sperii, Tom. Nu trebuie să fugi. Am venit aici ca să te ajutăm. Am venit să facem un târg...

M-am întors și-am văzut-o pe Mab mergând spre Cobden, care dormea. Îngenunche și își coborî cuțitul spre el.

— Nu! am protestat eu, îngrozit de ce era gata să facă.

Abia acum îmi dădeam seama ce ținea în mâna cealaltă. Era un mic pocal de metal cu picior lung — un potir ca să strângă sânge. Vrăjitoarele din clanul Mouldheel foloseau magia de sânge. Se pregăteau să-și ia ce le trebuia.

— N-avem de gând să-i omorâm, Tom! zise Mab, zâmbindu-mi mohorât. Nu-ți mai face griji. Nu vrem decât un pic din sângele lor — asta-i tot.

— Nu, Mab! Dacă verși un singur strop de sânge, nu mai încheiem niciun târg. Nicio înțelegere, de niciun fel...

Mab șovăi și-și ridică privirile spre mine, uluită.

— Ce sunt ei pentru tine, Tom? Te-au rănit, nu-i așa? Și te-ar fi dus la Caster și te-ar fi spânzurat fără să stea pe gânduri. Iar asta de aici aparține lui Wurmalde! zise ea, scuipând spre Cobden.

— Vorbesc serios, Mab! am zis eu, plimbându-mi ochii spre celelalte vrăjitoare, care se apropiaseră să asculte.

Un al doilea grup se îndrepta spre tabăra soldaților, cu jungherele pregătite.

— Poate că sunt gata să închei un târg, dar dacă se varsă un singur strop de sânge, nu voi mai fi niciodată de acord. Cheamă-le înapoi! Spune-le să se oprească!

Mab se ridică în picioare, cu ochi posomorâți. În cele din urmă, dădu din cap.

— Bine, Tom, numai pentru tine.

La acestea, vrăjitoarele se întoarseră cu spatele la soldați și, încet, veniră lângă noi.

M-am gândit că probabil oamenii de la picioarele mele aveau să moară oricum din pricina otrăvii. Vrăjitoarele se pricep în egală măsură și la otrăvuri, și la antidoturi, deci poate ar mai fi fost încă timp să-i salvez.

— Mai e ceva, i-am spus eu lui Mab. I-ai otrăvit pe oamenii aceștia cu tocana. Dă-le antidotul până nu e prea târziu...

Mab clătină din cap.

— Am pus otrava în apă, nu în tocană, dar n-o să-i omoare, zise ea. Voiam doar să doarmă, cât le luam noi puțin sânge. Or să se trezească, mâine, cu dureri de cap — atâta tot. Am nevoie ca băieții ăștia să fie în putere, mâine-diminează. Am nevoie de ei ca să-și vadă de treabă și să spargă zidul turnului! Acum vino cu mine, Tom. Alice ne așteaptă colo.

— Alice e cu tine? am întrebat surprins.

Mab spusese același lucru și când mă ademenise din casa Părintelui Stocks. Și atunci, intenția ei fusese s-o ucidă pe Alice.

— Firește că e, Tom. Am negociat, asta-am făcut. Avem multe de făcut până la venirea zorilor — dacă vrem să salvăm familia aia a ta.

— Sunt morți, Mab, am zis eu cu amărăciune și ochii mi se umplură de lacrimi. Am ajuns prea târziu.

— Cine spune?

— Wurmalde urma s-o facă dacă eu nu-i dădeam cheile până la miezul nopții.

— Nu trebuie s-o crezi pe *ea*, Tom, zise Mab cu dispreț. Sunt încă în viață. I-am văzut, eu i-am văzut, cu oglinda mea. Nu sunt într-o stare prea bună, recunosc, așadar nu trebuie să mai pierdem timpul. Dar ai o nouă șansă, Tom. Sunt aici ca să te ajut.

Se întoarse și o luă înapoi pe unde venise, printre copaci. În ziua aceea, gândurile mele fuseseră foarte negre. Abia mi se mai părea cu putință să mă salvez pe mine însumi, darămite pe-ai mei. Dar acum eram liber și mă simțeam deodată plin de speranță și optimism. Chiar mai era o șansă ca Jack, Ellie și Mary să mai fie încă în viață; poate că aveam să cădem la înțelegere cu Mab și s-o convingem să ne arate intrarea în tunelul care ducea la temnițele de sub Turnul Malkin.

CAPITOLUL 13 CAVOUL

Alice ne aștepta, într-adevăr, la marginea Codrului Corbilor. În lumina cenușie de dinaintea zorilor, stătea pe un buștean putred, cu toiagul meu la picioare. În fața ei, cu ochi atenți și bănuitori, erau surorile lui Mab, gemenele Beth și Jennet.

Când m-am apropiat, Alice se ridică în picioare.

— Ești teafăr, Tom? întrebă ea, neliniștită. Stai, lasă-mă să-ți dau jos blestemăția aia...

Scoase cheia mea specială din buzunarul rochiei și, în câteva clipe, îmi descuie scândura, o deschise și aceasta căzu la pământ. Am stat acolo, frecându-mi

încheieturile să-mi simt iarăși sângele curgând prin ele, ușurat să mi le simt din nou libere.

— Wurmalde l-a ucis pe bietul Părinte Stocks și a dat vina pe mine, i-am spus eu. Mă duceau la Caster, să mă spânzure...

— Ei, acum n-or să te mai ducă nicăieri. Ești liber, Tom..., zise Alice.

— Mulțumită mie, o întrerupse Mab, zâmbindu-mi cu viclenie. Fiindcă eu, nu Alice, te-am ajutat. Ține minte asta.

— Da... mulțumită ție, am zis eu. Îți sunt recunoscător că m-ai eliberat.

— Te-am eliberat ca să putem să facem târgul, zise Mab. Așa că hai să vorbim despre asta...

Alice țocăi, înciudată.

— I-am spus ce și cum, Tom, zise ea, dar nu vrea să-mi dea înapoi șuvița de păr. Și nici nu-i de ajuns un cufăr, pentru ea.

— N-am încredere în tine, Alice Deane — nici cât negru sub unghie! zise Mab, cu colțurile gurii lăsate în jos. Voi doi și eu numai una! Așa că o să țin șuvița aia de păr până terminăm treaba. Odată ce o să am ce vreau, poți să ți-o iei înapoi. Dar un cufăr nu-i de

ajuns. Dă-mi cheile pentru toate trei și batem palma. În schimb, eu o să te duc în siguranță la temnița de sub turnul de colo. Cu ajutorul meu, o să salvezi viețile familiei tale. Dacă eu nu merg cu voi, ei o să moară sigur.

Mab arăta chiar hotărâtă și am simțit că n-aveam să-i obțin lui Alice șuvița de păr înapoi, până ce ea n-ar fi avut cheile. Ceea ce însemna că, în tunel, Alice avea să fie încă în puterea lui Mab și incapabilă să mă ajute s-o înving. Trebuia să mă descurc singur.

Tata mă învățase că un târg e un târg și că e rău să-ți iei cuvântul înapoi. Acum plănuiam să fac exact pe dos și mi-era greu. Mai mult, chiar dacă o făcuse pentru propriul interes, Mab tocmai mă salvase, ceea ce însemna că nu mai eram un prizonier în drum spre Caster, unde să fie spânzurat. Îi datoram ceva pentru asta, și când colo eu mă pregăteam s-o trădez. Mă simțeam vinovat din ambele pricini, dar știam că n-aveam altă soluție. Trebuia s-o înșel pe Mab, fiindcă erau vieți care depindeau de asta. N-aveam nici cea mai mică intenție să-i cedez nici măcar unul din cufere, dar trebuia să fiu abil.

— Poți să iei două cufere, Mab. Două și nu mai mult. Asta-i tot ce pot să-ți propun...

Ea clătină din cap cu hotărâre.

Am oftat și m-am uitat țintă la vârful ghetelor mele, prefăcându-mă că mă gândesc profund la situație. După aproape un minut, am privit-o drept în ochi.

— Viețile celor din familia mea sunt în pericol, așa că n-am ce face, nu-i așa? Bine — poți să iei toate trei cuferele.

Un rânjet i se lăbărță lui Mab pe toată fața.

— Atunci dă cheile și târgul e făcut, zise ea, întinzând mâna.

A fost rândul meu să clatin energic din cap.

— Dacă-ți dau cheile acum, ce garanție am că o să ne mai călăuzești până la temnițe? Pentru tine n-o să mai conteze dacă o să fim încolțiți și covârșiți în tunelul ăla, nu-i așa? am zis eu, arătând către celelalte vrăjitoare, care priveau și ascultau fiecare cuvânt. De îndată ce îi vom salva pe ai mei, o să primești cheile. Nicio clipă mai devreme.

Mab îmi întoarse spatele, probabil ca să nu-i văd ochii sau să-i citesc pe chip. Eram încredințat că m-ar fi tras pe sfoară dac-ar fi putut.

În cele din urmă, se întoarse din nou cu fața la mine.

— Atunci, ne-am înțeles, primi ea. Dar o să fie greu. Va fi nevoie de toată dibăcia noastră ca să ajungem în turnul ăla vii! Va trebui să lucrăm împreună.

Când ne pregăteam să pornim, mi-am luat toiagul de jos.

Mab se încruntă.

— N-ai nevoie de bățul ăla oribil, zise ea. Mai bine lasă-l aici.

Știam că nu-i plăcea lemnul de scoruș și îl socotea o armă pe care o puteam folosi împotriva ei, dar am clătinat din cap hotărât.

— Toiagul meu vine cu mine sau înțelegerea cade! i-am răspuns eu.

Am urmat-o pe Mab, împreună cu Alice, descriind un arc de cerc în contra acelor ceasornicului, ocolind turnul. Curând lăsaserăm Codrul Corbilor în urmă, dar am păstrat aproximativ aceeași distanță față de Turnul Malkin, care rămânea mereu la vedere, în stânga noastră, bine conturat pe cerul luminos.

În depărtare, în dreapta noastră, se vedea și cocoșa uriașă a Dealului Pendle și deodată mi s-a părut că zăresc o lumină sclipind chiar în vârf, așa că m-am oprit și m-am uitat mai atent într-acolo. Mab și Alice îmi urmăriră direcția privirii. În timp ce ne uitam așa, lumina licări și apoi se aprinse cu putere, de se putea vedea de la câteva mile în jur.

— Se pare că a aprins cineva un foc chiar în vârful dealului, am spus eu.

Erau niște dealuri anume, prin întreg Comitatul, pe care se aprindeau uneori focuri de avertizare, semnalul trecând de la un vârf de deal la altul, mult mai repede decât putea să-l ducă un mesager călare. Unele dintre ele chiar primeau numele de „Dealul Semnalizării”, ca acela de la vest de Chipenden.

Mab îmi aruncă o privire, zâmbi misterios, apoi se întoarce și își continuă drumul. Am ridicat din umeri către Alice și am urmat-o îndeaproape. Semnalul era probabil pentru cineva, m-am gândit eu. M-am întrebat dacă avea ceva de-a face cu clanurile vrăjitoarelor.

După vreo cincisprezece minute, Mab arătă undeva înainte.

— Uite colo e intrarea!

Ne-am apropiat de ceea ce tata ar fi numit o „pădure neglijată”. Vedeți dumneavoastră, cele mai multe păduri sunt „copilite” la câțiva ani o dată, ceea ce înseamnă că unii puieți sunt doborâți și făcuți lemne de foc. Asta ajută pădurea, oferind spațiu și lumină pentru ceilalți copaci ca să crească în voie, și astfel au de câștigat și oamenii, și copacii. Dar aici, printre copacii bătrâni ai acestei păduri — de stejari, tise și

frasini — era un hățiș de puieti și lăstari. Nimeni nu mai vârâse toporul în ei de ani buni și asta m-a făcut să mă întreb de ce.

Apoi, când am ajuns la marginea pădurii, am zărit deodată pietre funerare printre tufe și mi-am dat seama că vegetația și copacii ascundeau un cimitir părăsit.

La prima vedere, părea de nestrăbătut, dar o potecă îngustă ducea în desiș și Mab se avântă pe-acolo fără s-arunce nicio privire îndărăt. Asta m-a surprins, pentru că știam că n-ar fi putut pune piciorul pe pământ sfințit. De bună seamă fusese scos de sub oblăduirea Bisericii, probabil de către un episcop, și nu mai era pământ sfințit.

Am urmat-o pe Mab, cu Alice venind imediat în spatele meu, și în câteva momente am zărit un soi de ruine în stânga noastră, acoperite cu mușchi și licheni. Numai doi pereți mai erau în picioare, iar porțiunea cea mai înaltă nu se ridica decât până la umărul meu.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— Tot ce-a mai rămas din vechea biserică, răspunse Mab peste umăr. Cele mai multe morminte au fost scormonite și oasele au fost duse în altă parte și reîngropate. Cele pe care le-au mai putut găsi, firește...

Chiar în mijlocul desişului am dat de un luminiş, presărat cu pietre funerare. Unele erau căzute de tot, altele înclinate la unghiuri periculoase, şi se vedeau gropile de unde sicriile fuseseră scoase şi mutate de acolo. Nu se ostenise nimeni să le acopere la loc şi acum deveniseră gropi pline de bălării şi mărăcini. În acel loc, printre pietrele funerare, era o clădire mică de piatră. Un sicomor tânăr crescuse chiar prin acoperiş, desplicând pietrele, şi întinzându-şi crengile deasupra ca o cupolă de frunziş. Pereţii erau îmbrăcaţi în iederă şi clădirea nu avea nicio fereastră, ci doar o uşă de lemn putred.

— Ce-i asta? am întrebat.

Era mult prea mică pentru o capelă.

— Este un cav..., începu Alice.

— M-a întrebat *pe mine*, o întrerupse Mab. E un cavou, Tom. O casă-mormânt deasupra pământului, construită odinioară pentru o familie cu bani mai mulţi decât minte. Şase rafturi are şi fiecare dintre ele încă mai este un loc de odihnă pentru oasele morţilor...

— Oasele mai sunt încă aici? am întrebat, neştiind la care fată să mă uit. De ce nu le-au mutat şi pe ele, ca pe restul?

— Familia n-a vrut ca morții săi să fie deranjați, zise Mab, ducându-se la ușa cavoului. Dar au fost deja deranjați și-or să mai fie.

Apucă de clanță și, încet, deschise ușa. Era deja întuneric la umbra sicomorului, dar dincolo de ușa aceea era o beznă totală. Nu aveam un muc de lumânare și cutia cu iască și amnar la mine, dar Mab a scos din buzunarul stâng al rochiei sale o lumânare de-a ei. Era făcută din ceară neagră și, sub ochii mei, fitilul dădu naștere unei flăcări.

— Ca să putem vedea ce facem acum, zise ea, zâmbind răutăcios.

Ținând lumânarea ridicată, Mab ne conduse în cavou, flacăra luminând lespezile de piatră — rafturile pe care stăteau rămășițele morților. Am văzut la ce se referise Mab când spusese că morții fuseseră deranjați. Unele oase fuseseră smulse de pe raft și zăceau împrăștiate pe jos.

Odată ce-am intrat, ea a făcut un pas înapoi și a închis ușa în urma noastră, flacăra pâlând în curen-tul de aer, încât găvanele ochilor craniului celui mai apropiat se însuflețiră de la umbre, iar oasele morților pârură că se zvârcolesc, cu o viață nenaturală.

De îndată ce ușa a fost închisă, am simțit un fior rece și am auzit un geamăt slab din colțul îndepărtat al cavoului. Era un spirit sau un spectru?

— Nu-i nimic pentru care să-ți faci griji, aici, zise Mab, mergând către sunetul prevestitor de rău. E doar Maggie Moarta, care nu se mai plimbă pe nicăieri acum...

Vrăjitoarea moartă era într-un colț, sprijinită cu spatele de peretele jilav. Belciuge ruginite de metal îi țineau gleznelor, de fiecare fiind legat un lanț, fixat în peretele de piatră cu un alt belciug. Metalul acesta era fier, așa că nu era de mirare că suferea. Maggie era prinsă în cursă.

— Țasta-i mirosul unui Deane? scânci ea, cu vocea tremurătoare de durere.

— Îmi pare rău să te văd în starea asta, Maggie, zise Alice, făcând un pas spre ea. Sunt eu, Alice Deane...

— Oh, ajută-mă, copilă! o rugă Maggie. Gura mi-e mai uscată decât îmi sunt arse oasele. Nu pot îndura cătușele astea la picioare. Scapă-mă de chinurile astea!

— Nu te pot ajuta, Maggie, răspunse Alice, apropiindu-se și mai mult. Aș vrea, dar e o Mouldheel aici. Are o șuviță din părul meu, da, așa că nu pot să fac nimic.

— Atunci vino mai aproape, copilă, croncăni Maggie.

Ascultătoare, Alice se aplecă spre ea și vrăjitoarea moartă îi șopti ceva la ureche.

— Fără șușoteli! Fără secrete aici! Dă-te de lângă Maggie, o avertiză Mab.

Imediat, Alice se dădu la o parte, dar o cunoșteam destul de bine ca să deslușesc o ușoară schimbare în expresia feței sale: Maggie îi șoptise ceva important; ceva care s-ar fi putut să ne ajute împotriva lui Mab.

— Așa! continuă Mab. Hai să mergem mai departe. Veniți după mine. E foarte strâmt...

Îngenunche și o luă de-a bușilea peste cel mai de jos raft din stânga ei, răvășind scheletul care zăcea pe lespede. În câteva clipe tot ce mai vedeam din ea erau picioarele desculțe, care apoi dispărură și ele, ca și restul. Luase ea lumânarea și interiorul cavoului se cufundă în beznă.

Atunci, strângând mai bine toiagul în mână, m-am târât în patru labe pe lespede rece, urmând-o prin spațiul îngust dintre aceasta și lespede de deasupra, simțind oasele sub mine când am trecut. Dincolo de lespede, degetele de la mâna dreaptă dădură peste pământ reavăn și, zărind un licăr de lumină în față, am

intrat cu capul înainte în tunelul scund, în care ne aștepta Mab. Stătea în patru labe — tavanul era prea jos ca să-i dea voie să se ridice în picioare.

Alice deja îmi spusese că singura cale prin care cuferele mele ar putea ieși vreodată din Turnul Malkin era prin masiva ușă de lemn întărit cu fier, adică aceeași cale prin care intraseră, și o singură privire la spațiul acela îngust îmi confirma spusele ei. Așadar, ce spera Mab să obțină? Chiar dacă ajungea la cuferele acelea, i-ar fi fost cu neputință să le scoată pe aici.

Și eu mă confruntam cu aceeași problemă, dar cel puțin puteam să-mi salvez familia. Și, câtă vreme nu renunțam la chei, nicio vrăjitoare n-ar fi fost în stare să deschidă cuferele.

Când și Alice veni lângă noi în tunel, Mab nu mai pierdu timpul și se târî mai departe de-a bușilea, iar noi o urmarăm cum puturăm. Mai trecusem prin câteva tuneluri de când devenisem ucenicul Vrăciului, dar niciodată prin vreunul atât de strâmt și sufocant ca ăsta. N-avea niciun fel de suport și a trebuit să fac eforturi să nu mă gândesc la uriașa greutate a pământului de deasupra noastră. Dacă tunelul se prăbușea, am fi fost închiși acolo în întuneric; am fi fost striviți

rapid sau poate am fi suferit o moarte lungă și îngrozitoare, prin sufocare.

Am pierdut noțiunea timpului. Mi se părea că ne târam de o veșnicie, dar în cele din urmă am ieșit într-o încăpere de pământ, destul de înaltă cât să putem sta în picioare. Pentru o clipă, am crezut că ne aflam sub turn, dar apoi am văzut un alt tunel, drept înainte. Spre deosebire de cel din care tocmai ieșiserăm, acesta era destul de mare cât să-l străbați mergând în picioare și avea și stâlpi de lemn groși care susțineau tavanul.

— Ei, zise Mab, eu doar până aici am mai fost înainte. Nu miroase prea bine, tunelul ăsta...

Spunând acestea, se aplecă și adulmecă zgomotos de trei ori. Mă întrebam cât de bună era la treaba asta. Vraciul îmi spusese odată că abilitatea aceasta varia de la o vrăjitoare la alta. După ce pufni o dată scurt, se întoarse în partea cealaltă și se cutremură de groază.

— E ceva umed și mort aici, jos, zise ea. Nu-mi place tunelul ăsta deloc!

— Nu fi fricoasă, fato! o zeflemisi Alice. Ia dă-mi voie să adulmec și eu tunelul. Două nasuri sunt mai bune decât unul — nu-i așa?

— Ba da, dar grăbește-te, încuviință Mab, uitându-se spre tunel speriată.

Alice nu zăbovi. Trase repede aer pe nas și zâmbi.

— Nu-i nimic de care să ne facem prea multe griji, acolo jos. Ceva umed și mort cu care o puteam scoate la capăt. Tom are la el toiagul de scoruș. Ar trebui să fie de ajuns să-l țină la distanță cu el. Așa că dă-i drumul, Mab. Ia-o înainte! Asta dacă nu ți-e prea frică. Mi se părea că voi, alde Mouldheel, sunteți făcuți dintr-o plămadă mai dură.

Pentru o clipă, Mab se uită țintă la Alice și strâmbă din buze mânioasă, dar apoi o luă înainte prin tunel. Mi-am strâns mai tare în mână toiagul de scoruș. Ceva îmi spunea c-o să am nevoie de el.

CAPITOLUL 14 STRIGOIUL

Dacă paznicul tunelului era umed și mort, atunci probabil că era un „strigoi” și atunci cu siguranță că era apă în tunel. Citisem despre strigoi în Bestiarul Vrăjitoarelor: erau rari în Comitat, dar foarte periculoși. Erau creați de vrăjitoare, care legau sufletul unui marinar înecat de trupul lui prin magie neagră. Corpul nu mai putrezea, ci devenea umflat și înfrișător de puternic. De obicei erau orbi, fiindcă ochii le erau mâncați de pești, dar aveau un auz foarte ascuțit și își puteau simți victima și pe pământ uscat în timp ce ei erau încă sub apă.

Când mă pregăteam s-o urmez pe Mab, Alice îmi făcu semn să rămân în spate și să-i dau voie ei să treacă prima. Eram sigur că plănuise ceva, dar n-aveam idee ce. Așa că am lăsat-o s-o ia înainte, sperând că știa ce face.

Mi se păru că mergem câteva secole, dar în cele din urmă am început să încetinim și la un moment dat ne oprirăm.

— Nu-mi place asta, zise Mab către noi. E apă, în față. Miroase urât. Nu arată deloc pașnic...

M-am strecurat lângă Alice, ca să putem vedea peste umărul lui Mab. Mă așteptasem să văd o apă curgătoare — poate un izvor sau un râu subteran pe care ea să nu-l fi putut trece. În loc de asta, tunelul se lărgea, alcătuiind o peșteră ovală, în care era un mic lac. Apa ajungea aproape de pereții peșterii, dar în stânga era o potecă nămolosă, înclinată către apă. Părea foarte alunecoasă.

Lacul mă îngrijora. Era mîlos, de culoarea noroiului, și fața apei era ușor încrețită — cum te-ai fi așteptat de la o apă tulburată de vânt. Dar noi eram sub pământ și aerul era nemișcat și stătut. De asemenea, aveam presimțirea că lacul era și foarte adânc. Oare pândeau ceva rău sub apă? Mi-am amintit ce zisese Mab când

adulmecase — „ceva umed și mort”. Era un strigoi, cum bănuisem eu?

— N-avem toată noaptea la dispoziție, Mab, îi strigă Alice cu veselie. Nici mie nu-mi place cum arată apa asta, deci cu cât mai repede trecem de ea, cu atât mai bine!

Arătând mai mult decât puțin speriată, Mab își mută lumânarea neagră în mâna dreaptă și o luă pe poteca nămolosă. Nu făcu decât vreo doi pași, când piciorul ei desculț începu să alunece. Aproape că-și pierdu echilibrul și fu nevoită să întindă mâna stângă ca să se sprijine de perete. Lumânarea pâlpoi și aproape că se stinse.

— Cătinel, fato! zise Alice, cu ironie tăioasă în glas. Nu-i o idee prea bună să cazi în apa asta. Ai nevoie de o pereche bună de pantofi, chiar ai. Mie nu mi-ar plăcea să simt noroiul ăla moale printre degetele de la picioare. Îți face picioarele să pută mai tare ca oricând!

Mab se întoarse către noi și încă o dată buzele i se schimonosiră de mânie. Era gata să-i dea lui Alice o replică usturătoare, când se întâmplă ceva de-mi sări inima din piept.

Mai iute decât ai clipi din ochi, o mână mare, lividă, umflată și lipsită de sânge, țâșni din apă și o prinse pe

Mab de glezna dreaptă. Imediat, ea își pierdu echilibrul și, guițând ca un purcel de lapte, căzu într-o rână în noroi, cu jumătatea de jos a trupului ei plescăind în apă. Țipa îngrozită și, sub ochii mei, începu să alunece mai departe în lac. Alice era între noi, altminteri i-aș fi întins toiagul meu lui Mag să se prindă de el. Era mult prea cumplit să-i dau voie strigoiului s-o înhațe.

Mab încă ținea lumânarea, dar dădea din mâini disperată și părea că o să se scufunde cât de curând. Dacă se stingea, am fi rămas pe întuneric, incapabili să mai vedem din ce parte venea vreun pericol. De parcă mi-ar fi citit gândul, Alice făcu un salt înainte și smulse lumânarea din mâna lui Mab, apoi se trase înapoi și continuă s-o privească ducându-se încet la fund.

— Salveaz-o, Alice! am strigat eu. Nimeni nu merită să moară așa...

Alice șovăi, dar apoi, ridicând o dată din umeri, se aplecă înainte, o prinse pe Mab de păr și începu s-o tragă înapoi.

La aceasta, Mab țipă încă și mai tare — devenise acum o adevărată luptă cu odgonul¹. Ceva de sub apă

---

¹ O întrecere sportivă în care două echipe trag în direcții opuse de capetele unui odgon.

încerca s-o tragă la fund, Alice i se împotrivea și încerca s-o tragă înapoi. Mab probabil că se simțea ruptă-n două.

— Împunge-l cu toiagul, Tom! strigă Alice. Lovește-l zdravăn și fă-l să-i dea drumul!

Am pășit pe poteca nămolosă până lângă ele și am îndreptat toiagul spre apă, căutând să văd ținta. Apa se învâltora cu noroiul, valuri mari plescăind la marginea potecii, și nu vedeam nimic. Tot ce puteam face era să-l împlânt orbește într-un punct undeva sub locul în care ar fi trebuit să fie piciorul lui Mab. Am împuns cu putere de vreo două-trei ori. Nu se simțea nicio schimbare și mi-am dat seama că Alice pierdea bătălia: apa îi ajunsese lui Mab până la subsuori.

Am încercat din nou. Tot fără noroc. Atunci, la a opta sau a noua încercare, am nimerit peste ceva. Apa s-a zbuciumat și deodată Mab era liberă și Alice o trase înapoi pe potecă.

— Așa, Tom, n-am terminat încă. Uite, ține lumânarea. Stai pe aproape cu toiagul tău, în caz că se întoarce!

Am luat lumânarea și am ținut-o cât mai sus ca să luminez toată suprafața lacului mâlos. În mâna stângă aveam toiagul de scoruș, gata să-l împlânt în strigoi.

Alice o prinse deodată pe Mag, imobilizându-i brațele la spate, și, cu mâna stângă încă înfiptă în părul ei, o sili să îngenuncheze și îi împinse capul în față până aproape că atinse apa.

— Dă-mi ce-ai luat de la mine! îi strigă ea lui Mab în urechea stângă. Și repede, până nu-ți smulge nasul creatura aia de jos!

— Ia-ți-o! Ia-ți-o! strigă ea, cu glasul plin de spaimă și deznădejde. E în jurul gâtului meu!

Alice dădu drumul brațelor lui Mab și, ținând-o în continuare de păr, se folosi de mâna liberă ca să scoată ceva de sub gulerul rochiei sale. Era o sfoară. Alice o reteză cu dinții, o smulse de la gâtul lui Mab și mi-o întinse mie.

— Arde-o! strigă.

Ținând lumânarea sub ea, am văzut că sfoara era înnodată de o buclă de păr. Era șuvița de păr din capul lui Alice care o pusese la cheremul lui Mab. Flacăra lumânării aprinse sfoara și-o mistui imediat cu un *vuf!* Se simți un ușor miros de păr ars, după care Alice lăsă cenușa rămasă să cadă în apă.

După aceea, o ridică pe Mab în picioare, o prinse de braț și o împinse de-a lungul potecii spre capătul celălalt al lacului. Le-am urmat cu prudență, având

grijă să nu alunec, scrutând apa cu teamă. În timp ce-o priveam așa, ceva uriaș înotă spre suprafață. În umbră, pe lângă peretele îndepărtat, apăru un cap uriaș, cu părul încurcat și făcut ghem în vârf, dar revărsându-se pe lângă. Fața îi era albă și umflată, ochii doar găvanele goale, și când nasul îi ieși deasupra apei, adulmecă zgomotos, ca un copoi de vânătoare căutându-și prada.

Dar câteva clipe mai târziu, ajunseserăm toți trei teferi în tunelul din capătul celălalt al lacului și pericolul imediat trecuse. Mab arăta murată și mânjită de noroi. Toată siguranța ei de sine dinainte pierise. Însă pe Alice n-o mai văzusem niciodată atât de fericită de când veniserăm în Pendle.

— Trebuie să-i mulțumim lui Maggie Moarta pentru asta! zise Alice, rânjindu-mi larg. Mi-a șoptit ce aveam nevoie să știu. Un strigoi, asta a fost, și destul de ușor să-l adulmec. Întotdeauna păzește poteca aceea. L-au pregătit bine, asta da. Nu s-ar atinge niciodată de cineva cu sânge de Malkin prin vene. Eu sunt o Deane după nume, dar sunt o Malkin pe jumătate. De aceea te-am pus să rămâi mai în spate, Tom. Numai Mab era în cel mai mare pericol.

— Nu-i plăcut să fii păcălit! zise Mab. Totuși, nu mă plâng prea mult. Atâta vreme cât o să-mi obțin cuferele.

— Mi-am luat șuvița înapoi, așa că nici eu nu mă plâng, zise Alice cu un surâs încrezut. Și dacă tu-ți vrei cuferele alea, mai întâi trebuie să-i găsim familia lui Tom, teafără și nevătămată. Așa că, fără viclenii — asta dacă știi ce-i mai bine pentru tine!

— N-o să-l înșel pe Tom, zise Mab. S-a întâmplat că el tocmai mi-a salvat viața, împungându-l pe strigoiiu-ăla cu toiagul. N-am să uit asta prea repede.

— *Oooo, s-a întâmplat că mi-a salvat viața*, o maimuțări Alice. S-a întâmplat că și eu ți-am salvat-o, dacă n-ai observat.

Și îi înfipse iarăși mâna în păr lui Mab, silind-o să o ia înainte prin tunel.

Mi-a părut rău pentru Mab. Parcă nu era nevoie să fie tratată atât de aspru și am muștrat-o pe Alice.

Ea-i dădu drumul părului lui Mab, călcându-și pe inimă, și tocmai dădea să-mi răspundă când ceva ne-a atras atenția. După încă vreo treizeci de pași, am ajuns în fața unei uși de lemn fixate în piatră. Se părea că găsiserăm intrarea în Turnul Malkin.

Avea un ivăr, cu o încuietoare dedesubt. I-am dat lui Alice să țină lumânarea și ea o trase pe Mab într-o parte, în vreme ce eu am apucat ivărul și l-am ridicat încet, încercând să nu fac niciun zgomot. Dar când am împins în ea, ușa nu s-a clintit. Era încuiată — totuși asta nu era o problemă când fratele Vraciului, Andrew, era un lăcătuș. Alice își puse lumânarea în dinți și îmi întinse cheia mea specială. Am luat-o, am vârat-o în broască, am învărtit-o și am avut satisfacția să simt încuietoarea cedând.

— Gata? am șoptit, întinzându-i cheia înapoi lui Alice.

Ea încuviință cu un semn din cap.

— Și, vă rog, fetelor, fără ciorovăială. Stați cuminți până o să-mi găsec eu familia și-o să ne vedem afară de aici, am zis eu.

— Și eu o să-mi iau cuferele, adăugă Mab — dar nici Alice, nici eu nu-i dădurăm atenție.

Am ridicat ivărul din nou, deschizând încet ușa.

Înăuntru era un întuneric ca de smoală, dar puternica duhoare de mucegai și putreziciune m-a făcut să icnesc. Aerul era îmbâcsit de moarte.

Alice și-a încrețit nasul dezgustată și a adus lumânarea în cadrul ușii. În fața noastră era un culoar

cu uși de celule pe ambele părți. Fiecare avea o fereastră de inspecție cu gratii de fier cam la nivelul capului. În depărtare, era ceea ce părea o încăpere mult mai mare, fără nicio ușă. Să fi fost familia mea într-una din celulele acelea?

— Tu stai cu ochii pe Mab, i-am spus lui Alice. Dă-mi lumânarea și o să verific eu fiecare celulă...

La prima celulă am ridicat lumânarea aproape de gratiile ușii. Părea să fie goală. A doua avea un ocupant, un schelet acoperit de pânze de păianjen și îmbrăcat în niște zdrențe de pantaloni și niște fâșii de cămașă, cu picioarele și brațele legate cu lanțuri de perete. Cum murise oare prizonierul? Fusese pur și simplu părăsit acolo și lăsat să moară de foame? Am simțit brusc un fior și, în timp ce priveam, o coloană subțire de lumină apărură deasupra scheletului și o față îndurerată începu să prindă contur deasupra lui.

Fața se strâmba și încerca să vorbească, dar în loc de cuvinte, tot ce puteam auzi era un vaiet de agonie. Prizonierul murise dar n-o știa, și era încă prins în celula aceea, suferind la fel de mult ca în ultimele sale zile. Aș fi vrut să-l ajut, dar aveam alte lucruri mai urgente de făcut. Câte suflete mai erau oare acolo, jos, care ar fi avut deopotrivă nevoie să fie eliberate? Mi-ar

fi putut lua ore în șir să-i vorbesc fiecărui spirit tulburat și să-l conving să treacă dincolo, în partea cealaltă.

Folosind lumânarea, am verificat toate celulele. Părea că niciuna dintre ele nu mai fusese folosită de multă vreme. Erau șaisprezece în total și șapte dintre ele conțineau oase de om. Când am ajuns la capătul culoarului, am ciulit urechea bine. Tot ce-am putut auzi a fost picuratul slab al apei, așa că m-am întors și i-am făcut semn lui Alice să vină mai aproape. Am așteptat până când a adus-o pe Mab lângă mine, apoi am pășit încordat în camera de la capătul culoarului. Lumina lumânării nu ajungea până în cotloanele cufundate în beznă ale imensei încăperi. Apa picura din tavan pe dalele de piatră și aerul era umed și înghețat.

La prima vedere, părea să fie pustie. Era o cameră mare, circulară, cu încă un culoar pornind din ea, identic cu acela pe care îl cercetasem deja. În plus, niște trepte de piatră urcau în spirală pe lângă pereții încăperii, până la un chepeng din tavan, care dădea la etajul de deasupra. Cinci piloni cilindrici uriași susțineau tavanul acela înalt, fiecare încărcat de lanțuri și cătușe. Am observat, de asemenea un vas pentru jăratric plin de cenușă veche și o masă grea de lemn, cu o serie de clești de metal și alte instrumente.

— Aici își torturează dușmanii, zise Alice, vocea ei răsunând cu ecou grav în liniștea încăperii. Apoi scuipă pe dale. Nu-i o fericire să te naști într-o familie ca asta...

— Da, zise Mab. Poate că Tom ar trebui să-și aleagă prietenii mai cu atenție. Dacă tot vrei să fii prieten cu o vrăjitoare, Tom, există familii mai bune din care să-ți alegi una.

— Eu nu sunt o vrăjitoare, zise Alice și-o trase pe Mab de păr, destul cât s-o facă să scâncească.

— Încetați, am șuierat eu. Vreți să prindă de veste că suntem aici?

Fetele părură rușinate și se opriră din gâlceavă. M-am uitat în jur și m-am cutremurat gândindu-mă la ce trebuie să se fi întâmplat în încăperea aceea; valuri-valuri de fiori reci mi-au străbătut șira spinării. Mulți dintre cei care muriseră în chinuri erau încă prizonieri aici.

Mai întâi, era de cercetat celălalt culoar. Deja mă uitasem în șaisprezece celule, dar trebuia să le verific pe toate; într-una din acestea de aici ar fi putut fi familia mea. După câte văzusem deja în temniță, acum mă temeam de ce era mai rău. Trebuia însă să știu.

— Va trebui să mă uit în fiecare celulă, i-am spus eu lui Alice. O să-mi ia ceva timp, dar n-am încotro...

Alice dădu din cap.

— Bineînțeles că trebuie, Tom. Dar cum e doar o singură lumânare, o să stăm aproape.

Îndată ce Alice termină de vorbit, de deasupra capetelor noastre izbucni un hohot gros de râs — glasul unui bărbat, răgușit și aspru, urmat de un tril înalt, feminin, de veselie, care sfârși într-un croncănit. Am înghețat. Păreau să vină de deasupra chepengului. Oare Malkinii veneau în temniță?

Spre surprinderea mea, Mab rupse tăcerea noastră îngrozită, fără să se ostenească măcar să vorbească încet.

— Nicio grijă, zise ea. Nu vin ei aici, nu acum — și asta-i o promisiune. Am citit viitorul, eu l-am citit. Îți pierzi vremea, Tom. Acolo, sus, îți vei găsi familia, și-mi arată cu mâna spre tavan.

— De ce te-am asculta pe tine, mă rog? o repezi Alice. Ai citit viitorul, nu zău! Dar nu l-ai văzut și pe strigoii ăla, nu-i așa?

N-am mai ascultat tachinările lor. Alice îmi spusese că Mab se ține întotdeauna de cuvânt. Poate că avea dreptate, dar trebuia, totuși, să verific. Pe de altă parte, era evident că se aflau vrăjitoare la etajul de deasupra. Așadar, cu inima grea, am început să cercetez, una câte

una, celulele din al doilea culoar, încă stând ca pe ghimpi la gândul că, în orice clipă, chepengul de deasupra s-ar fi putut deschide și Malkinii ar fi dat buzna pe scări să ne înhațe.

Multe dintre celule conțineau oseminte, dar în afară de câte un șobolan rătăcit, nimic nu părea să fie viu acolo, jos. Am fost ușurat când s-a terminat și m-am uitat la trepte, întrebându-mă ce era la etajul de deasupra.

Alice aruncă o privire spre lumânare, apoi se uită la mine cu tristețe, clătinând din cap.

— Nu-mi face plăcere să ți-o spun, Tom, dar trebuie. N-o să fie ușor să scăpăm, dacă ne întoarcem prin tunelul ăla de jos, pe întuneric, nu-i așa? N-ai să fii în siguranță trecând pe lângă strigoii ăla. Trebuie să plecăm în scurt timp, mai înainte să ardă lumânarea până la capăt.

Alice avea dreptate. Lumânarea era pe sfârșite. Curând urma să ne cufundăm în întuneric. Dar încă nu puteam pleca.

— Trebuie să verific și etajul de deasupra. O singură privire și-am plecat.

— Atunci fă-o repede, Tom, zise Alice. Prizonierii sunt uneori ținuți acolo, sus, și interogați. Dacă asta dă

greș, sunt aduși aici, să fie torturați și lăsați să putrezească.

— Ar fi trebuit să cauți acolo, sus, când ți-am spus eu, zise Mab. Așa n-am mai fi pierdut atâta vreme.

Fără s-o iau în seamă, m-am îndreptat spre scări. Alice veni după mine, încă ținând-o strâns pe Mab, deși îi dăduse drumul la păr și o apucase de braț. În capul scărilor am întins mâna și am încercat chepengul. Nu era încuiat, dar am tras adânc aer în piept înainte să încep să-l ridic, foarte încet, pândind cu atenție orice pericol. Și dacă vrăjitoarele stăteau să ne-aștepte? Dacă aveau să mă înșface de îndată ce deschideam chepengul?

Abia când l-am deschis de tot mi-am scos capul afară, în spațiul de deasupra, și am ridicat încet lumânarea ca să văd. Părea fără viață. Nici măcar un șobolan nu se mișca pe dalele jilave. Interiorul turnului se ridica deasupra mea ca un cilindru, gol pe dinăuntru, cu o spirală de trepte înguste ce urcau contrar acelor ceasornicului, urmărind curbura zidului de piatră. Din loc în loc, erau niște uși de lemn. Aerul era umed și pe pereți se vedeau pete ude și dâre de mâzgă verde; apa picura de deasupra, stropind dalele din stânga. Chiar și bucata asta de turn din jurul meu era,

probabil, tot sub pământ. Am urcat prin chepeng și m-am îndreptat spre trepte, făcându-i semn lui Alice să mă urmeze.

— Ai răbdare cu mine, Alice. O să mă grăbesc cât pot. O să dau numai o fugă și-o să verific ușă cu ușă. Dacă nu sunt nici aici, o să ieșim cât încă mai putem...

— Am ajuns până aici, este? zise Alice, ecoul glasului răsunând până sus, în vastul spațiu de deasupra. Putem foarte bine să mergem până la capăt. Astea sunt ultimele celule, oricum. Etajul următor e deasupra pământului — camerele de locuit și locurile unde-și țin proviziile. Du-te și uită-te. Eu am să stau aici și-am s-o păzesc pe Mab.

Dar mai înainte să fac vreo mișcare, s-a auzit o bufnitură îndepărtată, urmată de un huruit adânc ce părea să zgâlțâie zidurile și podeaua de sub picioarele mele.

— Se pare c-au început să tragă din nou cu tunul în turn, zise Alice.

— Deja? am întrebat eu, uimit că soldații se apucaseră de treabă atât de curând.

— Au început îndată ce s-a luminat de ziuă, zise Mab. Un pic mai devreme decât am fi vrut noi. Am fi reușit cu ceva mai mult timp, dar asta-i vina ta, Tom. Dacă m-ai fi lăsat să le iau sânge, ar fi dormit până mai târziu.

— N-o lua în seamă, Tom, zise Alice. Moară stricată, nu-i așa? Urcă pe scările alea. Cu cât mai repede ieșim de aici, cu atât mai bine!

Nu aveam nevoie de alte încurajări și-am pornit imediat. Dar, în ciuda nevoii de a mă grăbi, n-am fugit. Treptele erau foarte înguste și cu cât urcam mai sus, cu atât mai descurajante deveneau scările din stânga mea. Am ajuns la prima celulă și m-am uitat înăuntru prin ferestruica zăbreliată. Nimic. Până să ajung la a doua celulă, se auzi încă o bufnitură, urmată de un huruit și o vibrație care străbătu în jos treptele; tunul trăsese din nou în turn.

A doua celulă era și ea goală, dar apoi, la a treia ușă, am auzit un sunet. Era un copil care plângea în întuneric. Să fi fost micuța Mary?

— Ellie! Ellie! am strigat. Tu ești? Sunt eu, Tom...

Copilul se opri din plâns și cineva se mișcă înăuntrul celulei. Un foșnet de fuste și zgomotul unor pantofi străbătând podeaua celulei spre ușă. Apoi apăru o față dincolo de zăbrele. Mi-am ridicat lumânarea, dar pentru moment n-am recunoscut-o. Părul era în dezordine, obrajii trași, ochii îndurerați și roșii de plâns. Dar nu era nicio îndoială. Niciuna.

Era Ellie.

CAPITOLUL
15
AGILE CA PISICILE

— **O**h, Tom! Tu ești? Chiar tu ești? strigă Ellie și lacrimile începură să-i șiroiască pe față.

— Stai liniștită, Ellie, i-am spus eu. O să te scot curând de aici și o să fii pe drumul spre casă...

— Tom, mi-ar plăcea să fie atât de simplu, zise ea, cu umerii scuturați de suspine, în vreme ce lacrimile îi curgeau în gura deschisă.

Dar deja mă întorsesem cu spatele și-i făcusem semn lui Alice să vină.

Urcă repede, împingând-o pe Mab în fața ei și, fără să mai piardă vreo clipă, descuie ușa celulei. Când am intrat, luminând celula cu lumânarea, Mary dădu fuga

la mama ei, care o luă în brațe. Ellie se uită la mine cu ochi plini de speranță, dar făcu un pas înapoi când Alice și Mab intrară în celulă în urma mea.

Atunci l-am zărit pe Jack. În celulă nu era niciun pat, doar o grămadă de paie murdare în colțul îndepărtat, iar fratele meu zăcea peste ele. Ochii îi erau larg deschiși și părea să se uite la tavanul celulei. Nu clipea.

— Jack! Jack! l-am strigat eu, ducându-mă spre el. Ești teafăr?

Dar bineînțeles că nu era teafăr și mi-am dat seama de asta din clipa în care l-am văzut. N-a dat niciun răspuns la sunetul vocii mele. Corpul îi era în celulă, dar mintea îi era cu siguranță în altă parte.

— Jack nu vorbește. Nu ne mai recunoaște deloc, nici pe mine, nici pe Mary, zise Ellie. Se chinuiește și să înghită și tot ce pot face e să-i umezesc buzele. E în starea asta de când am plecat de la fermă...

Vocea lui Ellie se stinse, căci fu copleșită din nou de emoții, iar eu nu puteam decât să mă uit la ea, neajutorat. Simțeam că trebuia s-o liniștesc cumva, dar era nevasta fratelui meu și n-o îmbrățișasem decât de vreo două ori: prima oară, la petrecerea de după căsătorie, a doua oară, când plecasem de acasă imediat după ce Ellie fusese îngrozită de vizita unei vrăjitoare, Mama

Malkin. Ceva se schimbase între noi din acel moment. Mi-am amintit cuvintele ei de despărțire, când m-a avertizat să nu mai vizitez niciodată ferma decât pe timpul zilei.

Ai putea să atragi după tine ceva rău și nu putem risca să i se întâmple ceva familiei noastre.

Și totul se adevărase. Spaima cea mare a lui Ellie devenise realitate. Vrăjitoarele din Pendle jefuiseră ferma din pricina cuferelor pe care mi le lăsase mama.

Alice a fost cea care a făcut ce ar fi trebuit să încerc eu. Încă ținând-o strâns de braț pe Mab, se apropie de Ellie și o mângâie ușor pe umăr.

— O să fie în regulă, acum, zise ea blând. E așa cum spune Tom. Trebuie să ieșim de aici. Curând, o să fii din nou la tine acasă, nu te teme.

Dar Ellie se trase brusc deoparte.

— Stai departe de mine și de copil! strigă ea, cu fața schimonosită de furie. Tu ești cea care a început totul! Stai departe, vrăjitoare mică și rea! Crezi că mă mai pot întoarce vreodată acasă? N-o să fim niciodată în siguranță acolo. Cum pot să-mi duc copilul înapoi? Acum ei știu unde locuim! Ne pot găsi oricând vor avea chef!

Alice o privi cu tristețe, dar nu-i răspunse, ci pur și simplu veni din nou lângă mine.

— N-o să fie ușor să-l ducem pe Jack pe treptele alea, Tom, dar cu cât încercăm mai curând, cu atât mai bine.

Am aruncat o privire prin celulă. Era o priveliște sinistră, jilavă și rece, cu apa șiroind pe mâzga peretelui îndepărtat. Nu era chiar atât de rău cum mi-o descriesese Wurmalde, dar să fie smulși din siguranța ferrei lor și aduși aici era cumplit. Dar ceva chiar mai rău de atât îl vătămase pe Jack.

Să fi fost pentru că intrase în odaia mamei? Ea mă prevenise despre cât de periculos era. Nici măcar Vraciul n-ar fi putut intra acolo rămânând neatins. Mai mult decât atât: Jack făcuse o dublură a cheii mele — altminteri n-ar fi putut deschide ușa, când vrăjitoarele i-o ceruseră. Oare plătea cumva și pentru asta? Dar sigur mama n-ar fi vrut ca Jack să sufere astfel, nu-i așa?

— Poți face ceva să-l ajuți pe Jack? am întrebat-o eu pe Alice.

Ea se pricepea foarte bine la tot felul de leacuri și de obicei avea la ea o punguță cu plante și ierburi alese cu grijă.

Alice se uită la mine cu îndoială.

— Am luat ceva la mine — dar n-am să pot totuși s-o fierb, așa că n-o să-și facă efectul nici pe jumătate.

Și oricum nu sunt sigură că o să meargă. Nu dacă odaia mamei tale i-a făcut rău...

— Oricum nu vreau ca ea să-l atingă pe Jack, zise Ellie, uitându-se cu dezgust la Alice. Ține-o departe de el, Tom. Măcar atât poți să faci!

— Alice îl poate ajuta. Chiar poate, i-am spus eu lui El'z. Mama avea încredere în ea...

Mab țocăi disprețuitoare, de parcă ar fi avut îndoieli în privința priceperii lui Alice, dar eu nu i-am dat atenție, iar Alice doar s-a uitat urât la ea. Apoi, Alice scoase punguța de piele cu ierburi de leac din buzunar.

— Apă? o întrebă ea pe Ellie.

La început, am crezut că Ellie n-o să-i răspundă, dar apoi păru că revine la sentimente mai bune.

— E un blid micuț pe podea, acolo, dar are grozav de puțină apă în el.

— Păzește-o! îmi spuse Alice, arătând cu capul spre Mab, care se mulțumi să ridice din umeri.

Oricum, unde ar fi putut să se ducă? Sus, la Malkini? Sau jos, prin tuneluri? Mab n-avea nicio șansă de una singură, pe întuneric, și o știa bine.

Alice se duse la blidul cu apă, desfăcu gura pungii și scoase o bucățiță mică de frunză pe care o cufundă în apă, ținând-o în ea să se înmoaie. Am auzit zgomotul

ghiulelelor lovind turnul încă o dată, până când în sfârșit ea se îndreptă spre Jack, îi deschise gura și îi vârî bucățița de frunză înăuntru.

— Dacă se îneacă! exclamă Ellie.

Alice clătină din cap.

— E prea mică și moale acum ca să-l înece. O să se mărunțească în gura lui, asta o să se-ntâmple. Nu cred c-o să-i fie de prea mult ajutor, dar e tot ce pot face. Lumânarea o să se stingă curând și atunci o să fim cu adevărat în primejdie.

M-am uitat la mucul de lumânare care pâlpâia deja. N-avea să mai dureze decât vreo câteva minute, cel mult.

— O să încercăm să-l luăm pe sus pe Jack. Tu, Alice, apucă-l de picioare, i-am propus eu, ocolindu-l ca să încerc să-l ridic de brațe.

Dar n-am calculat bine în privința lumânării. Chiar în clipa aceea se stinse.

Se făcu foarte întuneric în celulă și, pentru moment, nimeni nu mișcă și nu vorbește. Apoi Mary începu să plângă și-am auzit-o pe Ellie șoptindu-i s-o liniștească.

— Totuși nu e fără de speranță, am spus eu. Eu pot vedea destul de bine pe întuneric. Așa că o să vă

conduc eu și o să-l car pe Jack jos împreună cu Alice, cum am zis. O să fie greu, dar putem s-o facem.

— Pare o propunere înțeleaptă, încuviință Alice. Hai să trecem la treabă. N-are niciun rost să mai pierdem vremea.

Încercasem să vorbesc convingător, dar treptele erau abrupte și golul din partea opusă zidului era adânc. Chiar dacă ajungeam întregi până jos, strigoii păzea în continuare tunelul și ar fi fost foarte greu să trecem în siguranță cu Jack pe lângă el. Era o soluție mai bună decât să rămânem acolo așteptându-i pe Malkini să coboare și să ne ia gâtul, dar nu oferea prea mari speranțe.

Atunci se auzi Mab vorbind în întuneric. Uitasem de ea, pentru moment.

— Nu, zise ea. Tot ce trebuie să facem este să așteptăm. Tunarii or să străpungă zidul curând și Malkinii vor coborî și vor încerca să scape prin tuneluri. După ce vor trece ei, putem urca și ieși prin gaura din zidul bombardat.

Pentru câteva clipe, nu i-am răspuns, dar apoi mi s-a zburliț părul de pe ceafă de groază. Oare Mab prevăzuse asta? Țsta era modul în care plănuise să scoată cuferele din turn? Prin zidul dărâmat? Oricare

ar fi fost adevărul, ce spusese adineauri avea multă noimă. Prima parte a planului ei ar fi putut să țină, dar nu pricepeam cum nădăjduia să scape de soldați și să scoată cuferele afară. Iar dacă urcam scările, eu, cel puțin, aveam să sfârșesc în Castelul Caster, spânzurat pentru o crimă pe care n-o înfăptuisem.

— Poate-i mai bine dacă o luăm după Malkini, coborând, după ce vor trece ei, am sugerat eu.

— Ai încredere în mine! zise Mab. E mai sigur să urcăm, decât să fim prinși în tuneluri de Malkini. O să-ți salvăm familia și eu o să-mi iau cuferele, astfel că vom fi cu toții câștigați.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât planul mi se părea mai bun. Ellie, Jack și Mary ar fi fost cu siguranță mai bine dac-ar fi încăput pe mâna soldaților decât a vrăjitoarelor. Nowell spusese că toți cei prinși înăuntrul turnului aveau să fie trimiși la Caster și judecați. Dar fără îndoială și-ar fi dat seama imediat că Jack și familia lui erau victimele. Povestea mea s-ar fi dovedit adevărată. Dacă era nevoie, vecinul nostru, domnul Wilkinson, putea fi chemat să depună mărturie. El văzuse ceea ce se petrecuse.

Pentru Alice, poate că n-ar fi fost atât de simplu. Ea era din Pendle și avea sânge de Malkini în vene. Exista

pericolul ca singura din acea familie trimisă la judecată să fi fost Alice. În ceea ce mă privea, știam la ce să mă aștept. Aș fi ajuns și eu la Caster, acuzat de uciderea bietului Părinte Stocks. Perspectiva aceasta îmi tăia curajul. Nu aveam niciun martor, iar Nowell i-ar fi dat crezare lui Wurmalde în tot ce i-ar fi spus ea.

Dar, cel puțin cuferele aveau să fie capturate de șoldai, nu de vrăjitoare, și barem familia mea ar fi fost liberă să plece acasă. Pentru mine însumi, nu îndrăzneam să mă gândesc la ce m-ar fi așteptat dincolo de asta.

Mary plângea din nou, iar Ellie se străduia s-o liniștească, așa cumplit cum era în bezna aceea, cu teama apăsătoare ce plutea în aerul jilav.

— Cred că Mab are dreptate, Ellie, am zis eu, încercând să par încrezător. Turnul este atacat de soldați. Au fost aduși aici de magistratul local ca să vă salveze pe voi din ghearele Malkinilor. Ideea lui Mab s-ar putea să meargă. Tot ce-ar trebui să facem ar fi să avem răbdare.

La intervale regulate, ghiulelele continuau să izbească turnul. Niciunul dintre noi nu mai spunea un cuvânt, numai Jack mai scotea, din când în când, câte un geamăt slab. După o vreme, copilul se opri din plâns, smiorcăindu-se doar la răstimpuri.

— Ne pierdem timpul, zise Alice, neliniștită. Hai să coborâm acum, înapoi prin tunel, mai înainte să vină Malkinii.

— Asta-i o prostie! i-o întoarse Mab. Pe întuneric? Cărându-l pe Jack și cu un copil mic în grijă? Ție-ți convine să vorbești — strigoiul n-o să te atace *pe tine*. Uite, ți-am mai spus deja că am văzut ce urmează să se întâmple. Voi, Deane-ii, chiar nu ascultați niciodată? Am văzut tot. O să ajungem cu toții sus, în siguranță, și eu o să-mi iau cuferele.

Alice pufni scurt, batjocoritor, dar nu se mai osteni să continue cearta. Amândoi știam că, orice avea să se întâmple, Mab nu va pune mâna pe cufere.

Trebuie să se fi scurs vreo jumătate de oră până ce tunul a încetat să mai tragă. Înainte să remarc faptul cu voce tare, vorbi Mab:

— Acum vor trece prin zid. Se întâmplă întocmai cum am zis eu. Curând, Malkinii vor veni în fuga mare pe scări. Dacă intră aici, va trebui să ne apărăm viețile...

Măcar din respect pentru îngrijorarea lui Ellie pentru soțul și copilul ei, eu aș fi trecut asta sub tăcere. Dar Mab nu se purta cu mânuși. Unii dintre Malkini ar fi

putut primi poruncă să ucidă prizonierii. În cazul ăsta, mă întrebam câți aveau să trimită. Dar cel puțin aveam să-i luăm prin surprindere. Eram mai mulți în celulă decât se așteptau ei.

— Mab are dreptate, am zis eu. Încuie celula pe dinăuntru, Alice. Asta o să ne păstreze avantajul surprizei.

Alice șuieră printre dinți, supărată c-o susțineam pe Mab, dar o clipă mai târziu am auzit-o cum întorcea cheia în broască și mi-am strâns mai bine toiagul în mână. Aproape imediat după aceea, undeva în afara celulei am auzit o ușă deschizându-se, urmată de un murmur înăbușit de voci. Apoi am auzit pași pe treptele de piatră. Cineva cobora — și nu o singură persoană, ci mai multe. Erau voci, și tropăit de ghetete grele, și țacănit de pantofi ascuțiți, răsunând dinspre scară.

În celulă, nimeni nu scoase un sunet. Știam cu toții primejdia ce ne păștea. Oare veneau după Jack, Ellie și Mary, sau pur și simplu încercau să scape? N-am fi avut nici cea mai mică șansă împotriva unui număr atât de mare, dar chiar dacă părea fără speranță, nu m-aș fi dat bătut fără luptă.

Pașii se apropiară și, câteva clipe mai târziu, prin ferestruica zăbreliată am zărit lumina lumânărilor și umbre de capete ivindu-se din dreapta și trecând pe

lângă ușa celulei, pe când vrăjitoarele și sprijinatorii clanului se retrăgeau. I-am auzit ajungând la picioarele scării și începând să coboare mai departe, prin chepeng — probabil vreo zece sau chiar mai mulți. Deodată, se lăsă tăcerea, și-aproape că nu îndrăzneau să sper că plecaseră. În graba lor de a scăpa, să fi uitat complet de prizonierii lor?

— În câteva clipe, doi dintre ei se vor întoarce, șopti Mab. Trebuie să fim pregătiți!

Și atunci am auzit o voce de femeie în depărtare. N-am putut desluși ce spunea, dar tonul era de neconfundat, vocea rece era plină de cruzime. Mi-a stat inima când cineva a început să urce spre noi, întorcându-se din drum.

Pe când se apropiau de ușă, lângă mine, în întunericul celulei, cineva adulmecă zgomotos. Era Alice.

— Sunt doi, numai, spuse ea, confirmând ceea ce prezisese Mab.

În replică, vocea lui Mab se auzi tăioasă în întuneric:

— Doi sunt, zise ea, și numai unul e bărbat. O să-l pun jos curând...

Două perechi de pași se apropiară: țăcănitul pantofilor ascuțiți și troyotul unor ghetete grele. O cheie fu vârâtă în broască și de dincolo de zăbrele, o femeie vorbi:

— Lasă-mi mie copila, zise ea. E a mea...

Când se deschise ușa, mi-am ridicat toiagul, gata să-i apăr pe Ellie și pe familia ei. Bărbatul ținea un felinar în mâna dreaptă și un cuțit în stânga — unul cu lamă lungă, nemiloasă. Lângă el stătea o vrăjitoare cu o gură crudă, cu buze subțiri, și ochii ca doi nasturi negri cusuți asimetric sub frunte.

N-au avut timp să-și dea seama de surpriză. N-au avut nici timp să răsufle. Înainte ca ei să reacționeze, înainte ca eu s-apuc să fac măcar un pas înainte, Mab și Alice atacă. Se năpustiră agile ca două pisici, cu ghearele scoase, căzând dintr-un salt asupra unor vrăbii surprinse pe când ciuguleau după râme. Dar acestea nu erau vrăbii și nu puteau zbura. Se dădură înapoi și curând dispărură pe scări în jos, țipând în cădere. Bufnetul scos când loviră pământul de dedesubt mă făcu să mă cutremur.

Felinarul picase în prag, iar lumânarea dinăuntru rămăsese încă aprinsă. Mab îl ridică și îl ținu în afara treptelor, uitându-se în jos.

— Până în momentul de față, am obținut un pic de lumină ca să vedem, zise ea. Asta ar trebui să facă lucrurile mai simple.

Când se întoarse spre noi, zâmbea și în ochi avea o privire crudă.

— N-or să ne mai sâcâie, acum. Nimic nu-i mai bun ca un Malkin mort, zise ea, aruncând o privire spre Alice. E timpul să urcăm...

În schimb, am putut vedea că Alice tremura și își încrucișă brațele peste burtă, ținându-se strâns, de parcă era gata să vomite.

De deasupra veni un zgomot nou, scrâșnit și metalic.

— Soldații sunt înăuntru acum, zise Mab. Țsta trebuie să fie zgomotul podului mobil coborât. E timpul să urcăm, Tom...

— Eu tot zic că ar trebui să coborâm și s-o luăm după Malkini, anunță Alice cu hotărâre.

— Nu, Alice. O să urcăm. Mi se pare cel mai bun lucru de făcut, i-am spus eu.

— De ce-i ții partea, Tom? De ce-o lași să te joace pe degete? protestă Alice.

— Haide, Alice! Nu țin partea nimănui. Mă încred doar în instinctele mele, așa cum m-a învățat magistrul meu. Ajută-mă, te rog. Ajută-mă să-l duc pe Jack pe scările alea până sus...

Pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă, dar până la urmă intră din nou în celulă, ca să m-ajute. Când se aplecă să-l ridice pe Jack, am văzut că-i tremurau mâinile.

— Du-mi și mie toiagul, Ellie, am zis eu, întinzându-i-l. S-ar putea să am nevoie de el mai târziu.

Ellie părea speriată și probabil stăpânită încă de groază, mintea făcându-i eforturi să priceapă ce se petrecuse. Dar, ținând mai departe copilul în brațe, acceptă toiagul meu, strângându-l cu putere în mâna ei stângă. Eu l-am apucat pe Jack pe după umeri, iar Alice de picioare. Atârna greu ca un mort și era un chin să-l ridici, darămite să-l mai cari și pe scări în sus. Ne-am căznit s-o pornim spre trepte, cu Ellie venind în urma noastră. Era o povară de-ți frângea șalele și trebuia să ne odihnim la fiecare douăzeci de pași. Mab o luă înaintea, și mai înaintea, lumina felinarului său devenind din ce în ce mai slabă.

— Mab! am strigat eu după ea. Mai încet. Nu putem ține pasul!

Nu-mi răspunse, nici măcar nu aruncă o privire îndărăt. M-am temut că avea să urce singură la etajul de deasupra, lăsându-ne în întuneric, pe treptele acelea periculos de înguste. Dar temerile mele s-au

dovedit neîntemeiate. Vrăjitoarele încuiaseră chepengul de deasupra după ce coborâseră, fără îndoială vrând să-i întârzie pe urmăritori. Mab se așeză sub chepeng, cu fața posomorâtă, așteptând-o pe Alice să vină să descuie cu cheia mea. Cu toate acestea, era totuși prima, iar noi am făcut tot ce-am putut să ajungem mai repede. Abia după ce l-am suit pe Jack până sus și l-am așezat cu grijă pe podea, am avut răgazul să mă uit în jur.

Ne aflam într-o încăpere lungă, cu tavan scund; într-un colț se vedeau niște saci cu cartofi îngrămădiți până la tavan, cu un morman de napi alături. Deasupra unei alte grămezi, de data asta de morcovi, hălci de slănină sărată atârnav de niște cârlige mari din tavan. Încăperea nu era întunecată și nu mai aveam nevoie de felinar. Un mănunchi de raze de soare luminau capătul îndepărtat, unde Mab ședea cu spatele la noi. M-am îndreptat spre ea, cu Alice alături.

Mab stătea în fața unei uși deschise. Se uita ca vrăjită la ceva de pe podea. Ceva ce lăsaseră văjitoarele în urmă, în această magazie de provizii.

Erau cele trei cufere mari pe care mi le furaseră. Mab ajunsese în sfârșit la ele — dar tot nu avea cheile.

CAPITOLUL 16 CUFERELE MAMEI

Mi-am aruncat privirile dincolo de cufere și prin ușa deschisă, spre lumina și liniștea zilei. Aerul era îmbâcsit de praf, dar unde erau soldații?

— E prea multă liniște afară, am zis eu.

Alice dădu din cap.

— Hai să mergem să vedem.

Am mers împreună și am intrat într-o încăpere mare, talmeș-balmeș, cea în care locuiseră vrăjitoarele. Pe jos se vedeau cearșafurile murdare și sacii pe care dormiseră, iar pe lângă pereți erau mormane de oase de animale și resturi vechi de mâncare. Dar o parte din mâncare era proaspătă; farfurii sparte și porții neatınse

erau împrăștiate pe dalele de piatră ale pardoselii. Arăta de parcă zidul cedase când Malkinii încă își serveau gustarea de dimineață și fugiseră lăsând totul baltă.

Tavanul era mult deasupra creștetelor noastre, cu alte trepte urcând în spirală pe dinăuntru turnului. Se simțea miros de mâncare gătită, dar era acoperit de amestecul de duhori de pe lângă el: de trupuri nespălate, de mâncare stricată, de prea multe persoane trăind laolaltă prea mult timp. Bucăți de piatră din zid se prăvăliseră grămadă, zdrobind o masă și împrăștiind ceaunele cu mâncare și tacâmurile, și prin spărtura aceasta puteam zări copacii din Codrul Corbilor.

Spărtura nu era largă, dar îndeajuns cât să poată trece un om prin ea. Era clar că soldații fuseseră înăuntru, fiindcă uriașa ușă era deschisă larg și podul mobil coborât. Și pe acolo, în depărtare, mult dincolo de șanțul cu apă, i-am putut vedea — soldați în tunici roșii, forfotind de colo-colo ca furnicile. Înhamau caii la carul tunului, pregătindu-se să plece, după câte se părea. Dar de ce nu-i urmăriseră pe Malkini? Le-ar fi fost ușor să spargă chepengul și să coboare la etajele de dedesubt. De ce nu-și terminaseră misiunea după

ce se osteniseră atâta? Și unde era seniorul Nowell, magistratul?

Am auzit un zgomot în spatele meu, lipăitul unor tălpi goale pe dalele reci de piatră și când m-am întors, am văzut că în încăpere intrase Mab. Zâmbea triumfător.

— Nici că se putea mai bine! N-am otrăvit apa numai ca să te putem elibera pe tine, trâmbiță ea, uitându-se drept la mine. Am mai avut un motiv. Nu voiam ca tunarii ăștia să vadă focul de semnalizare de pe Dealul Pendle, de noaptea trecută. Aveam nevoie ca ei să se pună pe treabă în dimineața asta și să străpungă zidul turnului, ca să putem scoate noi cuferele afară. Și acum trebuie să fi sosit ordinul de la cazarma din Colona, care îi cheamă înapoi. Ei bine, am terminat cu ei acum, așa că băieții pot da fuga la război să-și găsească moartea.

— Război? am întrebat eu. Ce război? Ce vrei să spui?

— Un război care va schimba totul! strigă Mab cu înfumurare. Un invadator a trecut marea și a debarcat departe, în sud. Dar cu toate că e la mare distanță, va trebui ca toate comitatele să-și unească forțele și să-și joace rolul. Am văzut totul când am citit în viitor! Am

văzut focurile de semnalizare trimițând mesajul din comitat în comitat, ordonând soldaților să se întoarcă la cazărmi, și focul părea să sară dintr-un vârful de deal într-altul. Am văzut războiul venind. Am citit viitorul, da. Dar totul era o problemă de potrivire a momentelor, în cele din urmă. Sunt mai bună decât Tibb!

— Oh, încetează să te mai lauzi! zise Alice, încercând s-o mai dezumfle. Nu poți vedea totul. Nu ești nici pe jumătate atât de deșteaptă pe cât crezi. Nu poți să vezi ce e în lăzile lui Tom și n-ai văzut nici drumul până la turn. De-aia ai torturat-o pe biata Maggie. N-ai văzut nici măcar strigoii atacându-te!

— Totuși nu m-am descurcat prea rău, este? Dar ai dreptate, aș fi putut vedea mai bine. Totul depinde de ritual. Depinde de noaptea în care e făcut. Depinde de sângele cui îl bei, zise Mab, șireată. Mica nepoată a lui Tom va rezolva problema. Dă-mi sângele ei de Lammas și o să pot vedea totul. Tot ce vreau să văd. Acum, hai, dă-mi cheile de la cuferele alea și o să vă las să plecați.

Îngreșoșat de ceea ce spusese, mi-am ridicat toiagul. I-aș fi crăpat capul, dar ea doar a zâmbit la mine cu nerușinare sfruntată și mi-a arătat către ușa mare de

lemn. Privirea mea i-a urmărit direcția degetului și acolo, în capătul celălalt al podului mobil, am văzut ceva care mi-a înghețat sufletul.

Soldații în tunici roșii pleaseră. Nu mai erau cai masivi. Nu mai era tunul. În schimb mai multe siluete ieșeau dintre copaci și traversau pajiștea cu iarbă înaltă cât ș noii. Altele erau deja mult mai aproape de podul mobil — femei cu rochii lungi, înarmate cu junghere cu lame lungi. Mab plănuse totul până la ultimul amănunt.

Malkinii fugiseră prin tunelurile de dedesubt. Soldații pleaseră la război, lăsând treburile neterminate. Iar acum clanul Mouldheel venea după cutere. Mab voise de la bun început să le scoată astfel din turn. Citise viitorul destul de bine cât să câștige. Planul pe care Alice și eu îl încropiserăm era fără speranță. Mab ne duse de nas și n-o mai puteam fenta acum. Am simțit că mi se face rău de la stomac. Ellie și Jack aveau să fie iarăși prizonieri — iar amenințarea asupra copilului lor era reală. Cruzimea de pe fața lui Mab m-a încredințat pe deplin.

— Gândește-te la asta, Tom, continuă ea. Îmi ești dator. Aș fi putut aștepta în pădure, cu ai mei, nu-i așa? Pur și simplu aș fi așteptat să plece soldații, așa

cum știam că vor pleca. În loc de asta, mi-am riscat viața ca să te aduc în turn, să poți să-ți salvezi familia. Am văzut ce avea să se întâmple. Că Malkinii le-ar fi tăiat gâturile, când ar fi dat bir cu fugiții. Am văzut asta la fel de limpede cum te văd acum pe tine; i-am văzut intrând în celulă cu cuțitele lor. Și te-am ajutat să-i salvezi. Dar n-am făcut-o pe degeaba. Știi cum ne-am înțeles. Așa că-mi ești dator vândut. Avem o învoială și eu m-am ținut de partea mea! Eu întotdeauna îmi țin cuvântul și mă aștept să ți-l ții și tu!

— Ești prea isteasă ca să-ți fie bine! zise Alice, prinzând-o deodată pe Mab de deasupra cotului. Dar nu s-a sfârșit totul. Mai e încă drum lung. Vino, Tom. Avem felinarul. Putem scăpa întorcându-ne în tuneluri!

Spunând acestea, o împinse pe Mab înapoi în cămară și eu le-am urmat imediat, alternativele învârtindu-se în capul meu nebunește. Malkinii puteau să mai fie încă acolo, jos, dar aveau să se îndrepte spre intrarea cavoului și până când ajungeam și noi, probabil ar fi fost departe. Era o jumătate de șansă pentru noi. Dar era mai bine decât să rămânem pe loc, la bunul plac al clanului Mouldheel.

Ellie era în genunchi lângă Jack, care răsuflea greu, cu ochii închiși. Mary se ținea strâns de fustele mamei sale, gata să plângă.

— Repede, Ellie, trebuie să m-ajutri, i-am zis eu, cu blândețe. Sunt alte pericole în față. Trebuie să ne întoarcem în tunelurile de jos cât de repede putem. Va trebui să m-ajutri să-l duc pe Jack.

Ellie își ridică privirile spre mine, cu o expresie amestecată, de îndurerare și buimăceală.

— Nu putem să-l mutăm din nou din loc, Tom. Nu acolo, jos. Ceri prea mult. El e prea bolnav — n-o să poată îndura asta...

— Trebuie, Ellie. N-avem altă soluție.

Mab începu să râdă, dar Alice o trase puternic de păr.

Când m-am aplecat să-l iau pe Jack de sub braț, Ellie clătină din cap și se prăbuși peste pieptul lui, folosindu-se de greutatea trupului ei ca să mă împiedice să-l ridic. Disperat, m-am gândit să-i spun despre primejdia care-o păștea pe fiica ei. A fost singurul lucru care mi-a dat prin cap că o s-o înduplece.

Dar n-am zis nimic. Era deja prea târziu. Mouldheelii intrau deja în încăpere — o duzină, pe puțin, printre care și surorile lui Mab, Beth și Jennet. Grupul se

strânse în cerc în jurul nostru, privindu-ne cu ochi reci, nemiloși, gata să-și folosească jungHERELE.

Alice se uită la mine, cu ochii plini de disperare. Am ridicat neputincios din umeri, iar ea îi dădu drumul lui Mab.

— Ar trebui să te omor pe loc, îi zise Mab lui Alice, aproape scuiPându-și cuvintele. Dar un târg e un târg. După ce cuferELE vor fi deschise, poți să pleci și tu cu ceilalți. Acum, Tom, nu mai depinde decât de tine...

Am clătinat din cap.

— N-am s-o fac, Mab, am zis eu. CuferELE îmi aparțin.

Mab se aplecă, o înșfăcă pe Mary de braț și o trase de lângă mama ei. Beth îi aruncă un cuțit, ea îl prinse cu îndemănare și-l lipi de gâtul copilei. Când fetița începu să plângă, cu fața plină de deznădejde, Ellie se repezi la Mab, dar nu izbuti să facă nici doi pași și se trezi trântită la podea și țintuită de ea cu un cuțit în spate.

— Dă-mi cheile sau îi iau viața copilei acum! porunci Mab.

Mi-am ridicat toiagul, cumpănind distanța dintre noi. Dar știam că n-o pot lovi destul de repede. Și dacă o loveam, ce? Restul m-ar fi doborât în câteva secunde.

— Dă-le cheile, Tom! țipă Ellie. Fie-ți milă, nu-i lăsa să-i facă rău!

Aveam o datorie față de Comitat și tocmai din pricina acestei responsabilități le riscasem deja viețile celor din familia lui Ellie, refuzându-i până atunci. Dar asta era prea mult. Mary țipa acum isteric, mai supărată de starea mamei sale decât de amenințarea cu cuțitul. Mab avea s-o ucidă sub ochii mei și n-aș fi îndurat. Am lăsat toiagul să-mi cadă din mâini. Mi-am plecat fruntea, frânt de disperare.

— Nu-i face rău, Mab, am implorat-o eu. Te rog, nu-i face rău. Nu le face rău niciunuia dintre ei. Lasă-i pe toți să plece și îți dau cheile...

Alice, Ellie și Mary au fost scoase din turn și duse sub pază spre copacii din depărtare; două vrăjitoare îl cărau pe Jack ca pe un sac de cartofi. După ce mă învoisem să le dau cheile, Alice nu mai scosese un cuvânt. Fața îi era lipsită de orice expresie. N-aveam nicio idee ce era în mintea ei.

— Or să rămână sub pază, în pădure, zise Mab. Pot să plece unde-or vrea, după ce cuferele vor fi deschise și nicio clipă mai devreme. Dar tu nu pleci nicăieri. Tu rămâi aici, Tom. Și o să ne înțelegem bine fără Alice —

corcitura aia de Malkin-Deane — vârându-se între noi. Ei bine, dă-mi cheile și hai să începem...

N-am protestat. Mă simțeam neputincios. Toată situația era un coșmar din care nu reușeam să întrevăd nicio portiță de scăpare. Aveam să dezamăgesc Comitatul, pe Vraci și pe mama. Cu inima grea, mi-am scos cheile de la gât și i le-am dat. Ea s-a dus până la cufere și eu am urmat-o, stând ca o momâie alături de ea. Numai Beth și Jennet rămăseseră în încăperea cu noi, dar mai multe vrăjitoare din clanul Mouldheel stăteau de pază lângă ușă.

— Pe care să-l deschid mai întâi? întrebă Mab, zâmbind la mine într-o parte.

Am ridicat din umeri.

— Trei cufere și noi tot trei, se amestecă Beth din spate. Asta-nseamnă câte unul de fiecare. Alege repede, Mab, ca să le putem deschide și noi pe-ale noastre. E rândul meu pe urmă.

— De ce să fiu eu ultima? se plânse Jennet.

— Nicio grijă, răspunse Beth. Dacă nu-l aleg pe cel bun, o să-ți rămână ție.

— Nu! șuieră Mab, răsucindu-se ca să-și privească surorile în față. Toate trei cuferele sunt ale mele. Dacă sunteți norocoase, poate am să vă dau un cadou

fiecăreia. Acum, lăsați gura și nu-mi stricați plăcerea. Am trudit din greu să pun mâna pe astea.

Gemenele se traseră înapoi sub privirea dușmănoasă a surorii lor, iar ea-și întoarse atenția înapoi la cufere. Deodată, îngenunche și vârî una dintre cele trei chei mai mici în încuietorea cufărului de la mijloc. Bâjbâi cu cheia prin broască, dar nu putu s-o învârtă și, încruntându-se enervată încercă un alt cufăr. Când nici acesta nu se deschise, Jennet chicoti.

— A treia oară trebuie să-ți iasă, surioară! o zeflemisi ea. Nu e ziua ta norocoasă, așa-i?

Când nici măcar al treilea cufăr nu dădu ascultare cheii, Mab se ridică în picioare și veni în fața mea, cu ochii scăpărând de mânie.

— Astea sunt cheile adevărate? mă întrebă ea. Dacă e vreo șmecherie, o să regreti amarnic!

— Încearcă și o altă cheie, i-am sugerat eu.

Mab încercă, dar cu același rezultat.

— Mă crezi proastă? răcni ea. Apoi se schimbă la față, expresia devenindu-i crudă și se întoarse spre Jennet. Du-te și adu copila aici!

— Nu, am zis eu. Te rog, nu face asta, Mab. Încearcă și a treia cheie. Poate că o să meargă...

Între timp mă cuprinsese spaima și-mi nădușiseră palmele. Fusesse destul de rău în primul rând că îi cedasem cheile. Dar dacă nu descuiau cuferele, știam că răzbunarea lui Mab avea să fie cumplită și că avea să înceapă cu fetița. Ce se întâmplase? Mă întrebam dacă nu cumva cuferele s-ar fi deschis numai în cazul în care eu aș fi ținut cheia. Să fi fost cu puțință?

Mab îngenunche din nou și încercă a treia cheie. Primele două cufere refuzară din nou să se descuie, dar, spre marea mea ușurare, cel de-al treilea scoase un clinchet și cheia se învârti, în sfârșit. Ea își înălță privirile cu un zâmbet de triumf și apoi ridică încet capacul greu de lemn.

Cufărul era plin, dar cu ce anume, nu puteam încă vedea. O bucată mare de stofă albă era împăturită frumos deasupra. Mab o ridică și, când o desfăcu, am văzut că era o rochie. Deodată mi-am dat seama că era o rochie de nuntă. Era a mamei? Așa părea. Ce altceva ar fi putut păstra în cuferele ei?

— Asta-i prea mare pentru mine! zise Mab cu un rânjat afectat, punând-o pe lângă ea și târând poalele pe podea. Ce zici, Tom? Arăt fermecător, nu-i așa?

Ținea rochia invers, cu spatele spre mine, și, tresărind, am zărit șirul nasturilor de la gât până la

poale. N-aveam timp să-i număr, dar i-am văzut destul cât să-mi dau seama că erau făcuți din oase. Ultima oară când văzusem astfel de nasturi fusese la o rochie purtată de Mag Skelton, vrăjitoarea lamia care trăise cu Vraciul la Anglezarke. Era oare și rochia de mireasă a mamei mele încheiată cu oase ca rochia vrăjitoarei lamia?

Mab aruncă rochia spre Jennet.

— Cadou pentru tine, Jennet! îi spuse ea. O să mai crești și, într-o bună zi, o să-ți vină bine! Dar trebuie să ai răbdare, atâta tot.

Jennet o prinse, strâmbându-se cu dezgust.

— Nu vreau vechitura asta de rochie! Ia-o tu, Beth, zise ea, aruncând-o surorii ei.

Între timp, Mab scosese un al doilea obiect din cufăr. Un alt veșmânt. Din nou și-l puse pe lângă trup, cercetându-i mărimea, chiar dacă era evident că era o cămașă de bărbat.

Numaidecât am ghicit ce trebuia să fie: cămașa tatălui meu — cea pe care o folosise el ca să-i protejeze corpul mamei de razele nemiloase ale soarelui, când o găsisese legată cu un lanț de argint de o stâncă — lanțul care fusese la mine până când mi-l luase Nowell. Ea păstrase cămașa, în memoria a ceea ce făcuse el.

— Cămașa asta veche și mucegăită e cadoul tău, Beth! îi zise Mab aruncând-o spre sora ei cu un râs batjocoritor.

Bineînțeles, era mai bine decât să-i fi făcut vreun rău lui Mary, dar mă durea să văd amintirile mamei tratate cu atâta lipsă de respect. În cuferele alea era viața mamei și cât aș fi vrut să pot umbla în voie printre lucrurile ei, în loc s-o privesc pe Mab pipăindu-le. Dar Tibb crezuse că era ceva de mare importanță aici. Ceva ce Mab ar fi putut descoperi în orice clipă.

Mab își întoarse din nou atenția spre cufăr, plimbându-și ochii cu lăcomie peste conținutul lui. Erau borcane și sticle sigilate, pe fiecare fiind o etichetă. Să fi fost leacuri? Putea să fie printre ele unul care să-l ajute pe Jack? Apoi erau o mulțime de cărți, de diferite mărimi, toate legate în piele. Unele păreau să fie jurnale și m-am întrebat dacă mama le scrisese. Un volum mai mare, deosebit, îmi atrase privirile și mă ispitea gândul să-l iau. Să fi fost povestea vieții ei cu tata, de la fermă? Sau poate o povestire a vieții ei *de dinainte* să se întâlnească?

Mai erau, de asemenea, și trei saci de pânză groasă, legați la gură cu sfoară. Mab ridică unul dintre aceștia și, când îl puse pe podea, am auzit zornăitul aparte al

monedelor. Ochii ei se măriră și desfăcu grăbită sfoara, vârând o mână în sac. Când o scoase, am zărit sclipirea banilor de aur: mâna îi era plină de guinee.

— Trebuie să fie o avere aici! zise Mab, cu ochii mai-mai să-i sară din orbite de lăcomie.

Cercetă repede și ceilalți doi saci; și aceștia erau plini de monede de aur — destui bani cât să cumpere ferma lui Jack de mai multe ori. Nu bănuisem niciodată că mamei îi rămăseseră atât de mulți bani.

— Câte un sac de fiecare! exclamă Beth.

De data asta, Mab nu-și contrazise sora. Ochii ei se întorseseră la cufăr.

— E bine să ai bani, zise ea, dar îmi pun viața zălog că mai e ceva aici, chiar și mai bun. Mă întreb ce-o fi în cărțile alea? Trebuie să fie multă știință aici — vrăji și altele. Wurmalde își dorea cuferele astea cu disperare. Voia puterea mamei tale. Așa că trebuie să fie ceva în ele care să merite să ai!

Alese cea mai mare dintre cărți, cea care-mi stârnise mie curiozitatea, și o scoase din cufăr, dar când o deschise, la o pagină oarecare, începu să se încrunte. Răsfoind-o de la un capăt la altul, se încruntă și mai tare.

— E toată într-o limbă străină! exclamă ea. Nu pricep niciun cuvânt. Tu poți să citești asta, Tom? mă întrebă ea, împingând cartea spre mine.

Am știut înainte să mă uit la ea că nu era în latină, fiindcă latina era o limbă pe care multe vrăjitoare o cunoșteau bine. Aceasta era cartea mamei și mi se părea chiar firesc să fie în limba ei de acasă — greaca. Limba pe care ea mă învățase de mic.

— Nu, am mințit eu, încercând să par convingător. Nu pot să pricep nicio iotă...

Dar în clipa aceea, un mic plic alunecă dintre pagini și căzu învârtindu-se pe podea. Mab se aplecă și-l culese, ținându-l întins către mine să-l văd, înainte să-l deschidă.

Fiului meu mai mic, Thomas J. Ward

Rupse plicul, îl mototoli și-l aruncă înainte să despătorească scrisoarea. Se încruntă din nou și mi-o arătă.

— Nu-i bine deloc, Tom, zise ea cu un rânjel batjocoritor. Ai apucat pe căi greșite, da. Mai întâi, nu vrei să-ți ții învoiala și acum spui minciuni. Aveam o părere mai bună despre tine. Scrisoarea asta e scrisă în

aceeași limbă ca și cartea. De ce i-ar scrie o mamă fiului ei într-o limbă pe care el n-o înțelege? Mai bine-mi spui ce zice. Altminteri ceilalți n-or să mai plece nicăieri... decât în mormânt!

Am luat scrisoarea și-am început să citesc, cuvintele fiindu-mi la fel de clare de parc-ar fi fost scrise în propria mea limbă.

Dragă Tom,

cufărul ăsta am vrut să fie cel dintâi pe care să-l deschizi cu cheile lăsate.

celelalte cufere se pot deschide numai la lumina lunii și numai de mâna ta. În ele dorm surorile mele și doar sărutul lunii le poate trezi. Să nu-ți fie frică de ele. Or să știe că ești din sângele meu și-or să te apere, la nevoie dându-și și viața pentru tine.

curând întunericul întrupat va
păși din nou pe pământ. Dar tu ești
speranțele mele întrupate și, oricât
de mult te-ar costa pe moment, tu
ai voința și puterea să învingi, în cele
din urmă.

Doar fii sincer cu propria ta
conștiință și urmează-ți instinctele.
Nădăjduiesc că într-o bună zi o să
ne întâlnim din nou, dar orice s-ar
întâmpla, adu-ți aminte că eu voi fi
întotdeauna mândră de tine.

mama

CAPITOLUL
17
LUMINA LUNII

Ei? Ce zice? întrebă Mab.
Am șovăit, dar mintea-mi lucra cu repezi-
ciune. Surorile mamei? Ce fel de surori dormeau în
niște cufere ca astea? Și de câtă vreme stăteau aici? De
când mama venise în Comitat și se măritase cu tata,
acum atâția ani în urmă? Însemna că-și adusese suro-
rile cu ea din Grecia!

Și mai văzusem ceva foarte asemănător și înainte, la
Anglezarke. Lamii. Erau două feluri de vrăjitoare lamia:
domestice și sălbatice. Acelea din prima categorie erau
ca Mag Skelton, adevărata iubire a Vrăciului — foarte
asemănătoare cu o femeie, în afară de un șir de solzi

verzi și aurii coborând pe toată lungimea spatelui lor. Al doilea tip erau ca sora lui Meg, Marcia — mergeau în patru labe, erau acoperite cu solzi și se hrăneau cu sânge. Unele puteau chiar zbura pe distanțe scurte. Oare mama era o lamia, domestică și benignă? La urma urmelor, Grecia era țara de baștină și a lui Meg și a Marciei. Sălbatica Marcia se întorsese acasă într-un sicriu, ca să nu-i sperie pe ceilalți pasageri de pe corabie — Vraciul se folosise de o poțiune ca s-o facă să doarmă pe timpul călătoriei. Aceeași poțiune o folosise și ca s-o facă pe Meg să doarmă câteva luni la rând.

Apoi mi-am adus aminte că mama obișnuia să se ducă în odaia ei specială o dată pe lună. Se ducea singură și niciodată n-o întrebam ce făcea acolo. Oare stătea de vorbă cu surorile ei și apoi le adormea la loc, cine știe cum? Eram aproape convins că ele erau niște lamii sălbatice. Probabil ele două împreună ar fi putut să le învingă pe Mab și pe celelalte Mouldheel.

— Haide, aștept! se răsti Mab. Răbdarea mea trece repede.

— Spune că numai în lumina lunii se pot deschide celelalte două cufere și că *eu* trebuie să învârt de cheie.

— Spune și ce-i înăuntrul lor?

— Niciun cuvânt, Mab, am mințit eu. Dar trebuie să fie ceva special și mai prețios decât ceea ce am găsit deja în cufărul ăsta. Altminteri de ce-ar fi mai greu să fie deschise?

Mab se uită la mine bănuitoare, așa că am continuat să vorbesc, ca să-i abat atenția.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte casete mai mici care erau în odaia mamei? am întrebat eu.

Fuseseră numeroase alte cutii mai mici, și toate fuseseră luate de vrăjitoarele care prădaseră ferma.

— Oh, alea... Am auzit c-ar fi fost pline de prostii — broșe ieftine și podoabe, atâta tot. Alde Malkin le-au împărțit între ele.

Am clătinat din cap cu tristețe.

— Asta nu-i drept. Erau ale mele. Aveam dreptul să le văd.

— Fii mulțumit că ești încă în viață, zise Mab.

— Acum îi lași pe Alice și pe familia mea să plece? am îmboldit-o eu.

— Mă mai gândesc...

— Jack e bolnav, trebuie să i se dea ajutor. Au nevoie de un cal și-o căruță ca să-l ducă la un doctor cât mai repede cu putință. Dacă moare, n-o să deschid nicio-dată cuferele alea pentru tine. Haide, Mab, ține-te de

cuvânt. Ai deja unul dintre cufere, iar eu o să le deschid pe celelalte două la noapte, de îndată ce răsare luna. Te rog.

Mab se uită pătrunzător în ochii mei pentru o clipă, apoi se întoarse către surorile ei.

— Duceți-vă și spuneți-le celorlalte să le dea drumul.

Jennet și Beth șovăiră.

— Au nevoie de o căruță, Mab. Jack nu poate să meargă, am stăruit eu.

Mab dădu din cap.

— Atunci o să aibă o căruță. Numai că, vezi să-ți ții și tu cuvântul. Hai, plecați! se răsti ea, întorcându-se către surorile ei. Și spuneți-le să-i zorească pe zidarii ăia să vină odată!

— Zidari? am întrebat eu, când Beth și Jennet ieșiră să îndeplinească porunca surorii lor.

— Zidari care să repare turnul. Malkinii au terminat-o cu locul ăsta. Turnul este acum al nostru. Timpurile s-au schimbat. Noi domnim acum în Pendle!

În mai puțin de o oră, o echipă de patru zidari sosise și se apucase de lucru să repare zidul. Oamenii păreau speriați și, în mod clar, lucrau sub amenințare. Voiau

să-și vadă munca terminată cât mai repede cu putință și dovedeau multă putere, energie și îndemânare în ridicarea pietroaielor acelea grele în poziția lor originală.

Câțiva din clan au fost trimiși în josul scărilor, cu poruncă să verifice dacă mai e ceva la etajele de sub pământ ale turnului. Se întoarseră curând, raportând că, după cum se așteptau, Malkinii părăsiseră temnițele și fugiseră prin tunel. Mab le dădu porunci paznicilor să rămână acolo de veghe. Când Malkinii aveau să descopere că soldații au plecat, era posibil să încerce să se întoarcă.

Înainte de lăsarea serii, spărtura din zid fusese reparată, dar Mab mai avea o treabă pentru zidari. Îi puse să care cele două cufere grele nedescuiate pe scări în sus, până la parapetul din vârf. Cu aceasta, oamenii plecară în grabă și podul mobil fu ridicat, pecetluindu-ne înăuntrul turnului.

În afară de Mab și surorile ei, mai erau alte zece vrăjitoare, care întregeau numărul unui sabat. Însă mai erau, de asemenea, patru femei mai în vârstă, ale căror îndatoriri erau să gătească pentru restul și să se îngrijească de cele necesare. Acestea făcură o supă lungă de cartofi și morcovi și, în ciuda faptului că o gătiseră

membrii unui clan de vrăjitoare, am acceptat și eu o farfurie plină. Dar temându-mă de otravă sau altă poțiune pe care ar fi putut să mi-o toarne în ea, la porunca lui Mab, m-am uitat să văd dacă mi-o puse-seră din același ceaun ca tuturor celorlalte. Când au început să mănânce și ele, m-am liniștit, mi-am înmuiat pâine în zeamă și am mâncat.

După masă, mi-ar fi plăcut să mă uit prin cuțărul mamei, dar Mab nu m-a lăsat și mi-a poruncit să nu mă apropiu de el.

— O să te sature tu de cuferele astea mai înainte să termini de aflat ce-i în ele, îmi spuse ea. O să-ți ia luni să traduci toate cărțile alea...

Curând după asfințit, ducând un felinar, Mab mă conduse sus, spre parapet, cu Beth și Jennet în spatele meu. În capul scărilor, am trecut într-o altă încăpăre cu podea de lemn, în care era adăpostit mecanismul de acționare al podului mobil. Acesta consta dintr-o roată cu troliu mare de lemn, mai multe roți dințate, pini-oane și o pârghie cu clichet, de care era prins un lanț. Dacă învârteai de roată, lanțul se înfășura în jurul ei și ridica podul.

Din încăpărea aceasta, am ieșit pe parapetul pavat, care oferea o vedere bună în toate părțile. Dealul

Pendle se înălța mult deasupra copacilor din Codrul Corbilor și, din pricina pajiștii dintre turn și copacii care o înconjurau, nimeni nu se putea apropia neobservat. Tunarii plecaseră la război și acum turnul, teoretic de necucerit prin asediu, era în mâinile clanului Mouldheel. Dar atunci am aruncat o privire spre cufere. Habar n-aveau ce zăcea în ele.

Când se făcu mai întuneric, flacăra felinarului păru să crească. Știam că luna era deja deasupra liniei de orizont, dar bătea un vânt puternic dinspre vest, mânând nori de ploaie pe cer. Probabil că avea să mai treacă ceva timp până când lumina lunii să cadă pe acele cufere.

— Se pare c-o să plouă, Mab, am zis eu. S-ar putea să avem de așteptat până mâine.

Mab adulmecă prin aer și clătină din cap.

— Luna o să-și arate fața curând, spuse ea. Până atunci, o să rămânem aici.

M-am uitat lung prin întuneric, ciulind urechea la vaietul îndepărtat al vântului printre copaci, gândindu-mă la toate cele care se întâmplaseră în numai câteva zile de când sosiserăm în Pendle. Unde era Vraciul acum? Și ce spera să poată face împotriva puterii clanurilor de vrăjitoare? Bietul Părinte Stocks

murise, iar magistrul meu n-avea nicio șansă să le mai clinească, singur, pe-alde Mouldheel din Turnul Malkin, asta ca să nu mai vorbim de celelalte clanuri, în special de Malkin. Și el nu aflase nici până la ora asta despre existența lui Wurmalde, care era o adevărată enigmă. Ce rol juca ea oare în complicata societate a vrăjitoarelor din Pendle? Vorbise despre dorința ei de răzbunare asupra mamei, dar mai precis ce urmărea ea să înfăptuiască în Pendle?

Am aruncat o privire spre Mab, care se uita în sus, la cerul nopții.

— Te-ai descurcat bine, Mab, am măgulit-o eu, nădăjduind să-i stârnesc cheful de vorbă, ca să aflu mai multe despre ceea ce aveam de înfruntat. Ai învins clanul Malkin. Și, nici cu ajutorul clanului Deane, n-o să mai fie în stare să vă scoată vreodată din turnul ăsta. De acum, e al tău pentru totdeauna.

— Pândeam de mult momentul ăsta, încuviință Mab, uitându-se la mine cu o oarecare neîncredere. Dar mi-am văzut șansa și am făcut să se întâmple. Cu ajutorul tău, Tom. Facem o echipă bună, eu și cu tine, nu crezi?

Nu eram sigur unde bătea. Că doar nu încerca să-mi ia ochii. Nu mie, ucenicului unui vraci. Nu, mai probabil

erau seducția și farmecul pe care încerca să le folosească asupra mea. M-am hotărât să nu-i dau atenție și să schimb subiectul.

— Ce știi despre Wurmalde? am întrebat-o eu.

— Wurmalde! făcu Mab și scuipe pe dalele de piatră. Nu-i altceva decât o venetică. O băgăcioasă, asta-i, și o să fie prima căreia o să i se întâmple lucruri rele. Scap eu de ea.

— Dar de ce a venit aici, dacă nu face parte din nici-unul dintre clanuri? Ce vrea?

— E o singuratică. Nu se trage dintr-un clan bun de vrăjitoare, așa că încearcă să se lipească de altele. Și din nu știu ce motiv, vrea să fie în ținutul ăsta și să reînvie puterea Întunericului — ca să lovească în tine și în mama ta, cred. A pomenit de mama ta. Pare s-o urască profund din nu știu ce motiv.

— Cred că s-au cunoscut pe acolo, în Grecia lor, am zis eu.

— Mama ta e o vrăjitoare? mă întrebă Mab scurt.

— Bineînțeles că nu, am zis eu, dar nu eram nici eu foarte convins, darămite Mab.

Puteri, poțiuni, nasturi de os și acum cele două „surori” lamii. Începusem să cred, în adâncul ființei

mele, că mama era într-adevăr o vrăjitoare lamia — una benignă, domesticită, dar o vrăjitoare, totuși.

— Ești sigur de asta? întrebă Mab. Mie mi se pare că Wurmalde e foarte interesată de puterile din cuferele mamei tale, iar mama ta pare să fi fost foarte pricepută, dacă a oprit pe toată lumea să ajungă să le deschidă. Cum ar fi putut face așa ceva dacă nu era o vrăjitoare?

Nu i-am răspuns.

— Nu-ți face griji, mă tachină Mab. Nu-i un lucru de care să te rușinezi, să fii rudă cu o vrăjitoare.

— Mama nu e o vrăjitoare, am protestat eu.

— Așa zici tu, dragule, spuse ea, arătându-mi clar că nu credea niciun cuvânt de-al meu. Ei bine, orice o fi mama ta, e dușmanca lui Wurmalde, iar Wurmalde vrea să unească toate trei clanurile din Pendle de Lammas ca să-l învie pe Scaraoțchi și să vă distrugă speranțele, ție și mamei tale, cred. Dar nu-ți face griji, Mouldheel n-o să ia parte la asta, nu noi. Nu, în ciuda tuturor încercărilor ei de a ne convinge. O să le lăsăm în nebunia lor. Merg prea departe, asta-i, zise ea, clătînând din cap furioasă. Riscă prea mult.

Mab tăcu, dar acum eram de-a dreptul curios. Voiam să știu ce voise să spună cu „merg prea departe”.

— Riscă? Ce vrei să spui? am întreat eu.

Îmi răspunse Beth în locul surorii ei.

— Pentru că odată ce-ai făcut asta, nu mai există cale de întoarcere și dacă el vine în lumea asta, n-o să mai plece. Și n-ai să mai fii în stare să-l controlezi. Asta-i marele risc care te paște. Odată ce Scaraoțchi se întoarce înapoi pe lume, răul pe care o să-l facă n-o să se mai sfârșească. Are o voință a lui, Scaraoțchi. Cum am pierdut controlul asupra lui, ne poate face și pe noi să suferim.

— Dar clanurile Malkin și Deane nu știu asta? am întrebat eu.

— Bineînțeles că știu! se răsti Mab. De aceea vor să ne unim și noi cu ele. Mai întâi de toate, dacă trei clanuri lucrează împreună, sunt mai multe șanse să-l reînvie pe Scaraoțchi. Apoi, dacă reușesc, trei clanuri lucrând mână-n mână s-ar putea să fie în stare să-l țină în frâu. Dar tot e riscant și celelalte sunt bătute-n cap să se lase amăgite de făgăduielile lui Wurmalde despre creșterea puterilor și Întuneric. Și, la urma urmelor, de ce aș lucra cu ele? După cum am mai zis, clanul Mouldheel este puterea în Pendle acum, așa că celelalte n-au decât să se ducă la Dracu'!

Pentru moment, se lăsă tăcerea, și amândoi privirăm în noapte, până când deodată luna ieși de după un nor.

Era o seceră subțire, o lună în descreștere, cu coarnele îndreptate spre vest. Lumina era slabă, dar mătura cuferele, aruncându-le umbrele pe parapet.

Mab îmi întinse cheile și-mi făcu semn către cel mai apropiat cufăr.

— Ține-ți promisiunea, Tom, zise ea blând. N-o să regreti. Am putea duce o viață frumoasă aici — tu și cu mine.

Îmi zâmbi, iar ochii îi sclipiră ca stelele, în timp ce-n păr avea o aură nepământească de lumină argintie. Era doar de la lumina lunii, știam asta, dar pentru moment Mab radia. Cu toate că înțelesesem exact ce încerca să facă, simțeam totuși puterea pe care o exercita. Farmecul și seducția erau folosite împotriva mea: Mab încerca să mă supună voinței sale. Nu numai că voia să deschid cuferele, dar voia s-o fac de bunăvoie și bucuros.

I-am zâmbit și eu și am luat cheile. Eforturile ei se risipiseră în zadar. Eram deja și dornic și bucuros să deschid cele două cufere. Iar ea urma să aibă cea mai mare surpriză a vieții sale.

În afară de cheia mai mare, cea care deschidea ușa odăii camerei mele de la fermă, restul păreau identice. Dar abia cea de-a doua pe care am încercat-o a deschis

încuietoarea cu un *clic*. Am tras adânc aer în piept și am ridicat încet capacul. Înăuntru cufărului, încolăcită, era o creatură mare. Era învelită într-o bucată de pânză de corabie și legată cu sfoară. Instinctiv, mi-am lipit palma de partea de sus, așteptându-mă s-o simt mișcând, dar atunci mi-am amintit că făptura dinăuntru avea să doarmă până ce va fi atinsă de lumina lunii.

— E ceva mare aici, Mab, am zis eu. O să am nevoie de o mână de ajutor să-l scot afară. Dar o să deschid mai întâi și celălalt cufăr, ca să văd ce-i și înăuntru lui...

Chiar dacă Mab era de acord sau nu, eram deja pregătit să deschid și celălalt cufăr. Dacă erau într-adevăr lamii sălbatice, atunci una cu siguranță va fi de ajuns să se ocupe de Mouldheel. Dar eu le voiam pe amândouă treze, ca să fiu absolut sigur. Am ridicat și cel de-al doilea capac...

— Același lucru și aici, Mab. Hai să le scoatem pe amândouă afară.

Mab nu părea prea convinsă, dar Beth se aplecă nerăbdătoare și ridicarăm împreună pachetul greu din cufăr, așezându-l pe dalele de piatră. Întinsă, era aproape o dată și jumătate mai lungă decât mine. Jennet, ca

să nu rămână mai prejos, mă ajută la cel de-al doilea cufăr. Acestea fiind făcute, i-am zâmbit lui Mab.

— Taie sfoara, Jennet, am zis eu.

Jennet își scoase cuțitul de la cingătoare și-mi dădu ascultare, în timp ce eu m-am apucat să desfac pânza de corabie. Aproape terminasem când s-a întâmplat nenorocirea!

Luna s-a ascuns după un nor.

Mab veni cu felinarul și îl ridică peste umărul meu. Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare și-mi pierde toată încrederea. Am șovăit, nădăjduind că luna va ieși din nou. Oare vrăjitoarele Mouldheel știau ce era o lamia? Poate că auziseră, dar nădăjduiam ca, de vreme ce vrăjitoarele lamia nu erau de baștină din Comitat, să nu fi văzut niciuna sălbatică. Dar dacă ghiceau, cele două creaturi adormite ar fi fost la bunul plac al celor trei surori. Dacă-și foloseau cuțitele, sărutul lunii ar fi venit prea târziu.

— Grăbește-te, Tom! porunci Mab nerăbdătoare. Hai să vedem ce-avem aici...

Fiindcă eu n-am făcut nicio mișcare, ea s-a aplecat, a smuls pânza și a scos o scurtă exclamație de surpriză.

— Ce-i asta? N-am mai văzut niciodată așa ceva! zise ea.

Stătusem față în față cu Marcia, sora sălbatică a lui Meg Skelton. Îmi aminteam foarte bine fața ei crudă, albă și buhăită, cu sângele roșu șiroindu-i pe bărbie. Îmi aminteam și de părul ei lung și slinos, de spinarea solzoasă și de cele patru labe cu gheare ascuțite. Creatura de aici era mai mare decât Marcia. Eram aproape convins că era o lamia sălbatică, dar nu din soiul celor care mergeau pe pământ. Aceasta era din cealaltă categorie, din care nu mai văzusem niciodată vreun exemplar. Cea care putea zbura pe distanțe scurte. Avea aripi cu pene negre strânse în spinare și de asemenea pene mai scurte pe partea de sus a trupului.

În plus, mai avea patru membre: cele mai groase din partea de jos aveau gheare ascuțite, mortale; în schimb membrele din partea de sus aduceau mult mai mult cu brațele de om, cu mâini delicate și unghii nu mai lungi decât ale unei femei obișnuite. Creatura era întinsă cu fața în jos, dar capul îi era întors spre noi, astfel încât i se vedea jumătate de față. Ochiul dinspre noi era închis, dar n-avea pleoape grele ca ochii Marciei. De fapt, mie mi se păru că fața îi era chiar atrăgătoare, cu un soi de frumusețe sălbatică, deși avea mai mult decât un semn de cruzime în jurul gurii. Partea de jos a

trupului creaturii era acoperită cu solzi negri, fiecare dintre ei terminându-se într-un vârf ascuțit ca firul de păr, din pricina cărora înfățișarea de ansamblu te ducea cu gândul la o insectă.

Cum am spus, aripile negre îi erau strânse pe spinare și în locul unde se uneau părea să existe ceva mai fragil dedesubt. Am bănuțit că, aidoma unor insecte, lamia avea două rânduri de aripi. Patru în total, perechea mai subțire de dedesubt fiind protejată de platoșele de apărare mai rezistente a celei din exterior.

Mab adulmecă zgomotos de trei ori.

— Par moarte. Uscate și moarte. Dar nu miroș așa. E ceva ciudat aici. Un mister. Sunt doar cufundate într-un somn adânc?

— Trebuie să fie o explicație pentru asta, Mab, am zis eu, înnebunit să mai câștig ceva timp. Și pe mine mă nedumerește. Fără îndoială vom descoperi răspunsul în cărțile alea pe care le-am găsit în primul cufăr. Dar bănuiesc eu că și cealaltă e la fel. Că amândouă sunt *familiare*. Gândește-te cât de folos ț-ar fi să ai ceva ca fapțurile astea care să-ți asculte poruncile! N-ar fi prea mult dacă ai plăti cu un pic din sângele tău ca să te alegi, în schimb, cu așa ceva...

— Nu mi-ar plăcea să știu cât de mult sânge ar vrea creatura asta de aici, zise Mab, uitându-se la mine cu neîncredere și trăgând felinarul mai înapoi, astfel încât chipul creaturii rămase din nou în umbră. Puneți-le înapoi în cufere, zise ea, uitându-se la cele două surori ale ei. Mai repede, Beth. Și tu ajut-o, Jennet. Sunt niște monștri oribili și nu-mi place niciun pic cum arată. Mă voi simți mult mai bine știindu-i închiși la loc, sub cheie.

Ascultătoare, Beth apucă de marginea prelatei, fără îndoială ca s-o înfășoare la loc pe creatură, înainte s-o pună în cufăr. Dar în clipa aceea luna ieși din nor și imediat ochiul lamiei se deschise larg.

Păru să se uite drept la mine, apoi fu străbătută de un soi de fior și se ridică încet în patru labe. Gemenele chițăiră de frică și o luară la fugă spre chepeng. Mab făcu doar un pas înapoi, cu prudență, scoțându-și cuțitul de la cingătoare și ținându-l gata să lovească.

Capul lamiei se întorsese spre mine, așa că acum îi puteam vedea amândoi ochii. Adulmecă o dată, foarte zgomotos, și se răsuci spre cele trei surori. Între timp, Beth deja intrase prin chepeng, iar Jennet o împingea de la spate. Creatura se scutură, ca un câine care se

scutură de apă după ce iese din râu, apoi își îndreptă privirea spre Mab.

— Când ai citit viitorul, n-ai văzut și asta, Mab, nu-i așa? am strigat eu.

— Ai știut, deci? îmi reproșă ea. Ai citit în scrisoare, dar nu mi-ai spus și mie! Cum ai putut să faci așa ceva, Tom? Cum ai putut să mă trădezi?

— Am deschis cuterile. M-am ținut de cuvânt și sper că-ți place ce vezi, am răspuns eu liniștit, încercând să-mi stăpânesc mânia.

Cum putea să mă acuze ea de trădare, când mă silise să-i ascult porunca? Am început să tremur, amintindu-mi cum ținuse cuțitul la gâtul lui Mary, și deodată cuvintele mi-au țâșnit într-o izbucnire de mânie.

— Toate trei cuterile sunt ale mele! Țasta-i adevărul și tu știi foarte bine. Și acum ai pierdut cuterile și ai pierdut și stăpânirea asupra turnului ăstuia. N-ai dormit în Pendle prea mult timp, am zeflemisit-o eu, auzindu-mi glasul schimonosindu-se de batjocură.

Numaidecât mi-a părut rău că pusesem sare pe rană. Nu era nevoie să vorbesc așa. Tatei nu i-ar fi plăcut.

Lamia făcu un pas spre Mab și aceasta sări iute doi pași înapoi.

— O să-ți pară rău pentru asta, mă amenință ea, cu glas scăzut, plin de venin. Îmi plăcea sincer de tine, și iată că tu mă dezamăgești! Prin urmare, nu-mi dai de ales! N-am ce să fac. O să ne alăturăm celorlalte clanuri și-o să facem ce vrea Wurmalde. Ea vrea să te vadă mort. Vrea să lovească în mama ta și să-i strice planurile. Vrea să te împiedice să ajungi un vraci. Iar acum am s-o ajut și eu! Să vedem dac-o să-ți placă atunci când Scaraoțchi o să te pună la pământ! Să vedem cum o să te simți când noi o să-l trimitem după tine!

Lamia mai făcu un pas, mișcându-se încet și chibzuit, iar Mab schimbă fețe-fețe de groază. Scoase un țipăt și lăsă să-i cadă cuțitul și felinarul, repezindu-se să coboare prin chepeng, după surorile ei.

Fără să mai pierd nicio clipă, am înaintat, am luat cuțitul de jos și am tăiat cu el sfoara care lega cealaltă lamie, apoi am desfăcut grăbit prelata, lăsând lumina lunii să cadă pe creatura dinăuntru. Câteva clipe mai târziu, amândouă lamiile erau treze și vioaie. Se uitau la mine cercetător, dar nu le puteam desluși expresia din ochi. M-am simțit deodată foarte nervos, și a început să mi se usuce gura. Și dacă nu mă recunoșteau? Dacă mama se înșelase?

Să fi fost ele cu adevărat mătușile mele? Surorile mamei? Și mi-am amintit de mătușa mea Martha, din partea tatălui, o bătrânică blândă, cu obraji roșii și mereu cu zâmbetul pe față. Nu mai trăia, acum, dar mi-aduceam aminte de ea cu dragoste. Nici că se putea ceva mai diferit de creaturile astea de aici! Și, da, trebuia să recunosc, asta însemna că și mama era o lamia.

Ce se întâmplase? Cum de surorile mamei rămăseseră în starea lor sălbatică, în timp ce ea își schimbase încet forma devenind domestică, benignă și bună? Trebuie să fi avut formă omenească atunci când a cunoscut-o tata. El era un marinar și vasul lui făcuse escală într-un port din Grecia. Când o găsisse, era legată cu un lanț de argint și avea mâna bătută în cuie de stâncă. Cine-i făcuse asta și de ce? Să fi avut vreo legătură cu Wurmalde?

După aceea, mama îl dusesse pe tata cu ea la o casă cu o grădină împrejmuită cu zid. Trăiseră acolo fericiți, o vreme, dar uneori, noaptea, veneau în vizită cele două surori ale mamei. Atunci mi-am dat seama că impresia mea de la început fusese greșită. Tata îmi povestise că erau niște femei înalte, cu înfățișare sălbatică. Ele păreau supărate pe el. Se gândise că de

aceea stăruise mama să plece din Grecia și să-și facă o casă în Comitat — ca să scape de surorile ei.

Cu toate acestea, fără știrea lui, ele fuseseră puse în cuferele acestea pe când erau încă domestice. Apoi trebuie să-și fi schimbat încet-încet înfățișarea, revenind la starea sălbatică, pentru că fuseseră lipsite de contactul cu oamenii, dormind ani în șir. Totul părea să-mi dea dreptate în această privință. Mi-am amintit și altceva ce-mi spusese mama odată:

Niciunii dintre noi nu suntem nici buni în întregime, nici răi în întregime — cu toții suntem undeva la mijloc — dar vine un moment în viața fiecăruia când trebuie să facem un pas important, fie către Lumină, fie către Întuneric... și asta poate pentru că întâlnim pe cineva special. Din pricina a ceea ce tatăl tău a făcut pentru mine, eu am pășit în direcția cea bună și de aceea sunt astăzi aici.

Să fi însemnat că probabil mama nu fusese dintotdeauna bună? Și faptul că-l întâlnise pe tatăl meu s-o fi schimbat? În timp ce-n minte mi se învârteau aceste gânduri, cele două lamii se întoarseră și se îndreptară spre chepengul deschis, lăsându-se să cadă, pe rând, prin el. Le-am urmat, mult mai încet, mai întâi luând felinarul de care se descotorosise Mab. Am coborât în încăperea de lemn care adăpostea mașinăria de

coborât podul mobil și m-am uitat prin al doilea chepeng la uriașa încăpere de dedesubt.

Aerul era sfâșiat de țipete, dar acestea veneau din camera proviziilor în care se adăpostiseră vrăjitoarele Mouldheel; fără îndoială că încercaseră să scape trecând prin celălalt chepeng la primul etaj de sub pământ al turnului. Am început să cobor spirala treptelor.

Până când am ajuns la nivelul solului, țipetele și strigătele se îndepărtaseră, pierzându-se prin cel de-al doilea etaj. Dar am văzut o dâră de sânge ducând de la una dintre mesele de lângă perete spre camera de provizii. M-am întrebat care dintre vrăjitoare fusese victima și m-am îndreptat încet către ușă, fiindcă nu prea voiam să văd ce-aș putea găsi acolo.

Cu toate acestea, am văzut că încăperea pentru provizii era deja goală. Am traversat-o și m-am uitat în jos, prin chepeng. Era întuneric, dar în depărtare puteam vedea lumina săltăreață a felinarelor pe pereți, în vreme ce vrăjitoarele Mouldheel coborau în fugă scara în spirală, și-n uriașul spațiu se auzeau ecourile unor țipete slabe. Mi-am ridicat felinarul și m-am uitat cu atenție în jos. Dâra de sânge continua și dincolo de chepeng. Ochiul unei lamii sclipi, reflectând lumina.

Târa ceva pe trepte în jos. Era un trup. Nu i-am putut vedea fața — doar picioarele și tălpile goale, pierzându-se treptat în adâncime.

Mouldheel aparțineau Întunericului, dar mi-a părut rău pentru victima ucisă de dedesubt. Și nu mă simțeam în largul meu nici c-o trădasem pe Mab, chiar dacă o făcusem pentru binele Comitatului. Dar dacă spusese adevărul? Dacă scăpa de lamii și se unea cu celelalte clanuri să-mi facă în ciudă? Oare nu mă pusese și pe mine, și pe familia mea și întreg Comitatul într-un pericol și mai mare?

Am închis chepengul și m-am întors cu spatele, îngreșat. L-aș fi încuiat, dac-aș fi putut, dar cheia mea specială era încă la Alice. Aveam încredere în mama. Știam că nu trebuia să mă tem de nimic din partea lamiilor. Erau rudele mele și prin venele mele curgea sângele lor. Totuși nu le voiam în preajma mea. Încă nu eram pregătit să accept cine eram de fapt.

CAPITOLUL 18 JAMES FIERARUL

A fost o noapte lungă. Am încercat să dorm, sperând să uit pentru o vreme de tot ce se întâmplase, dar în zadar, așa că până la urmă m-am întors pe parapet și am așteptat să răsară soarele.

Mi se părea că eram destul de în siguranță în turn. Podul mobil era ridicat, spărtura din perete fusese reparată, iar cele două lamii le-ar fi împiedicat și pe Mouldheel și pe Malkin să se întoarcă prin tuneluri și să urce în turn. Dar trebuia să știu cum se mai simțea Jack.

Dacă i-aș fi putut aduce înapoi în turn, la adăpost, pe el și pe familia lui... Foarte probabil vreuna dintre

poțiunile găsite în primul cufăr s-ar fi putut să-l ajute. Voiam, de asemenea, să-l văd pe Vraci — să-l avertizez despre Wurmalde și să-i povestesc tot ce se întâmplase; dar chiar și mai urgent voiam să-i vorbesc lui Alice. Ea știa unde mă aflu și dacă-i ajungeau la ureche veștile despre ce se petrecuse, poate că avea să se întoarcă la turn. Ea ar fi fost în stare să se uite printre poțiuni și probabil să-și dea seama pe care dintre ele s-o folosească. Era periculos afară din turn, dar mi-a fost limpede că dacă Alice n-avea să se întoarcă în ziua următoare, atunci trebuia să mă duc eu s-o caut.

Soarele răsări și urcă pe un cer curat, fără nici măcar o scamă de nor. Dimineața trecu, dar în afară de corbi și, din când în când, de câte un iepure sau cerb, luminișul dintre copaci și turn era lipsit de viață. Într-un fel, cum se spune în povești, eu eram „prințul din turn”. Dar asta nu însemna nimic. Eram singur și speriat și nu vedeam cum avea să mai revină vreodată viața la normal. Oare magistratul Nowell nu se va întoarce, în cele din urmă, cerându-mi să mă predau? Dacă refuzam, nu l-ar fi adus iar pe guvernator și ar fi luat cu asalt turnul?

Spre după-amiază, mi s-a făcut foame și am coborât în camerele de locuit. Focul încă mai ardea mocnit, așa

că am strâns tăciunii și m-am apucat să coc niște cartofi pentru micul dejun. I-am mâncat chiar la gura focului, când erau încă prea fierbinți ca să-i țin în palmă mai mult de o secundă sau două. Mi-am cam ars eu limba, dar fuseseră delicioși și meritase oste-neala. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de puțin mâncasem de când venisem în Pendle.

Mi-am găsit toiagul de scoruș într-un colț și am stat o vreme ținându-l pe genunchi. Cumva asta mă făcea să mă simt mai bine. M-am gândit la lanțul de argint pe care mi-l oprise Nowell. Îl voiam înapoi — îmi trebuia pentru munca mea. Dar cel puțin cuferele mamei erau din nou în posesia mea. Totuși încă mai eram îngrijorat și temător, dar m-am hotărât ca, la căderea serii, să plec și s-o găesc pe Alice sau pe Vraci. La adăpostul întunericului, aveam mai multe șanse să scap neprins — fie de vrăjitoare, fie de guvernator și oamenii lui. N-aș fi putut să mă folosesc de podul mobil — odată ce l-aș fi coborât și-aș fi ieșit din turn, n-ar mai fi fost nimeni care să-l ridice la loc și oricare dintre vrăjitoare l-ar fi putut lua lesne în stăpânire. Așa că trebuia să ies prin tunel și să risc o întâlnire cu strigoii. Cu această hotărâre, am mai pus câțiva

cartofi pe jar pentru cină, și m-am urcat iar pe parapet ca să cercetez fâșia de pământ din jurul turnului.

Am așteptat și am vegheat, adunându-mi curajul, până când soarele a coborât spre orizont. După vreo jumătate de oră, am zărit o mișcare printre copaci. Trei oameni au ieșit din pădure și s-au îndreptat spre podul mobil. Inima mi-a tresărit plină de speranță. Unul era Vraciul, ușor de recunoscut după toiagul și pelerina lui. Ducea în spate doi saci și pășea dinadins ca să-l văd, un mers pe care întotdeauna i-l recunoșteam de la distanță.

Persoana din stânga lui era Alice — nu era nicio îndoială —, dar la început n-am recunoscut și celălalt însoțitor, care căra ceva pe un umăr. Era un bărbat mătăhălos și, când se mai apropie, am simțit că era ceva cunoscut și-n mersul lui; modul în care își mișca umerii când pășea. Apoi, deodată, l-am recunoscut.

Era fratele meu James!

Nu-l mai văzusem pe James de aproape trei ani și se schimbase foarte mult. Când s-a apropiat, am observat că meseria de fierar îl făcuse musculos și era mai lat în umeri. Chelise puțin în partea din față, dar obrajii îi plesneau de sănătate și arăta înfloritor. Iar în spate ducea un uriaș baros de fierar.

Le-am făcut agitat semn cu mâna din turn. Alice a fost prima care m-a zărit și mi-a făcut și ea cu mâna. Am văzut-o spunându-i ceva lui James, iar el a rânjit imediat și a fluturat o mână către mine. Dar Vraciul a continuat să meargă, cu fața posomorâtă. În cele din urmă, toți trei s-au oprit în fața șanțului cu apă, în dreptul podului mobil ridicat.

— Haide, băiete! strigă Vraciul, gesticulând nerăbdător cu toiagul. Nu tândăli. N-avem toată ziua la dispoziție! Coboară podul ăla și lasă-ne să intrăm!

S-a dovedit mai simplu de spus decât de făcut. Vestea bună era că uriașul troliu, care părea să nu poată fi urnit decât de două persoane, nu doar de una, avea o roată cu clichet. Asta însemna că, învârtind de roata troliului și desfăcând lanțurile, greutatea podului nu făcea roata dințată să se învârtă mai mult de o optime de tură o dată, clichetul intrând între dinții roții și împiedicând-o. Altminteri ar fi scăpat de sub control, rupându-mi brațele sau chiar mai rău.

Coborârea podului mobil a însemnat doar jumătate din bătălie. După aceea, a trebuit să deschid imensa ușă de lemn întărită cu fier ruginit. Dar de îndată ce am tras zăvoarele grele, a și început să scârțâie din balamale. Câteva clipe mai târziu, James o împingea,

deschizând-o larg, își lăsa barosul jos și mă lua în brațe, strângându-mă atât de tare c-am crezut c-o să-mi rupă coastele.

— Mă bucur să te văd, Tom! Mă bucur mult. Mă întrebam dac-am să te mai văd vreodată, zise el, ținându-mă la o lungime de braț de pieptul lui și dăruindu-mi un rânjet cât casa.

James își spărsese nasul într-un accident urât de la fermă și acum îi rămăsese turtit pe față, dându-i o înfățișare de pungaș. Era o față „plină de caracter”, cum obișnuia tata să glumească, și parcă niciodată n-am fost mai fericit să i-o văd.

— O s-aveți timp de vorbit mai târziu, zise Vraciul, intrând în turn, cu Alice imediat pe urmele lui. Dar trebuie să le luăm pe rând, James. Mai întâi de toate, închideți ușa aia, trageți zăvoarele și ridicați podul. Apoi o să ne îngăduim să ne odihnim puțin. Ei bine, ce-avem aici...?

Se opri ca s-arunce o privire la dâra de sânge ce ducea în camera proviziilor și își ridică sprâncenele.

— E sângele vrăjitoarelor Mouldheel. Surorile mamei erau în două dintre cufere, am zis eu. Sunt niște lamii sălbatice...

Vraciul dădu din cap, dar nu păru prea surprins. Știuse tot timpul? am început eu să mă întreb.

— Ei bine, ne-a ajuns la urechi zvonul că vrăjitoarele Mouldheel au fugit prin tuneluri curând după retragerea Malkinilor, dar n-am știut de ce, zise el. Dar așa, se explică. Unde sunt lamiile acum?

— Colo jos, am zis eu, făcând un semn cu degetul mare.

James închisese marea ușă de lemn și pusese la loc zăvoarele.

— Mecanismul pentru pod e colo sus, Tom? întrebă el, făcând un semn spre vârful turnului.

— Prin chepeng și la stânga, am răspuns eu și, aruncându-mi un zâmbet grăbit, James o luă la fugă pe scări, urcând câte două trepte odată.

— Ești bine, Tom? mă întrebă Alice. L-am dat pe mâini bune pe Jack și-apoi am venit aici cât de repede am putut.

— Mi-e mai bine, acum că sunteți voi trei aici, dar am trecut prin câteva momente de groază, ca să spun așa. Cum se simte Jack?

— Deocamdată, e în regulă. El și Ellie cu Mary sunt pe mâini bune. L-am mai ajutat și eu nițel. I-am pregătit și alt leac, da. Nu și-a revenit cu mintea, dar

respiră mult mai ușor și acum are culoare în obraji. Trupește, pare mult mai refăcut.

— Unde e? La Downham?

— Nu, Tom. Era prea departe ca să-l duc până acolo și voiam să mă întorc aici și să văd dacă te pot ajuta. Jack e la Vântoasele, la o mătușă de-a mea...

M-am uitat la Alice cu spaimă și uluire. Vântoasele era satul clanului Deane.

— O Deane! Mi-ai lăsat familia cu o Deane?

M-am întors căutându-l cu privirea pe magistrul meu, dar el doar a ridicat din umeri.

— Mătușa Agnes nu-i ca restul clanului, zise Alice. Nu e în întregime rea. Întotdeauna ne-am înțeles bine, noi două. Al doilea nume al ei e Sowerbutts și odinioară a locuit în Sidefați, dar când bărbatul ei a murit, s-a întors la Vântoasele. Se întreține singură. Casa ei e la marginea satului și niciunul dintre ceilalți n-o să știe că familia ta e acolo. Ai încredere în mine, Tom. A fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face.

Nu eram prea bucuros, dar când Alice încheie de vorbit, s-a auzit un zgomot de troliu și podul a început să se ridice. Am așteptat în tăcere până când James a coborât din nou scările.

— Avem o grămadă să ne spunem unii altora, așa că hai să ne așezăm undeva, zise Vraciul. Uite-aicea, lângă foc, pare un loc la fel de bun ca oricare altul...

— N-aș zice nu dacă mi-ai da și mie un cartof din spuză, Tom, spuse Alice. N-am mai mirosit ceva așa de bun de câteva zile!

— Aia or să fie gata curând și-o să mai fac vreo câțiva...

— Am mai gustat din mâncarea gătită de tine și altădată, așa că nu sunt sigur că-i o idee bună, zise Vraciul sec, făcând gluma lui obișnuită.

Dar, în ciuda zeflemelii sale, știam că i-ar plăcea un cartof copt, chiar dacă și-ar frige nițel degetele. Așa că m-am dus în camera de provizii și m-am întors cu brațele pline de cartofi, pe care am început să-i împing în jar cu un băț.

— În vreme ce tu te vârai în buclucuri serioase, eu făceam treabă, zise Vraciul. Am talentul meu de a descoperi cum stau lucrurile și întotdeauna există unul sau doi oameni care nu se tem să vorbească și să spună adevărul.

Se pare că de la ultimul Halloween, împuterniciții din clanul Deane au început să se mute, încet-încet, prin

Downham ca să-și sădească răul și să-i terorizeze pe oamenii cumsecade. Cei mai mulți dintre săteni au fost prea îngroziți să-l prevină pe Părintele Stocks care, în afară de furturile din cimitir, habar n-avea că lucrurile se înrăutățiseră în asemenea hal. Frica este un lucru teribil. Cine i-ar putea învinovăți, când copiii lor sunt amenințați? Când oile dispar chiar de sub ochii lor și când mijloacele lor de trai sunt în pericol? Pe la sfârșitul verii, întregul sat ar fi aparținut aceluiași clan de vrăjitoare. După cum știi, băiete, mie îmi place să lucrez singur — în afară de ucenicul meu, firește — dar aici nu e cazul.

Am încercat să ațâț oamenii din sat să treacă la arme, dar mi-am bătut gura de pomană. După cum știi, cei mai mulți oameni se tem de îndeletnicirea noastră, iar sătenii erau prea speriați și să-mi deschidă ușa. Între timp, însă, a sosit fratele tău James și, după ce a stat mai întâi de vorbă ca de la om la om cu Matt Finley, fierarul din Downham, a reușit să-i facă să priceapă uriașa primejdie în care sunt și ei și familiile lor. În cele din urmă, câțiva dintre oamenii din sat s-au strâns să ne sprijine. Te scutesc de amănunte, dar îți spun că am curățat locul de-alde Deane, din rădăcini, și că n-or să

se mai întoarce multă vreme pe-acolo, asta dacă se vor mai întoarce vreodată!

Am aruncat o privire spre Alice, dar nu dădea niciun semn c-ar fi afectat-o această discuție despre clanul Deane.

— Ocupat cu toate acestea, continuă magistrul meu, am găsit biletul tău foarte târziu, băiete. Prea târziu ca să mai pot face ceva. Am pornit spre Read și ne-am întâlnit cu Alice, care ne aștepta la marginea domeniului. Împreună am venit aici, la Codrul Corbilor. Bietul Părinte Stocks, zise el, clătînând trist din cap. Mi-a fost un ucenic bun și un prieten credincios. Nu merita să moară cum a murit...

— Îmi pare rău, domnule Gregory, am zis eu. Dar n-am putut face nimic să-l salvez. Tibb i-a băut o parte din sânge, dar după aceea l-a ucis Wurmalde cu cuțitul...

Amintirea Părintelui Stocks zăcând ucis în patul acela mi-a reînviat în minte cu atâta precizie, că aproape mi-am pierdut cuvintele.

— Se poartă ca stăpâna casei — îl stăpânește și pe seniorul Nowell, de altfel. Ea m-a acuzat pe mine de crimă, și cum el crede tot ce-i spune ea, voia să mă

trimită la Caster să mă spânzure, de îndată ce avea să pună stăpânire pe turn. O să vină după mine din nou. Și cine-o să mă creadă pe mine? am întrebat eu, devenind din ce în ce mai speriat, cu fiecă secundă, la gândul că încă aș mai putea fi prins și trimis la Caster.

— Potolește-te, băiete. Spânzurătoarea este ultima ta problemă! Se zvonește că seniorul Nowell și guvernatorul Barnes au fost amândoi dați dispăruți. Bănuiesc că niciunul nu va fi în stare să mai urgenteze un proces.

Deodată mi-am amintit ce-mi spusese menajera când eram închis în cămară, la Conacul Read.

— Wormalde mi-a spus că Nowell va fi mort peste câteva zile și că întregul ținut va fi atunci în mâinile ei.

— Prima parte s-ar putea să fie adevărată, zise Vrăciul, dar nu și a doua. Ținutul ăsta al nostru s-ar putea să fie în război, dar mai avem și noi de dus o bătălie sau două din lupta noastră. Nu s-a sfârșit oricum — nu câtă vreme îmi mai bate mie inima în piept. Probabil că e deja prea târziu să-l mai salvăm pe magistrat, dar încă mai putem să ne ocupăm de Wormalde — cine o mai fi și ea...

— Este o veche dușmancă a mamei, după cum ți-am mai spus și în bilet, am zis eu. Ea este capul răutăților

din spatele a ceea ce vor să facă vrăjitoarele de Lammas. Ea vrea să distrugă tot binele pentru care a luptat mama. Vrea să mă ucidă pe mine, ca să mă împiedice s-ajung un vraci, și apoi să cufunde tot Comitatul în Întuneric. De aceea își dorea cuferele de la mama. Probabil se gândea că ar conține sursa puterii mamei. Iar planul ei e să îl reînvie pe Diavol. Mab refuzase să li se alăture celorlalte clanuri, dar, cu puțin înainte ca lamiile să le alunge pe ea și pe clanul ei din turn, s-a înfuriat foarte tare și a spus c-o să se unească și clanul ei cu Malkinii și Deane-ii și că o s-o ajute pe Wurmalde.

Vraciul se scărpină gânditor în barbă.

— Se pare că am plătit scump pentru că le-am alungat din turnul ăsta. Să împiedicăm clanurile să se unească era principalul nostru țel, prin urmare cuferele astea ne-au costat amarnic. Mie mi se pare că Wurmalde este cheia întregii povești. Odată ce vom rezolva problema cu ea, o să mai avem o fărâmă de speranță că planul ei se va duce de râpă. Clanurile vrăjitoarelor au fost întotdeauna la cuțite unul cu altul. Dacă ea nu va mai fi, lucrurile ar putea reveni la normal. Mai sunt doar trei zile până de Lammas, așa că nu

prea avem timp de pierdut. Trebuie să dăm bătălia cu ea. O s-o lovim unde și când se așteaptă mai puțin.

Apoi, că învingem sau nu, ne vom întoarce atenția asupra sabatului vrăjitoarelor și o să încercăm să oprim ceremonia. James i-a convins în sfârșit pe sătenii din Downham că viitorul familiilor lor depinde de ajutorul pe care ni-l dau, așa că ne-au făgăduit să ne sprijine. S-au simțit curajoși, în momentul acela, proaspăt scăpați de vrăjitoare, dar de atunci au trecut câteva zile și, chibzuind mai bine la pericol, s-ar putea să le mai fi scăzut dorința de a participa — deși sunt sigur că unii își vor ține făgăduiala. Ei, băiete, zise Vraciul, uitându-se în jar și frecându-și palmele, unde sunt cartofii ăia copti? Mi-e o foame de lup, așa că aş putea risca totuși să mănânc unul!

Ultimii puși nu erau făcuți, dar am folosit un băț ca să scot din spuză unul pe care mi-l copsesem pentru mine. L-am ridicat și l-am aruncat repede spre magistrul meu. El l-a prins cu îndemânare și am încercat să nu zâmbesc prea fățiș când a început să și-l treacă dintr-o mână într-alta, ca să nu-și frigă degetele.

Și în ciuda tuturor lucrurilor rele care se petrecuseră, mi-am permis să zâmbesc. Eu primisem deja mai mult de o veste bună. Ellie și copilul ei erau în siguranță, iar

Jack, dacă nu însănătoșit, măcar mai bine. Și probabil că n-aveam să mai fiu dus în lanțuri la Caster, până la urmă.

Dar era ceva ce nu-i spuseseam Vraciului. Cum nu credea în profeție, n-ar fi făcut decât să-l supere. Mama spusese în scrisoarea ei că Întunericul intrupat va păși curând pe pământ. Prin asta voia să zică Diavolul. Mama avusese dreptate și înainte. Dacă avea dreptate și de data asta însemna că noi vom da greș și nu vom strica Sabatul de Lammas, iar Diavolul avea să fie eliberat în lume.

Curând se făcu noapte afară, și-n timp ce mâncam, îmbăiați în lumina și căldura focului, m-am simțit mai bine decât mă simțisem în ultimele zile. Cel puțin mama își presărase profețiile sumbre cu vorbe încurajatoare. Nu puteam înțelege cum voi găsi puterea de a-l înfrunța pe Diavol, dar trebuia să am încredere în ceea ce credea ea.

După vreo oră, am hotărât să ne odihnim; după tot ce se întâmplase și după bucuria de a-i vedea din nou pe James, Alice și Vraci, știam că nu voi fi în stare să dorm, așa că m-am oferit voluntar să fac eu de pază. Oricum, era mai bine să fiu treaz, în caz că cele două lamii ar fi venit s-adulmece prin jur. Eram convins că

James și cu mine n-aveam să fim pe lista lor de bucate, dar nu eram sigur în ceea ce-i privea pe ceilalți. La început, am vrut să-i spun lui James că erau mătușile lui, dar cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi s-a părut o idee nefericită. În ciuda faptului că trecuse mai mult de un an de când mă pregăteam să devin vraci, și mie îmi venea greu să mă obișnuiesc cu ideea că monștrii aceia erau, într-adevăr, surorile mamei. Până la urmă m-am hotărât ca, dacă nu se va dovedi absolut necesar, să nu-i împărtășesc acest secret.

Vraciul și Alice au adormit curând, dar după o vreme James s-a ridicat, și-a dus un deget la buze și mi-a făcut semn să ne dăm mai la o parte de foc, în celălalt capăt al încăperii, unde se aflau cuferele mamei. L-am urmat.

— Nu pot să dorm, Tom, a zis el. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mai stăm de vorbă?

— Bineînțeles că da, James. Mă bucur foarte tare să te văd. Îmi pare rău numai că lucrurile sunt cum sunt. Mă tot gândesc că e vina mea, i-am spus eu lui. Când ești ucenicul unui vraci se pare că atragi necazuri. Ellie și Jack au fost îngrijorați de la bun început că s-ar putea întâmpla una ca asta...

James clătină din cap.

— Nu-i numai atât, Tom. Pricinile au fost mai multe. Mult mai multe. Mama a ținut ca tu să intri în slujba asta. A vrut-o mai mult ca orice pe lumea asta. Asta mi-a spus ea, la înmormântarea tatei. Și mi-a mai spus ceva. M-a tras deoparte și mi-a zis că răul crește în lume și că noi o să avem de luptat împotriva lui. M-a rugat ca, atunci când o veni vremea, să mă întorc la fermă și să-i ajut pe Jack și pe familia lui. Iar eu am primit.

— Adică să locuiești acolo? l-am întrebat.

James încuviință.

— De ce nu? N-am cine știe ce legături în Ormskirk. Era o fată de care mă îndrăgostisem, dar n-a ieșit nimic din asta, până la urmă. Ea s-a măritat cu un fermier de prin părțile locului, anul trecut, iar eu am suferit o vreme, dar... trebuie să mergi mai departe. I-aș putea da lui Jack o mână de ajutor la fermă, când sunt multe treburi de făcut. M-am gândit că aș putea chiar să-mi fac o fierărie, lângă hambar.

— Ai avea ceva de lucru, dar nu destul cât să trăiești din asta, i-am spus eu. Sunt *doi* fierari din Topley care lucrează acolo acum. Toată lumea se duce la ei.

— Totuși aș putea încerca să fac și niște bere, pe deasupra. Doar de aceea a fost numită așa, la început, ferma tatei.

Asta era foarte adevărat. Odinioară, cu mult înainte ca mama s-o cumpere pentru tata, se numise „Ferma Berarului” și acolo se făcea bere pentru fermele din partea locului și pentru satele din jur.

— Dar nu știi nimic despre făcutul berii! am protestat eu.

— Nu, dar știu să recunosc o bere bună, când o beau! răspunse James cu un rânjel. Aș putea să învăț, nu? Cine știe câte poți obține când îți pui mintea să faci ceva! Ce-i, Tom? Nu pari prea fericit la ideea că mă voi întoarce acasă.

— Nu-i asta, James. Numai că-mi fac griji, atâta tot. Vrăjitoarele din Pendle știu acum unde e ferma. Orice am face noi aici, nu înseamnă că se va termina. Nu se va termina niciodată. Pur și simplu nu vreau să-mi văd rănit un alt frate.

— Ei bine, asta a vrut mama să fac și am de gând s-o fac. Cred că vremea aceea de care vorbea ea a venit deja; dacă pe-acolo e rost de o amenințare care să continue, atunci cred că ar trebui să stau pe lângă fratele

meu și familia lui. În orice caz, s-ar putea să treacă ceva timp până când Jack o să-și recapete pe de-a-n-tregul puterile. E datoria mea — așa văd eu lucrurile, așa că m-am hotărât.

Am dat din cap și i-am zâmbit. Știam bine ce înseamnă datoria și-am înțeles ce voia să spună fratele meu.

James mi-a făcut semn către cuferele mamei.

— Ce-ai găsit înăuntru? A meritat tot zbuciumul ăsta? Întrebă el.

— Cred că da, James. Povestea vieții mamei e în cufărul ăsta — dar s-ar putea să mai dureze mult până să-i dau de cap. Și ar mai putea fi și ceva foarte puternic; ceva pe care să-l putem folosi pentru a lupta împotriva Întunericului. Sunt o mulțime de cărți de-ale ei înăuntru — unele par să fie jurnale, scrise pe când eram noi copii. Sunt și bani, de asemenea. N-ai vrea să arunci o privire?

— O, ba da, te rog, Tom, mi-ar plăcea foarte mult, zise James cu însuflețire.

Așa că am ridicat capacul. În timp ce se uita la obiectele din cufăr cu ochii mari, am luat unul dintre săculeții cu bani, i-am desfăcut sfoara de la gură și am scos un pumn de guinee.

— E o avere aici, Tom! exclamă el, gâduit. Și banii ăștia au fost în casă în toți anii ăștia?

— Trebuie să fi fost. Iar ceilalți doi săculeți sunt plini tot cu bani, am răspuns eu. Ar trebui să-i împărțim în șapte părți — sunt banii fiilor mamei, nu doar ai mei. Cu partea ta ai putea plăti ce trebuie ca să-ți construiești o fierărie și să-ți ții zilele până-ți faci un vad.

— E foarte generos din partea ta, Tom, zise James, arătând neîncrezător și clătinând din cap, dar dacă asta ar fi vrut mama, ni i-ar fi împărțit chiar ea. Nu, faptul că banii sunt în cufăr, laolaltă cu toate celelalte lucruri care ți-ar putea fi de folos ție, în meseria ta, înseamnă că s-ar putea să ai nevoie de ei pentru altceva. Ceva mai important...

Eu nu mă gândisem la asta. Era câte un motiv pentru tot ce făcea mama. Trebuia să mă mai gândesc la asta.

James luă din cufăr cea mai mare dintre cărțile legate în piele, cea care-mi atrăsese și mie privirile când văzusem prima oară interiorul cufărului. O deschise la o pagină aproape de început.

— Ce-i asta? întrebă el, părând nedumerit. Seamănă cu scrisul mamei, dar nu pot să-mi dau seama care-i capul și care-i coada. E într-o limbă străină...

— E limba mamei, greaca, i-am spus eu.

— Ah, bineînțeles, Tom. Nu m-am gândit. Dar ea te-a învățat pe tine limba ei, nu-i așa? Mă întreb de ce nu m-a învățat și pe mine.

Pentru o clipă păru întristat, dar apoi fața i se luminează.

— Bănuiesc că-i din pricina îndeletnicirii de care voia să te apuci tu, Tom. Ea avea un motiv întemeiat pentru toate și întotdeauna potrivea lucrurile cât să fie cel mai bine pentru toți. Oare n-ai putea să-mi citești și mie puțin din carte? Te superi? Numai câteva cuvinte...

Spunând acestea, mi-a întins mie cartea, încă la pagina la care o deschisese el, la întâmplare. Am aruncat o privire rapidă peste ea.

— E jurnalul mamei, James, i-am spus eu, înainte de a-i citi cu voce tare, traducându-i, începând din capul paginii:

Ieri am născut un fiu frumos și sănătos. O să-i punem numele de James, un nume bun, din Comitat, și cel pe care i l-a ales tatăl lui. Dar numele meu secret pentru el va fi Hefaistos, după zeul-fierar. Pentru că eu văd în ochii lui lumina cuptorului unei fierării, cum îl văd și pe el, cu un

baros în mână. N-am fost niciodată mai fericită. Cât aş vrea să rămân o mamă cu copii mici pentru totdeauna. Cât de trist e că ei trebuie să crească și să facă ce trebuie făcut.

M-am oprit din citit și James s-a uitat la mine uluit.

— Și eu m-am făcut fierar! exclamă el. E aproape ca și cum ea mi-ar fi ales meseria asta de când m-am născut...

— Poate că ți-a ales-o, James. Tata ți-a făcut rost de ucenicie, dar mama ți-a ales meseria. În cazul meu cu siguranță că așa s-a întâmplat.

Mai era ceva ce n-am mai vrut să-i spun. Dar, probabil, cu trecerea timpului, James avea să-și dea seama și singur. Era modul cum deschisese cartea exact la pagina care făcea referire la nașterea și numele lui. Era aproape de parcă mama întinsese mâna din depărtare și-l făcuse să aleagă tocmai pagina aceea. Aceasta era cartea care-mi atrăsese și mie atenția; cartea din care căzuse scrisoarea, spunându-mi ce trebuia să știu despre conținutul celorlalte două cufere.

Dacă așa stăteau lucrurile, am început să-mi dau seama cât de puternică era, într-adevăr, mama. Le împiedicase pe vrăjitoare să deschidă cuferele, iar

acum acestea erau în mâinile noastre și apărate de surorile ei, lamiile. La acest gând, m-am simțit mai încrezător. Pericolele care ne așteptau erau mari, dar cu o mamă ca a mea în spatele meu și cu magistrul meu alături de mine, poate că lucrurile aveau să iasă bine, în cele din urmă.

CAPITOLUL 19 AGNES SOWERBUTTS

Dimineaza, Alice ne-a pregătit un gustos mic dejun, descurcându-se minunat cu proviziile pe care le-a găsit. Eu am ajutat-o să spele oalele și cratițele, să curețe cartofii, morcovii și napii. Am fiert și o bucată de slănină, după care Alice a mirosit-o cu grijă, ca să fie sigură că nu fusese otrăvită.

— Mănâncă pe săturate, băiete, mi-a spus Vrăciul când m-am apucat de mâncat din tocana aburindă. Este ultima masă adevărată pe care o s-o mâncăm pentru ceva timp. După asta, o să postim și-o să ne pregătim să dăm piept cu Întunericul!

Magistrul meu nu făcuse încă planul pe ziua aceea, dar eu eram mult mai îngrijorat de ceva care mă ținuse treaz aproape toată noaptea.

— Sunt îngrijorat pentru ai mei, i-am spus eu. N-am putea merge până la Vântoasele și să-i aducem înapoi, aici? S-ar putea să fie în cuferele mamei ceva ce-am putea folosi ca să-l vindecăm pe Jack...

Vraciul încuviință, gânditor.

— Da, pare o idee bună. E mai bine să-i scoatem din teritoriul vrăjitoarelor Deane. O să fie periculos, dar cu fata călăuză, sunt sigur că o să vă descurcați voi.

— Ar fi bine, Tom, încuviință și Alice. Dar nu-ți face griji, oricum sunt în siguranță — o să-i aducem înapoi aici teferi și nevătămați în cel mult două ore. Și sunt sigură că o să găsim în cufar ceva care să-l ajute pe fratele tău.

— Și cât vă ocupați voi cu asta, zise Vraciul, James și cu mine vom face o altă vizită prin Downham. Nu prea mai e timp și mi se pare că ar fi mai înțelept să strângem vreo câțiva oameni din sat și să-i aducem aici, la adăpost în turn. Așa o să fim mai bine plasați să lovim când va fi nevoie. Iar în drumul nostru spre sat, vom fi cu ochii-n patru la Wurmalde și tânăra Mab.

Cea dintâi e nevoie să fie pusă-n lanțuri și oprită de-a mai face rele. Cea de-a doua trebuie potolită puțin și poate o să asculte doar de vorbă bună.

* * *

După micul dejun, am luat o cămașă curată din sacul meu și mi-am dat-o jos pe cea pătată de sânge, bucuros să pot scăpa, în sfârșit, de amintirile pe care mi le evoca despre moartea bietului Părinte Stocks. În mai puțin de o oră eram pe drum. Cum nu mai era nimeni care să ridice podul mobil în urma noastră, a trebuit să folosim tunelul. Vraciul o luă înainte, cu un felinar; Alice rămase la coadă, luminând treptele din spatele nostru cu un al doilea felinar. În timp ce coboram, totul era pustiu și cufundat în liniște, iar eu am observat că trupurile vrăjitoarei și al tovarășului ei bărbat fuseseră luate din casa scărilor. Dar odată ce-am intrat prin chepengul de jos, am simțit o prezență. Felinarele nu ne arătară pe nimeni și singurul lucru care se auzea era ecoul pașilor noștri. Dar sala circulară era mare și erau o mulțime de umbre negre în spatele stâlpilor; când am coborât și ultima treaptă, am simțit cum mi se zburlește părul de pe ceafă.

— Ce avem aici? întrebă Vraciul, arătând către pilonul cel mai îndepărtat.

Se îndreptă către acolo, cu toiagul pregătit și felinarul ridicat. Eu veneam pe lângă el, cu toiagul în mâna mea stângă și cu Alice și James imediat în urma mea.

La picioarele pilonului era o căldare cu apă și ceva picura în ea continuu. Încă un pas înainte și am văzut că în căldare era sânge și că se umplea sub ochii noștri.

Uitându-ne în sus, am văzut că erau niște lanțuri, care atârnavă de tavanul cufundat în întuneric, la mare înălțime; lanțuri care, fără îndoială, fuseseră folosite să lege prizonierii în timp ce erau torturați sau lăsați să moară de foame. Acum, aceste lanțuri fuseseră din nou puse în funcțiune. Prinse de ele, la mici intervale, erau animale mici: șobolani, nevăstuici, iepuri, vidre și una sau două veverițe. Unele erau legate de cozi, altele de câte-un picior, dar toate atârnavă cu capul în jos. Fuseseră omorâte și sângele lor picura în căldare. Îmi aduceau aminte de panoplia unui vânător: animale moarte, bătute în cuie de scânduri, deopotrivă ca avertisment și ca etalare a cantității de moarte semănată.

— E o priveliște tristă, zise Vraciul, clătinând din cap. Dar trebuie să fim recunoscători pentru micile victime. Ar fi putut atârna oameni aici...

— De ce-au făcut lamiile așa ceva? La ce le folosește? am întrebat eu.

Vraciul clătină din cap.

— Când o să aflu, băiete, o să scriu în caietul meu de însemnări. Asta-i o noutate și pentru mine. N-am mai întâlnit niciodată un astfel de exemplar de lamie înaripată, așadar am multe de învățat. Ar putea fi doar un mod de a aduna sânge de la mai multe animale mici, ca să însumeze o cantitate suficientă pentru o masă mai copioasă. Sau ar putea fi ceva ce are sens doar pentru o lamia sălbatică. An după an crește volumul cunoștințelor păstrate de noi, dar noi trebuie să gândim înainte, băiete, și nu să așteptăm mereu răspunsuri de-a gata. Probabil într-o bună zi o să prinzi, în sfârșit, prilejul să citești caietele de însemnări ale mamei tale și-ai să afli răspunsul acolo. În orice caz, hai să mergem mai departe. N-avem timp de pierdut.

Când termină de vorbit, se auzi un ușor râcâit de undeva de deasupra. Mi-am ridicat privirile speriat și am auzit un clic, când Vraciul și-a eliberat lama din ascunzătoarea toiagului său. În timp ce priveam, o formă întunecată a coborât pe pilon spre arcul de lumină împrăștiat de felinarele noastre. Era una dintre lamiile sălbaticе.

Creatura cobora cu capul în jos. Aripile îi erau strânse pe spate și trupul îi era în umbră. Numai capul îi era clar luminat. Vraciul își îndreptă lama spre lamie, iar James făcu un pas înainte și își ridică uriașul baros, gata să lovească. Lamia răspunse prin a-și căsca larg botul, șuierând, și arătându-ne colții ei albi, ascuțiți ca briciul.

Mi-am lăsat toiagul jos și i-am bătut ușor pe spinare pe Vraci și pe James.

— O să fie în regulă. Pe mine n-o să mă rănească, am zis eu, făcând un pas printre ei și apropiindu-mă de lamie.

Mama spusese că monștrii aceștia aveau să mă apere, fie și cu prețul vieții lor, și am simțit că și James era în siguranță. Pentru Vraci și pentru Alice îmi făceam eu griji. Nu voiam să-i atace pe vreunul dintre ei. Nici nu voiam să ucidă cineva lamia, apărându-se.

— Ai grijă, Tom, se milogi Alice din spate. Nu-mi place cum arată. O creatură periculoasă și urâtă. Nu te încrede în ea, te rog...

— Da, fata are dreptate. Fii cu băgare de seamă, băiete. Nu te apropia prea tare, mă preveni Vraciul.

În pofida avertismentelor, am mai făcut un pas spre ea. Erau semne de zgârieturi pe pilonul de piatră

făcute de ghearele ascuțite ale creaturii. Ochii ei se uitau drept într-ai mei.

— E în regulă, i-am spus eu lamiei, păstrându-mi vocea calmă. Oamenii aștia sunt prietenii mei. Te rog să nu le faci rău. Doar să-i păzești, cum mă păzești și pe mine, îngăduindu-le să vină și să plece nestin-gheriți, când vor ei.

Apoi i-am zâmbit.

Pentru câteva clipe nu veni niciun răspuns, dar apoi ochii ei cruzi se deschiseră puțin și buzele i se întredeschiseră. Era mai mult o strâmbătură decât un zâmbet. Apoi, de sub trupul ei, se ridică spre mine unul dintre membrele superioare, unghiile ajungându-i la mai puțin de o palmă de fața mea. Am crezut că vrea să mă atingă dar, chiar foarte clar, lamia își plecă fruntea, în semn de încuviințare, și, încă păstrându-și ochii pironiți într-ai mei, se cățără cu spatele înainte pe pilon, pierzându-se în întuneric.

L-am auzit pe James scoțând un mare oftat de ușurare în spatele meu.

— N-aș vrea să am îndeletnicirea voastră pentru nimic în lume! exclamă el.

— Nu te învinovățesc pentru asta, James, zise Vraciul, dar cineva trebuie s-o facă. Oricum, hai să ne grăbim...

Alice o luă acum înainte, ținând felinarul sus, și trecurăm în culoarul dintre celule. Pe ambele părți erau morții care nu-și găsiseră pacea. Le puteam simți durerea, le auzeam glasurile imploratoare. James, nefiind un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, era scutit de asta, dar eu abia așteptam să intrăm odată în tunel și să las toată aceea suferință în urmă. Cu toate acestea, înainte să ajungem la ușa de lemn care dădea în tunelul dinspre afară, Vraciul își puse o mână pe umărul meu și ne oprirăm.

— Asta-i cumplit, băiete, zise el încetișor. Sunt spirite care se chinuiesc aici. Mai multe prinse într-un singur loc decât am întâlnit eu în toată viața mea. Nu pot să le las pur și simplu așa...

— Spirite? Ce spirite? întrebă James, uitându-se în jur neliniștit.

— Spiritele celor care au murit aici, i-am spus eu. Nu fac nimic rău, dar suferă și au nevoie să fie eliberate.

— Da, zise Vraciul, și e datoria mea să mă ocup de ele acum. Mă tem că o să-mi ia ceva timp. Uite, James,

ia-o tu înainte spre Downham. N-ai nevoie de mine. De fapt, s-ar putea să-ți vină mai ușor să-i strângi pe săteni dacă nu sunt și eu de față. Rămâi acolo peste noapte și adu cu tine cât poți de mulți, mâine. Nu încerca să folosești tunelul ăsta — nu cred că pentru curajul sătenilor va fi bine să treacă prin temnițele acestea. Vino direct la turn și o să coborâm noi podul mobil. Și încă ceva — eu nu le-aș pomeni de moartea sărmanului Părinte Stocks deocamdată. O să fie o adevărată lovitură pentru sat, o să-i descurajeze. Cât despre voi doi — se uită la Alice și la mine, pe rând —, duceți-vă în Vântoasele și aduceți-i pe Jack, Ellie și pe copil înapoi aici, la loc sigur. Sper să ne vedem peste câteva ore, cel mult.

Părea să fie cea mai bună variantă, așa că i-am lăsat un felinar Vraciului care se pregătea pentru îndelungata sarcină de a trimite sufletele tulburate ale morților din Turnul Malkin spre lumină. Am pornit mai departe prin tunel, cu Alice în frunte și James venind imediat după mine.

Curând am ajuns la marginea lacului, iar Alice a pășit înainte cu grijă, ținând felinarul sus. O duhoare de putreziciune mi-a asaltat deodată nărilor. M-am simțit

nelineștit. Apa era agitată, prima oară când o văzusem, dar de data asta era nemișcată, reflectând înapoi lumina felinarului, capul și umerii lui Alice ca o oglindă. Apoi am văzut și de ce.

Strigoiul nu mai păzea tunelul. Mai multe bucăți din el pluteau pe apă. Capul se afla spre peretele îndepărtat. Un braț uriaș era lângă malul apropiat, degetele groase, lipsite de sânge, stând pe poteca nămolosă, de parcă ar fi încercat să se prindă de mal ca să iasă din lac.

Alice îmi făcu semn să mă uit jos, pe potecă. Erau urme de pași — dar nu erau de om. Fuseseră făcute de una dintre lamiile sălbatice.

— A eliberat drumul pentru tine, Tom, zise Alice. Și dacă nu mă înșel foarte tare, n-o să fie, deopotrivă, nici vreo vrăjitoare de care să ne facem griji.

Alice avea probabil dreptate, dar în timp ce ocoleam lacul, senzația mea de neliniște se întoarse. Strigoiul era nimic, fără îndoială, dar aveam ciudatul sentiment că sunt urmărit.

Am trecut repede pe lângă lac, pășind peste degetele umflate, și ne-am continuat drumul până când am ajuns în încăperea de pământ. După ce-am stat acolo

vreo câteva clipe, ciulind urechea după eventualele pericole, ne-am îndreptat către ultima parte a tunelului, care ne-a silit să mergem în patru labe. Am înaintat cu greu, dar în cele din urmă ne-am târât până la raftul cu oseminte și în cavou. Când m-am ridicat în picioare, Alice își scutura praful de pe rochie. Ținea felinarul mai departe de ea și am aruncat o privire spre cătușele de fier goale din colț. Maggie Moarta plecase, probabil eliberată de familia ei, când fugiseră pe acolo.

Am stins felinarul și Alice îl lăsă înăuntru, chiar lângă ușa cavoului, pentru urgențe viitoare. Afară, ne-am luat un scurt bun-rămas de la James, care se îndreptă spre nord, către Downham. Câteva clipe mai târziu, eu și Alice ne croiam drum printre copaci spre Vântoașele, în timp ce un vânt năprasnic culca puietii la pământ și în aer se simțea puternic apropierea unei ploi de vară.

O vreme, am mers în tăcere. Cerul se întunecase, începuse să plouă și eu deveneam din ce în ce mai neliniștit. Cu toate că, în general aveam încredere în judecata lui Alice, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea culmea nebuniei să-mi fi lăsat familia cu una dintre vrăjitoarele clanului Deane.

— Mătușa asta a ta... ești sigură că e de încredere? am întrebat. Trebuie să fi trecut mulți ani de când n-ai mai văzut-o. Poate că s-a schimbat mult de atunci. Poate că a căzut sub influența celorlalți din familie?

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru asta, Tom, îți dau cuvântul meu. Agnes Sowerbutts n-a practicat nicio-dată vrăjitoria până la moartea soțului ei. Iar acum e ceea ce oamenii numesc „cunoscătoare”. Îi ajută pe oameni și se ține la distanță de restul clanului Deane.

M-am simțit ceva mai bine să aflu asta. Se părea că Agnes era ceea ce numea Vraciul „benignă” și își folosea puterile ca să-i ajute pe ceilalți. Când am ajuns să zărim casa ei, lucrurile mi s-au părut și mai promițătoare. Era o căsuță țărănească izolată, cu un singur etaj, la picioarele unei pante, pe marginea unui drumeag îngust; spre sud-vest, la cel puțin o milă depărtare, fumul coșurilor din sat se ridica printre copaci.

— Așteaptă aici, Tom, propuse Alice. Întâi o să mă duc eu până acolo, să văd dacă totu-i în regulă.

Am privit-o pe Alice coborând dealul. Între timp, norii negri se lăsaseră mai mult și ploaia bătea cu putere — așa că mi-am tras gluga pelerinei pe cap. Ușa

colibei se deschise mai înainte ca Alice să ajungă la ea și vorbi din prag cu cineva care nu se arătă în pridvor. Apoi se întoarse și-mi făcu semn să vin și eu. Când am ajuns la ușă, Alice deja intrase, dar o voce mi-a strigat din casă:

— Intră, nu sta în ploaie, și închide ușa!

Am făcut cum mi s-a spus. Era o voce de femeie, puțin răgușită, dar deopotrivă cu un amestec de bunăvoință și autoritate. După câțiva pași am intrat într-un salon înghesuit, cu un foc mic arzând în vatră și un ibric gata să dea în fiert pe plită. Mai erau și un balansoar, și o masă pe care se afla o singură lumânare, neaprinsă — dar care, am observat cu interes și cu oarecare ușurare, era făcută din ceară de albine și nu din ceară neagră, preferată de majoritatea vrăjitoarelor rele.

Camera era veselă — cumva cu mai multă lumină decât ar fi putut primi doar de la micuța fereastră din față. Avea o mulțime de dulapuri de vase și rânduri peste rânduri de rafturi de lemn, încărcate cu tot felul de borcane și recipiente cu forme ciudate. Fiecare avea câte o etichetă pe care erau scrise câteva cuvinte în latină. Fără îndoială, mă aflam în casa unei tămăduitoare.

Alice își ștergea părul cu un prosop. Agnes Sowerbutts, stând lângă ea, nu-i venea nepoatei sale decât până la umăr, dar era pe cât de înaltă, pe-atât de lată, și avea un zâmbet călduros prin care îmi ura bun venit la ea în casă.

— Mă bucur să te cunosc, Tommy, zise ea, întinzându-mi un alt prosop. Șterge-te bine ca să nu răcești. Alice mi-a povestit despre tine.

Am dat din cap, i-am mulțumit pentru prosop și m-am silit să-i zâmbesc, din politețe. Nu prea-mi plăcea să fiu numit „Tommy”, dar nu părea deloc un motiv serios să mă plâng. Mi-am șters fața, îngrijorat că nu vedeam niciun semn de Jack, Ellie și Mary.

— Unde sunt ai mei? am întrebat. Sunt bine?

Agnes se apropie de mine și mă bătu liniștitor pe braț:

— Ai tăi sunt în siguranță, în camera cealaltă, Tommy. Dorm liniștiți. Vrei să-i vezi?

Am încuviințat dând din cap, iar ea a deschis o ușă, făcându-mi loc să intru într-o cameră cu un mare pat dublu. Acolo erau trei corpuri întinse pe spate, culcate pe deasupra așternuturilor — Jack, Ellie și, între ei, fetița. Ochii lor erau închiși și, pentru o clipă, un fior de

gheață îmi străbătu șira spinării și m-am temut de ce era mai rău. Nici măcar nu-i auzeam respirând.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Tom, zise Alice, intrând în cameră în urma mea. Agnes le-a dat o poțiune puternică. I-a cufundat pe toți trei într-un somn adânc, ca să-și recapete forțele.

— N-am fost în stare să-ți vindec fratele, mă întristează s-o spun, zise Agnes, clătinând din cap. Dar e mai în putere acum și ar trebui să poată să meargă, când s-o trezi. Pentru mintea lui nu pot să fac totuși nimic. E pur și simplu întunecată. Nu știe nimic de el, bietul Jack.

— O să fie bine, Tom, zise Alice, venind până la mine și strângându-mi mâna, ca să mă liniștească. De îndată ce-o să fim înapoi, o să mă uit prin cufărul mamei tale. Cu siguranță trebuie să fie în el ceva care să-l facă bine.

Alice era plină de intenții bune, dar n-a izbutit să mă facă să mă simt mult mai bine. Am început să mă întreb dacă fratele meu avea să-și mai revină vreodată pe deplin. Ne-am întors în salon și Agnes ne-a făcut o băutură fierbinte, întăritoare, din ierburi. Avea gust amar, dar m-a asigurat că ne va face bine și ne va aduna puterile pentru orice ne-ar mai fi așteptat. Mi-a

spus că familia mea ar trebui să se trezească până într-o oră și că ar trebui să se simtă destul de în puteri cât să se întoarcă până la Turnul Malkin.

— Ceva noutăți ai să ne spui? întrebă Alice, sorbind din băutura ei.

— Rudele nu-mi spun mie cine știe ce, zise Agnes. Ele nu mă sâcâie pe mine, eu nu le sâcâi pe ele, dar pot să văd și singură ce se întâmplă. A fost mare forfotă în ultimele zile. Se pregătesc pentru Lammas. Ieri au venit în vizită mai multe Malkin decât aş fi văzut într-o lună numai de duminici. Și clanul Mouldheel a trecut pe aici — un lucru pe care n-aş fi crezut c-o să-l văd în viața mea.

Alice izbucni deodată în râs, cu o ușoară ironie în glas.

— Pariez că nu s-au plimbat toate pe sub geamul tău, așa că de unde știi toate astea?

Agnes se împurpură la față. La început, am crezut că s-a supărat, dar curând mi-am dat seama că era stânjenită.

— O femeie bătrână ca mine are nevoie de ceva emoții, nu-i așa? Nu-i mare plăcere să te uiți pe fereastra mea, la pajiștile cu oi care behăie și la copacii

legănați de vânt. Ce fac eu e aproape la fel de plăcut ca bârfa. Mă scutește de-a mă simți prea singură.

Alice zâmbi spre mine și-mi strânse mâna cu afecțiune.

— Mătușii mele Agnes îi place să folosească oglinda, ca să poată vedea ce se mai întâmplă în lume. Vrei s-o faci și pentru noi, mătușă? Își întoarse zâmbetul către bătrână. E important, zău. Trebuie să vedem ce clocesc alde Mouldheel. Și cel mai bine ar fi s-o vedem pe Mab Mouldheel. Poți s-o găsești pentru noi?

Pentru o clipă, Agnes nu răspunse, dar apoi dădu o dată scurt din cap și se duse în capătul celălalt al camerei. Acolo scotoci printr-un scrin și scoase o oglindă. Nu era foarte mare, vreo doisprezece inchi înălțime pe vreo șase lățime, dar avea ramă de alamă și era fixată pe un suport greu. Așeză oglinda pe masă și puse lumânarea în stânga ei. Apoi apropie un scaun și se așeză cu fața la oglindă.

— Trage draperiile, Alice! porunci Agnes, întinzând mâna după lumânare.

Alice făcu ce i se ceruse și draperiile grele cufundară odaia în întuneric. În clipa în care mâna lui Agnes atinse lumânarea, aceasta se aprinse. Aveam încredere

în judecata lui Alice, dar deodată am început să suspectez că Agnes era puțin mai mult decât o simplă tămăduitoare. O tămăduitoare nu folosea oglinzile și lumânările. Vraciul n-avea să fie mulțumit, dar, pe de altă parte, Alice făcea adesea lucruri cu care el nu era de acord. Am sperat doar că Agnes, ca și Alice, își folosea puterile mai degrabă pentru a face bine, decât în slujba Întunericului.

Pentru un moment am păstrat cu toții tăcerea și puteam auzi doar ploaia răpăind puternic în fereastră. Apoi, când Agnes începu să murmure cu glas foarte scăzut, Alice și cu mine venirăm în spatele ei, ca să ne putem uita peste umerii ei în oglindă, care se încețoșă aproape numaidecât.

Alice mă prinse cu mâna dreaptă de mâna stângă.

— Se pricepe la oglinzi, Agnes, îmi șopti ea la ureche. Le lasă și pe alde Mouldheel de căruță!

O serie de imagini alunecară peste oglindă: interiorul unei colibe talmeș-balmeș; o bătrână stând cocoșată într-un jilț, mângâind o pisică neagră de pe genunchi; ceea ce păreau a fi ruinele unei capele. Apoi oglinda se făcu neagră și Agnes începu să se legene dintr-o parte într-alta, cuvintele curgându-i de pe buze din ce în ce

mai repede, pe frunte apărându-i broboane de sudoare.

Oglinda se luminează puțin, dar tot ce puteam vedea acum erau niște nori gonind nebunește și ceea ce păreau niște crengi răvășite de vânt. Era ciudat. Cum făcea? Unde era cealaltă oglindă? Părea că ne uităm la cer de la nivelul solului. Apoi apărură două femei. Erau deformate și uriașe. Parcă era vederea unei furnici care se uita în sus la niște uriași. Una dintre siluete era desculță; cealaltă purta o rochie lungă. Chiar înainte ca imaginea să se limpezească și să le pot vedea chipurile, am știut cine erau.

Mab vorbea aprins cu Wurmalde, care își ținea o mână pe umărul ei. Mab se opri din vorbit și amândouă zâmbiră și dădură din cap. Deodată, imaginea începu să se schimbe. Era de parcă norii negri treceau pe deasupra din partea stângă a tabloului și mi-am dat seama că punctul nostru de observație fusese acoperit de poalele fustei lui Wurmalde. Apoi am zărit unul din pantofii ascuțiți ai vrăjitoarei, și apoi, imediat lângă el, un picior desculț, cu trei degete și cu gheare ascuțite, nemiloase. Îl ascunsese din nou pe Tibb sub fustele ei.

Imaginea se șterse și oglinda se întunecă, dar văzuserăm destul. Se părea că vrăjitoarele Mouldheel se

pregăteau să se alăture celorlalte două clanuri. Agnes suflă în lumânare și se ridică, greoi, în picioare. După ce a tras draperiile, s-a întors și a clătinat din cap.

— Bestia aia micuță și drăcească îmi dă fiori, zise ea. Lumea ar fi mai frumoasă fără ea.

— Și fără Wurmalde, de asemenea, zise Alice.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o eu pe Agnes. Credeam că trebuie să fie două oglinzi...

— Depinde cât de puternică este vrăjitoarea, răspunse Alice, în locul mătușii ei. Merge la fel de bine și cu apa. Poate fi un lac sau, dacă e foarte liniștită, chiar și o baltă. Mătușa Agnes e foarte deșteaptă și pricepută: Wurmalde și Mab stăteau la marginea unei băltoace mari, așa că s-a folosit de ea.

La aceste cuvinte, un fior m-a străbătut pe șira spinării, iar cu ochii minții am văzut lacul întunecat de sub pământ, cu bucățile strigoiului plutind nemișcate, cu suprafața netedă ca oglinda. Și mi-am amintit senzația mea de neliniște.

— Am simțit un fior când am trecut pe lângă lacul de sub pământ, am spus eu. De parcă aș fi fost urmărit. Ar fi putut cineva să-l folosească drept oglindă ca să ne vadă trecând pe acolo?

Agnes dădu din cap, gânditoare.

— Se prea poate, Tommy. Și dac-a fost așa, atunci ele știu că ați plecat din adăpostul turnului și-or să vă pândească la întoarcere

— Atunci hai s-o luăm pe partea cealaltă, am propus eu. Vraciul este încă în Turnul Malkin, așa că ar putea coborî el podul mobil pentru noi. Vrajitoarele n-or să se aștepte la asta.

— Am putea încerca, zise Alice cu îndoială. Dar ne-ar putea aștepta și-n Codrul Corbilor, iar noi va trebui să strigăm după Vraci, ca să ne lase înăuntru. Totuși, am avea o șansă mai mare pe calea asta. Mai ales dacă ocolim și ne apropiem dinspre nord.

— Mai e totuși o problemă, am zis eu. Vraciul o să fie ocupat câteva ore bune cu morții din temniță. Așa că s-ar putea să nu ne audă. Va trebui să mai așteptăm până să ne întoarcem. Să așteptăm până după căderea nopții...

— Sunteți mai mult decât bine-veniți să stați aici până atunci, zise Agnes. Ce-ați zice de niște supă, să vă mai încălzească măruntaiele? Ai tăi vor fi flămânzi când se vor trezi. O să fac niște supă pentru noi toți.

În timp ce Agnes pregătea de mâncare, se auzi un scâncet slab din odaia de alături. Micuța Mary se

trezise. Aproape imediat am auzit-o pe Ellie liniștind-o, așa că am bătut ușor la ușă și am intrat. Ellie o mângâia pe fetița ei, iar Jack ședea pe marginea patului, lângă ușă, cu capul în palme. Nici măcar nu și-a ridicat privirile când am intrat.

— Te simți mai bine, Ellie? am întrebat eu. Și Jack ce mai face?

Ellie îmi dăruie un zâmbet firav.

— Mult mai bine, mulțumesc, și Jack pare mai în putere. N-a vorbit încă, dar uită-te la el — e destul de în puteri să stea în capul oaselor. Asta-i o mare îmbunătățire.

Jack rămăsese în aceeași poziție și nu-mi dădea atenție, dar am încercat să mă arăt vesel, pentru că nu voiam s-o îngrijorez pe Ellie.

— Asta-i o veste minunată, i-am spus eu. Oricum, o să vă luăm înapoi la Turnul Malkin, pentru mai multă siguranță.

La cuvintele mele, îngrijorarea îi flutură pe chip.

— Nu-i chiar așa de rău, i-am spus eu, încercând să fiu convingător. E în mâinile noastre, acum, și e foarte sigur.

— Nădărduiam să nu mai văd niciodată locul ăla de groază, zise ea.

— N-o să fie chiar așa de rău, de data asta, Ellie. O să fiți în siguranță acolo până o să vă ducem înapoi acasă, la fermă. Înainte să-ți dai seama, totul va fi din nou normal.

— Mi-ar plăcea să te cred, Tom, dar adevărul e că n-am mari speranțe. Tot ce-am vrut vreodată a fost să fiu o nevestă bună pentru Jack și să am familia mea pe care s-o iubesc. Dar ceea ce s-a întâmplat a distrus totul. Nu văd cum lucrurile se vor mai întoarce vreodată la cum au fost. Trebuie doar să mă prefac curajoasă de dragul bieteii micuțe Mary.

În clipa aceea, Jack se ridică în picioare și veni șovăind spre mine, cu o expresie năucă pe față.

— E grozav să te văd iar pe picioare, Jack! am zis eu, întinzându-mi brațele să-l salut.

Jack cel dinainte m-ar fi prins într-o îmbrățișare de urs și aproape că mi-ar fi rupt coastele în bucuria lui, dar fratele meu era departe de a-și fi revenit. Se opri la vreo trei pași distanță și gura i se deschise și i se închise de vreo câteva ori, apoi clătină din cap, buimăcit. Părea destul de sigur pe picioare, dar graiul îi pierise. Speram însă că Alice va găsi ceva în cufărul mamei care să-l ajute.

* * *

Curând după asfințit, i-am mulțumit lui Agnes Sowerbutts de găzduire și am pornit la drum. Ploaia se domolise, devenind o bură ușoară.

Mergeam cu Alice în frunte, călăuzind grupul, dar nu prea iute. În cele din urmă, ploaia se opri de tot, dar cerul rămase acoperit de nori grei și era foarte întuneric, ceea ce măcar făcea mai dificil pentru oricine care ar fi stat la pândă să ne zărească. Mica Mary era agitată și se tot agăța de mama ei, care trebuia să se oprească mereu, s-o liniștească. Jack mergea doar cu pas de plimbare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, dar n-avea direcție și se tot ciocnea de lucruri, iar la un moment dat se împiedică de un buștean, făcând destul zgomot cât să atragă atenția tuturor vrăjitoarelor din Pendle.

Planul nostru era s-o ținem spre est, ocolind Codrul Corbilor mult prin dreapta. Prima parte a drumului a mers bine, dar când am cotit ca să ne apropiem de turn drept dinspre nord, am început să devin tot mai neliniștit. Simțeam ceva prin preajmă, în întuneric. La început, am sperat că era doar imaginația mea care-mi juca feste, dar cum vântul mânase norii și îi destrămaseră

în fâșii, cerul începuse să se lumineze din ce în ce mai tare. Apoi luna găsi o spărtură între nori și toată zona fu îmbăiată într-o palidă lumină argintie. Când am privit peste umăr înapoi, am văzut într-adevăr niște siluete în depărtare, înainte ca un nor mare să ne arunce iarăși în întuneric.

— Sunt în spatele nostru, Alice, și se apropie, i-am spus eu cu glas scăzut, ca să nu-i alarmez pe ceilalți.

— Vrăjitoare! Multe! confirmă Alice. Și câțiva dintre oamenii lor, de asemenea.

Am intrat printre copacii din Codrul Corbilor și ne-am îndreptat către un pârâu cu ape repezi, apropiindu-ne de el cu fiecare pas. Puteam auzi clipocitul și susurul apei trecând peste bolovani.

— Am fi mai în siguranță dacă l-am putea traversa! am exclamat eu.

Din fericire, malul era jos și am sprijinit-o pe Ellie, care se grăbi să-l treacă, ținând-o în brațe pe Mary. Apa abia de ne-ajungea până la genunchi, dar pietrele erau foarte alunecoase sub tălpi. Pentru Jack fu cel mai greu și căzu de două ori, a doua oară destul de aproape de malul celălalt, dar ieși târâș pe malul noroios fără să se plângă. Ajunseserăm cu toții pe malul celălalt și eram ușurat că pericolul imediat trecuse. Vrăjitoarele

n-ar fi putut în veci să-l traverseze. Dar în clipa aceea luna ieși din nou puțin din nori și am văzut ceva ce mă umplu de disperare. La vreo douăzeci de yarzi în dreapta noastră era un stăvilar de vrăjitoare, o scândură grea de lemn suspendată peste apă. Prevăzută cu sfori care treceau peste niște scripeți, ca să poată fi manevrată de pe ambele maluri ale pârâului, scândura era fixată între doi stâlpi crestați care o potriveau în poziția cea bună când era coborâtă.

Câștigaserăm puțin timp, dar nu destul. Urmăritorilor noștri le-ar fi luat doar câteva clipe să coboare stăvilarul și să oprească apa să mai curgă. După ce-ar fi trecut dincolo, ne-ar fi prins mai înainte de a ajunge noi la turn.

— E o cale să-i oprim, Tom! strigă Alice. Nu-i totul pierdut. Vino după mine!

Alergă spre stăvilarul vrăjitoarelor. Lumina de-o clipă a lunii învălui scena și Alice îmi făcu semn către apa de sub scândură. Am văzut ceva ce părea o linie groasă, întunecată, tăind albia drept, de la un mal la altul.

— E un jgheab, Tom, îmi strigă Alice. Oamenii clanului au dat pietrele la o parte și au săpat un șanț în

albia pârâului. Apoi l-au căptușit cu lemn. El prinde bine scândura, ca să nu mai treacă apa pe dedesubt. Dacă am putea pune niște pietre înapoi, în șanț, n-ar mai fi în stare să închidă stăvilarul.

Merita să încercăm și am urmat-o pe Alice, coborând malul până în apă. În teorie era ușor. Tot ce trebuia să facem era să găsim câteva pietre și să le punem în șanț. În practică era foarte greu. Era întuneric și prima oară când mi-am afundat mâinile până dincolo de coate în apa rece, degetele mele n-au putut să se prindă de nimic. Prima piatră pe care am găsit-o era adânc înfiptă în albie și nu se clintea. A doua era mai mică, totuși prea grea ca s-o ridic și degetele îmi tot alunecau, neputând s-o apuc.

La a treia încercare am găsit o piatră doar un pic mai mare decât pumnul meu. Alice era înaintea mea și deja pusese două pietre în șanț, aproape de malul nostru.

— Acolo, Tom! Pune-o cât mai aproape de ale mele. Nu-i nevoie de prea multe...

Deja puteam auzi găfâiturile și plescăitul rapid al unor tălpi pe pământul ud. După încă o sforțare, am găsit o altă piatră — asta era de două ori cât pumnul meu — și-am aruncat-o spre șanț, sprijinindu-mi umărul de capătul de jos al stăvilarului ridicat pentru a

putea ochi prin întuneric. Dar urmăritorii noștri erau foarte aproape, acum. Când luna ieși din nou, am zărit silueta mătăhăloasă a unui bărbat întinzându-se după mâner.

Mai găsisem o piatră și izbutisem s-o arunc drept în șanț, când am auzit roata învârtindu-se: scândura începu să huruie coborând. Voiam să mai caut încă o piatră, dar Alice m-a prins de braț.

— Vino, Tom. O să fie de ajuns! N-or să fie în stare să-l mai închidă bine și apa o să curgă mai departe...

Atunci am urmat-o pe Alice înapoi pe mal; am alergat spre locul unde ne așteptau Jack, Ellie și Mary și i-am condus către copaci. Oare făcusem destul? Alice avea dreptate?

Ellie era sleită de oboseală și se târa cu pas de melc, încă ținându-și strâns fiica în brațe. Trebuia să ne mișcăm mai repede. Mult mai repede.

— Dă-mi-o mie pe Mary, stărui Alice, întinzând brațele după copil.

Pentru o clipă, am crezut că Ellie n-o să vrea, dar dădu din cap, mulțumindu-i, și îi lăsă copilul. Cu huruitul scândurii devenind mai slab în spatele nostru, am continuat să mergem până am ajuns la luminiș. Turnul era drept în fața noastră. Eram aproape salvați.

Când am ajuns la distanța de unde ne-ar fi putut auzi Vraciul din turn, speranțele mele prinseră aripi. Am auzit un scrâșnet dinăuntru și, în timp ce priveam, luna ieși din nou. Cu un zornăit de lanțuri, podul mobil începu să coboare. Îngrijorat de întârzierea noastră, Vraciul probabil se uita de pe parapet și văzuse că ne apropiam.

Dar când am ajuns chiar pe marginea șanțului cu apă, am auzit un strigăt răgușit din spatele nostru. Am aruncat o privire spre copaci și toate speranțele mele s-au dus la fund mai repede decât ultima piatră pe care o aruncasem în șanț. Mai multe siluete întunecate veneau în fuga mare peste pajiște, spre noi. Vrăjitoarele trecuseră totuși pârâul.

— Ar fi trebuit să punem mai multe pietre, am zis eu cu amărăciune.

— Nu, Tom, am făcut destul, zise Alice dându-i-o pe Mary înapoi lui Ellie. Nu sunt vrăjitoare, dar sunt aproape la fel de răi. Oamenii clanului, ăștia sunt.

Erau pe puțin șase, alergând spre noi — oameni furioși cu ochi sălbatici, agitându-și cuțitele lungi, cu lamele sclipind argintiu în lumina lunii. Dar acum podul mobil era jos și am urcat pe el, mergând cu spatele, Alice și cu mine luând poziție de apărare chiar

pe marginea lui, ținându-i pe ceilalți între noi și marea ușă întărită cu fier. Vraciul probabil cobora acum scările, cât de repede era în stare. Dar dușmanii noștri erau aproape lângă noi.

L-am putut auzi pe magistrul meu trăgând zăvoarele, dar mai aveam oare timp? Ellie scoase un țipăt în spatele meu și atunci am auzit marea ușă scârțâind din balamale. Mi-am ridicat toiagul să mă apăr, sperând să parez lama care se abătea asupra gâtului meu. Dar altcineva era acum lângă mine. Era Vraciul și, cu coada ochiului, am văzut toiagul lui săgetând spre dușmanul meu. Omul țipă și căzu pe-o parte în șanțul cu apă, cu un pleoscăit grozav.

— Treceți înăuntru! strigă Vraciul. Treceți înăuntru, toți!

El rămase pe loc, când alți doi atacatori se năpustiră asupra noastră, umăr la umăr. Eu nu voiam să-l las să-i înfrunte pe amândoi singur, dar m-a împins cu atâta forță spre ușă, că m-am împiedicat și-am fost gata să cad. Tocmai atunci luna se ascunse după un nor și am fost din nou înghițiți de întuneric. Fără să mă gândesc, m-am supus, ajungând la ușă imediat după Alice. A izbucnit încă un strigăt de durere și m-am uitat repede înapoi. Cineva păru să cadă și se auzi încă un pleoscăit.

Să fi fost Vraciul? Oare îl îmbrânciseră în apă? Apoi o siluetă întunecată veni în fugă spre ușa, dar chiar înainte să ridic toiagul ca să mă apăr, am văzut că era magistrul meu.

Se împiedică de prag, înjură, își aruncă toiagul și puse umărul să împingă ușa. Eu și Alice îl ajutarăm și tocmai izbutiserăm s-o închidem, când ceva greu se izbi de ea. Vraciul trânti zăvoarele la loc. Dușmanii noștri ajunseseră prea târziu.

— Sus pe scări și ridicați podul! ordonă Vraciul. Amândoi! Nu dormiți!

Am dat fuga cu Alice pe scări și împreună am început să învârtim troliul. Jos, la baza turnului, puteam auzi strigăte furioase și zăngănituri metalice — dușmanii noștri băteau zadarnic cu pumnii în ușa. Era o muncă grea, dar, ajutându-ne de umeri ca să împingem în roată, am continuat să învârtim troliul și, încetul cu încetul, podul mobil fu ridicat. Cu puțin înainte de a fi lipit de ușa, bubuiturile de afară încetară și am auzit pleoscăiturile îndepărtate, când dușmanii noștri se aruncară în șanțul de apărare. N-aveau de ales decât să sară ori să fie striviți între masivul pod de lemn și ușa uriașă.

După acestea, am fost în siguranță. În siguranță, cel puțin pentru o vreme. Vraciul, Alice și cu mine am discutat despre ce se întâmplase, în vreme ce Ellie încerca să le găsească lui Mary și lui Jack un loc unde să stea mai bine. Eram cu toții frânți de osteneală și, în mai puțin de o oră ne culcaserăm, dormind încă o dată pe podea, înveliți cu pături murdare. Eram epuizat și curând am alunecat într-un somn fără vise, dar m-am trezit în timpul nopții, auzind pe cineva plângând pe înfundate lângă mine. Părea să fie Ellie.

— Ești bine, Ellie? am zis eu încetșor prin întuneric.

Aproape imediat plânsul a încetat, dar nu mi-a răspuns. După asta mi-a luat mult până s-adorm la loc. Am început să mă întreb ce avea să mai aducă ziua de mâine. Nu mai aveam timp. Peste două zile avea să fie Lammasul. Pierduserăm o zi ca să-l aducem pe Jack înapoi, în turn, așa că eram sigur că Vraciul avea să declare că prioritatea zilei de mâine era să ne ocupăm de Wurmalde. Dacă n-o găseam și nu le opream pe vrăjitoare, atunci Întunericul întrupat avea să meargă printre noi și nu doar Ellie avea să mai plângă noaptea, în somn.

CAPITOLUL 20 SFÂRȘITUL UNUI DUȘMAN

Când ne-am trezit, Vraciul mi-a îngăduit numai să beau apă și să ronțai un pic de brânză uscată. Avusesem dreptate. Urma să plecăm să ne ocupăm de Wurmalde, o dată pentru totdeauna. Ea nu ne putea adulmeca, dar probabil că Tibb avea să ne simtă. În cazul ăsta, urma să picăm direct în cursă, dar trebuia să ne asumăm riscul.

Chiar și-nainte de a ajunge la Conacul Read am fi fost în pericol. De bună seamă că vrăjitoarele supravegheau turnul stând la marginea luminișului, iar la primul zgomot al podului mobil coborând aveau să atace: încă o dată trebuia s-o luăm prin tunel. Dar,

firește, puteau folosi și o oglindă ca să privească în lacul de sub pământ și, prin urmare, să afle că am părăsit turnul. Puteau chiar să stea la pândă în desișul din cimitirul abandonat, gata să ne atace prin surprindere. Totuși, în pofida acestor riscuri, Vraciul era hotărât s-o lovească pe Wurmalde, pe care o considera capul răutăților în amenințarea ce apăsa asupra Comitatului.

Scoase piatra de tocilă din sacul lui, se auzi un clic, când lama ieși din lăcașul secret aflat în vârful toiagului său, și se apucă s-o ascută.

— Ei bine, băiete, făcu el morocănos, avem o treabă de făcut. Trebuie s-o legăm pe Wurmalde și s-o punem într-un loc de unde să nu mai poată face niciun rău. Iar dacă ni se împotrivește cineva...

Se opri, verificând ascuțișul lamei cu degetul, și, când se uită la mine, ochii lui erau ca oțelul, nemiloși. Apoi își întoarse privirea spre Alice.

— Tu stai aici, fato, să îl îngrijești pe Jack. Socotesc că ești destul de puternică să cobori podul mobil când o să vină James cu sătenii, ce zici?

— Dacă Tom a putut, o să pot și eu, spuse ea cu un zâmbet obraznic, și între timp o să văd dacă nu găsesc în cufărul ăla ceva care să-l ajute pe Jack.

Jos, în temnițele de sub turn, aerul se schimbase, se schimbase în bine. Vraciul își îndeplinise datoria: spiritele morților își lășaseră oasele în urmă și erau, acum, liniștite.

De cele două lamii n-am zărit niciun semn. Mi-am ținut lumânarea sus, și-am văzut că animalele moarte erau încă prinse de lanț, dar din cadavrele lor secătuite nu mai curgea sânge. Am mers prin tunel cu ochii în patru și am ajuns la micul lac, pe care mai pluteau încă bucățile din strigoi. Fața apei era netedă ca oglinda și din nou am avut puternica senzație că sunt urmărit. Singurul lucru care se schimbase era duhoarea, acum mai sufocantă ca oricând. Amândoi, și Vraciul și eu, ne-am acoperit gurile și nasurile cu mâinile și-am încercat să nu respirăm până ce n-am trecut de apa infectă.

Apoi am ajuns la partea finală a tunelului, pe unde trebuia să mergem în patru labe — Vraciul în frunte și bodogănind cu voce joasă. Ne-a fost destul de greu, dar în cele din urmă ne-am târât până în cavou. Când ne-am ridicat în picioare, Vraciul și-a scuturat cu năduf praful și stropii de nămol de pe pelerină.

— Bătrânelor mele oase nu le-a picat prea bine efortul ăsta, se plânse el. Ce bine că ieșim la aer curat.

— Aveau o vrăjitoare moartă încătușată aici, i-am spus eu Vraciului, arătându-i către fiarele și lanțurile din colț. Se numea Maggie și a fost, odinioară, căpetenia clanului Malkin. Mouldheel au torturat-o ca să afle intrarea prin tunel. Acum e din nou liberă...

— Cât de puternică e? întrebă Vraciul.

— Nu-i ca Mama Malkin, dar e destul de puternică. Străbate mile întregi de la Râpa Vrăjitoarelor, vânând.

— Orice s-o întâmpla în următoarele câteva zile, ne mai așteaptă ani buni de muncă până ce Pendle va fi în sfârșit curățat, zise Vraciul, clătinând din cap cu lehamite.

Am suflat în lumânare și am pus-o lângă felinarul pe care Alice îl lăsase în urma noastră, la ultima noastră trecere prin cavou.

— Ia felinarul, pentru orice eventualitate, băiete, porunci Vraciul. S-ar putea să fie nevoie să căutăm prin pivnițele Conacului Read.

Pe când ne strecuram, cu băgare de seamă, prin desișul cimitirului abandonat, norii de ploaie se adunau deasupra noastră și un vânt puternic sufla dinspre apus. N-am făcut nici douăzeci de pași și am văzut că vrăjitoarele într-adevăr ne pândiseră ca să ne atace prin surprindere. Erau trei, toate trei moarte. Iarba din

jur era mânjită cu sânge, leşurile năpădite de muşte. Spre deosebire de Vraci, eu nu m-am apropiat de ele, dar chiar şi de la distanţă am bănuir că este opera lamiilor. Se părea că, încă o dată, neteziseră drumul pentru noi.

După vreo oră, ne apropiam de Conacul Read. Nu eram prea dornic să pun din nou piciorul în casa în care Tibb îmi vârase groaza în oase, iar Wormalde mă învinovăţise de crimă, şi în care, fără îndoială, trupul bietului Părinte Stocks încă mai zăcea peste aşternutul patului, cu cuţitul înfipt în piept. Dar trebuia.

Intram în ghearele primejdiei, fără nicio îndoială. Şi Tibb şi preaputernica Wormalde probabil că ne aşteptau; ca să nu mai vorbesc de servitori şi, posibil, de alte vrăjitoare din clanuri. Dar, când ne-am apropiat de casă, ne-am dat foarte clar seama că situaţia era mult mai rea decât ne aşteptam. Uşa din faţă se deschidea şi se închidea, în voia vântului.

— Ei bine, băiete, zise Vraciul, de vreme ce ne-au lăsat-o deschisă, de ce să n-o folosim?

Ne-am îndreptat spre ea şi-am intrat. Eram gata să închid uşa în urma noastră, când magistrul meu mi-a pus o mână pe umăr şi-a clătinat din cap. Am stat pe

loc, neclintiți, și am tras cu urechea, încordați. În afară de zgomotul ușii și de scâncetul vântului de afară, casa era cufundată în tăcere. Vraciul privi în lungul scărilor.

— O să lăsăm ușa să se trântescă mai departe, îmi șopti el la ureche. Cea mai mică schimbare le-ar putea atrage atenția celor care mai sunt pe-aici. E prea liniște și bănuiesc că servitorii au șters-o din casă. O să-ncepem să căutăm de la odăile de la parter.

Salonul era pustiu; părea că nimeni nu mai călcase prin bucătărie de mai multe zile — erau vase murdare în spălător și un iz de mâncare stricată. În ciuda luminii dimineții, Conacul Read era mohorât, cu o mulțime de cotloane întunecate în care oricine ar fi putut sta la pândă. Mă tot gândeam la Tibb. Oare monstrul acela mai adăsta încă pe undeva pe aici?

Ultima cameră în care am intrat a fost biblioteca. De îndată ce-am pășit înăuntru, mi-a mirosit a mparte. Un cadavru zăcea cu fața în jos între două corpuri de bibliotecă.

— Aprinde felinarul, porunci Vraciul. Hai să ne uităm mai îndeaproape...

Era limpede că trupul neînsuflețit era al lui Nowell. Cămașa lui era zdrențuită, sfâșiată aproape de tot de pe spinare și năclăită de sânge uscat, iar o dâră de

sânge ducea de la corpul lui spre ușa din celălalt capăt al încăperii, care era închisă. Se vedeau, de asemenea, niște cărți împrăștiate în jurul lui. Vraciul aruncă o privire spre raftul de pe care căzuseră, apoi îngenunche și-l rostogoli pe magistratul mort cu fața în sus. Ochii lui erau bulbucați și fața schimonosită de groază.

— Se pare că l-a ucis Tibb, zise Vraciul, ridicându-și din nou privirea la raftul de sus. Fără îndoială că a fost pe raftul ăla, de unde i-a căzut în spinare, când a trecut pe sub el. Creatura ar putea fi încă în casă, adăugă el, arătându-mi dâra de sânge.

Deschise ușa. Dâra de sânge ducea mai departe pe niște scări de piatră în jos, pierzându-se în întuneric. Magistrul meu coborî, cu toiagul pregătit, iar eu l-am urmat îndeaproape, ținând felinarul ridicat. Ne-am trezit la intrarea într-o mică pivniță. De-a lungul peretelui de pe partea dreaptă erau rânduite stative cu sticle de vin. Pardoseala de piatră era curată și uscată, iar dâra de sânge uscat continua spre colțul cel mai îndepărtat al pivniței, unde Tibb stătea culcat cu fața în jos.

Era chiar mai mic decât îmi aminteam — când îl văzusem holbându-se la mine de pe tavan —, cu puțin

mai mare decât un câine obișnuit. Picioarele îi erau strânse sub blana groasă a corpului său, plină de sânge închegat. Dar așa mic cum era, știam că Tibb era incredibil de puternic. Părintele Stocks nu fusese în stare să se apere de el, iar Nowell fusese ucis tot de el. Ambele victime fuseseră încă în floarea vârstei.

Vraciul se apropie de Tibb cu prudență și am auzit un clic, când din vârful toiagului a ieșit lama din lăcașul ei. La acest zgomot, Tibb își deschise brațele, își scoase ghearele și își ridică fruntea, întorcându-și obrazul stâng în sus, ca să ne poată privi în față. Tocmai capul mă făcea să mă cutremur de groază. Era complet lipsit de păr și neted, iar ochii lui erau reci, ca de pește mort, gura căscată dând la iveală dinții ascuțiți ca acele. Pentru o clipă, credeam că va sări la Vraci, în schimb creatura scoase un geamăt de agonie.

— *Ați sosit prea târziu, zise Tibb. Stăpâna mea m-a abandonat, lăsându-mă să mor aici. Am văzut atât de multe lucruri. Atât de multe. Dar nu și propria-mi moarte. Asta e cel din urmă lucru pe care-l vedem cu toții!*

— Da, zise Vraciul, pregătindu-și lama. Moartea ta e în mâinile mele...

Dar Tibb râse cu amărăciune.

— Nu, șuieră el. Eu mor chiar în timp ce vorbești tu. Stăpâna mea nu mi-a spus niciodată cât de scurtă avea să-mi fie viața. Doar nouă săptămâni cu totul. Asta-i tot ce am avut. Cum poate fi drept așa ceva? Nouă săptămâni de la naștere la bătrânețe și moarte. Acum nu mai am putere nici să-mi salt trupul de pe dalele astea reci ale podelei. Ține-ți puterile pentru tine, bătrâne. O să ai nevoie. Nici ție nu ți-a mai rămas decât foarte puțin timp. Dar băiatul care stă lângă tine îți poate duce mai departe blestemata ta lucrare. Asta dacă mai trăiește după luna nouă...

— Unde e Wurmalde acum? întrebă Vraciul.

— A plecat! A plecat! A plecat într-un loc în care n-ai s-o mai găsești niciodată. Nu până ce nu va fi prea târziu. Curând, stăpâna mea va chema Diavolul prin portalul Întunericului în această lume. Pentru două zile, el îi va îndeplini poruncile. După aceea, o s-o apuce pe calea lui. Știi ce poruncă îi pregătește ea? Ce preț trebuie să plătească Diavolul pentru ceea ce ea îi va dărui?

Vraciul suspină mâhnit, dar nu se osteni să-i răspundă. I-am văzut mâna încleștându-i-se pe toiag. Se pregătea să ucidă monstrul.

— Moartea băiatului acesta este porunca lui. Băiatul trebuie să moară, fiindcă e fiul mamei sale. Fiul dușmancei

noastre. Odinioară, într-o țară îndepărtată, ea era nemuritoare, ca și stăpâna mea, și se folosea de forțele Întunericului. Dar i-a slăbit voința. În pofida tuturor sfaturilor, s-a îndreptat spre Lumină. Drept pedeapsă, a fost legată de o stâncă și lăsată să moară, lăsată acolo să fie nimicită de soare, de însuși simbolul Luminii pe care-și dorea s-o slujească ea. Dar, din nefericire, un om a salvat-o. Un neghiob care-a eliberat-o din lanțuri...

— Tata n-a fost deloc neghiob! l-am întrerupt eu. A fost bun și milos și n-a putut îndura s-o vadă suferind. El n-ar fi lăsat pe nimeni să sufere așa.

— Mai bine pentru tine, băiete, că și-a dat deja sfârșitul. Căci în curând o să-ți dorești să nu te fi născut. Să nu-ți fi trăit niciodată viața ta scurtă și zadarnică! Păi tu crezi că doar prin faptul c-a salvat-o, ea s-a schimbat pentru totdeauna? Nicidecum! Pentru o vreme s-a frământat, neștiind încotro s-o apuce, șovăind între Întuneric și Lumină. Vechile năravuri se pierd greu și, încetul cu încetul, Întunericul a tras-o înapoi. Astfel i s-a dat o a doua șansă și i s-a poruncit să-l ucidă pe salvatorul ei, dar ea s-a rugat să fie cruțat, apoi s-a răzvrătit și s-a întors încă o dată spre Lumină. Cei care servesc Lumina sunt aspri cu ei înșiși. Ca să îndrepte ce făcuse, și-a dat singură o pedeapsă crudă —

a renunțat la nemurirea ei. Dar asta a fost numai jumătate. A ales să-și dăruiască tinerețea, cea mai bună parte din jalnic de scurta ei viață, salvatorului ei. S-a unit cu un muritor, un marinar oarecare, și a încuviințat să-i nască șapte fii.

— Șapte fii care au iubit-o! am strigat eu. A fost fericită. A fost mulțumită...

— *Fericită? Mulțumită? Crezi tu că fericirea se atinge atât de ușor? Închipuie-ți cum trebuie să fi fost pentru o făptură, odinioară atât de nobilă, să devină roaba unui muritor și a odraslelor lui, cu duhoarea grajdurilor fermei mereu în nări. Să împartă patul cu el, în vreme ce carnea lui se ofilea de înaintarea în vârstă. Să aibă de-a face cu plicticoasa rutină de zi cu zi. A regretat fapta ei, dar, în cele din urmă, moartea lui a eliberat-o, sfârșindu-se pedeapsa pe care și-o impusese singură, iar acum s-a întors în țara ei de baștină.*

— Nu, am zis eu, N-a fost deloc așa! L-a iubit pe tatăl meu...

— *Iubire, a rânjit disprețuitor Tibb. Iubirea este o amăgire care-i încātușează pe muritori de soarta lor. Iar mama ta a riscat totul într-o astfel de unire, numai ca să distrugă ceea ce stăpâna mea prețuiește atât de mult. Ea*

vrea să distrugă Întunericul și te-a plăsmuit pe tine să-i fii armă. De aceea n-o să ți se îngăduie cu niciun chip să crești și să ajungi un om în toată firea. Trebuie să ți se pună capăt zilelor.

— Da, zise Vraciul, ridicându-și toiagul, iar acum a sosit timpul să-ți punem ție capăt zilelor.

— *Fie-ți milă, imploră Tibb. Mai am nevoie de încă puțin timp. Lasă-mă să mor în pace...*

— Ce milă i-ai arătat tu seniorului Nowell? întrebă Vraciul. Eh, cât i-ai dat tu lui, îți voi da și eu ție...

Mi-am ferit privirile când Vraciul și-a abătut brațul în jos. Tibb a scos un țipăt scurt care s-a prefăcut într-un guițat ca de porc. Apoi s-a auzit un horcăit scurt și-apoi tăcere. Fără să mă mai uit la creatură, l-am urmat pe magistrul meu pe scări în sus și înapoi în camera de lucru.

— Nowell va trebui să rămână neîngropat o vreme, zise Vraciul, clătinându-și trist capul. Fără îndoială că Părintele Stocks e în continuare în odaia de sus, și poate că n-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu guvernatorul Barnes. În ceea ce o privește pe Wormalde, din cele spuse de creatură adineauri, ar putea fi oriunde și n-avem timp să o căutăm orbește. Mai avem sabatul vrăjitoarelor de care trebuie să ne

ocupăm, așa că hai să începem prin a ne întoarce la turn. Probabil că și James s-a întors cu oamenii din Downham. Nu putem să le înfruntăm singuri pe vrăjitoare. Trebuie să ridicăm o mică armată și să ne organizăm. Timpul e scurt.

Vraciul se opri lângă biroul lui Nowell. Nu era încuiat și începu să caute prin sertare. În câteva momente, scoase lanțul meu de argint.

— Poftim, băiete, zise el, aruncându-l spre mine. Fără îndoială că o să ai nevoie de asta destul de curând.

Am părăsit Conacul Read și am pornit printr-o ploaie dezlănțuită spre Turnul Malkin, cu capul vuind din pricina lucrurilor spuse de Tibb.

Uzi și murdari de noroi, am străbătut drumul prin tuneluri fără întâlniri neplăcute; apoi, când a fost să urcăm în turn pe scara în spirală, m-am întors către Vraci, simțind nevoia să-mi mai descarc din povara sufletească.

— Dumneata crezi că spusele lui Tibb sunt adevărate?

— La care parte te referi, băiete? mă întrebă el, ursuz. Creatura aia aparținea Întunericului și asta face

îndoielnic *tot* ce-a spus ea, ca să zic doar atât. După cum bine știi, Întunericul amăgește ori de câte ori e în avantajul lui să facă așa. Spunea că e pe moarte, dar cum aș fi putut fi sigur că așa era? De aceea a trebuit să-lucid chiar atunci, pe loc. Poate că ți s-a părut o cruzime, dar era de datoria mea. N-aveam de ales.

— Mă refer la partea despre mama care a fost odioasă ca Wurmalde — a fost nemuritoare? Cum surorile mamei sunt lamii, am crezut că și ea ar putea fi la fel.

— Fără îndoială că este, băiete. Dar ce înseamnă de fapt să fii nemuritor? Până și lumea asta însăși se va sfârși într-o bună zi. Poate că și stelele însele se vor stinge. Nu, eu nu cred că există ceva pe lumea asta care să trăiască veșnic și nimeni, dacă are un strop de judecată, nu și-ar dori nemurirea. Dar lamiile au viață foarte lungă. În forma lor omenească, pot părea că îmbătrânesc, dar odată ce se sălbătesc la loc, redevin tinere. Pot trăi mai multe vieți în forma omenească și de fiecare dată pornesc înfățișându-se ca niște tinere femei. Într-o bună zi o să aflăm ce a vrut să spună monstrul ăla. Poate c-a mințit. Poate că nu. Cum spunea mama ta, răspunsurile sunt în cuferele alea și,

într-o zi, dacă totul merge bine, poate o să ai răgazul să te uiți prin ele cum trebuie.

— Dar dacă Diavolul vine prin portal? Și ce-i acela un portal, de fapt?

— E un soi de poartă invizibilă. Un punct slab între lumea asta și bârlogul unor creaturi ca Diavolul. Folosind magia neagră, vrăjitoarele vor încerca să-l deschidă și să-i îngăduie Diavolului să treacă prin el. Noi va trebui să facem tot ce suntem în stare ca să-l oprim, zise Vrăciul, cu vocea răsunând în ecou până sus. Va trebui să dăm buzna la sabatul vrăjitoarelor, de Lammas, și să facem să înceteze ritualul. Firește, asta-i mult mai ușor de spus decât de făcut. Dar, chiar dacă dăm greș, mama ta și-a luat măsuri de precauție. De aceea și-a lăsat moștenire odaia aceea...

— Dar o să am timp să mai ajung acolo, dacă Diavolul va primi porunca să mă urmărească și să măucidă? E drum lung până acasă...

— Făpturile care scapă în lume au adesea nevoie de timp până-și recapătă mințile și își adună puterile. Îți amintești cum demonul de la Priesttown, Urgia, a fost buimăcit o vreme? Odată eliberat în lumea largă, a fost slăbit, la început, și puterile i-au crescut încet. Ei bine, bănuiesc că așa-numitul Diavol o să aibă aceeași

problemă. O să ai ceva timp — cât anume e cu neputință să spun. Dar dacă eu chiar o să-ți dau porunca, tu să te duci acasă cât poți de repede și să te adăpostești în odaia aceea a ta.

— Mai e ceva din cele spuse de Tibb care nu-mi dă pace, am zis eu. Ceva ce mi-a spus când l-am văzut prima oară. A zic că mama cânta un cântec al caprei și că eu eram în mijlocul lui. Ce-ar putea însemna asta?

— Păi ar fi trebuit să-ți dai seama singur, băiete. În limba mamei tale, cuvântul „tragos” înseamnă capră. Și „oide” înseamnă odă sau poveste. Așadar, un cântec al caprei este o tragedie. De aici provine cuvântul. Și prin aceea că tu ești în mijlocul lui, Tibb spune că viața ta va fi tragică — zadarnică și sortită eșecului. Dar mai bine privești latura luminoasă a poveștii lui și n-o iei pe toată drept literă de evanghelie. În fiecare zi luăm hotărâri care ne schimbă, mai mult sau mai puțin, viața. Eu tot nu pot accepta ideea că poate fi ceva prestabilit. Nu contează cât de puternic devine Întunericul, trebuie să credem că, într-un fel sau altul, o să-l învingem. Uită-te aici, în sus, băiete! Ce vezi?

— Trepte care duc în partea de sus a turnului...

— Da, băiete, trepte — și-ncă o mulțime! Dar noi o să le urcăm, nu? Slăbite cum sunt oasele mele, o să

urcăm toate treptele astea, una câte una, până când o să ajungem la etajul de deasupra, unde o să așteptăm lumina. Ei, despre asta e vorba și cu viața noastră. Așa că, hai să mergem! Hai să sfârșim cu asta!

Spunând acestea, Vrăciul o luă înainte, urcând scara în spirală, iar eu l-am urmat îndeaproape. În sus, către lumină.

CAPITOLUL 21 ÎNAPOI LA DOWNHAM

Ne așteptau niște vești bune, când ne-am întors în turn. Alice găsisese ceva despre care credea cu adevărat că l-ar putea tămădui pe Jack.

— O să-l cufunde iarăși într-un somn adânc, adânc, îmi explică ea. Dar poțiunea asta vindecă mai degrabă mintea decât trupul. E scris totul aici, într-unul dintre caietele mamei tale — cum s-o amesteci, cât să pui din fiecare plantă. Totul. Și toate ierburile de care ai nevoie sunt în cufăr, fiecare cu etichetă.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc, zise Ellie, zâmbindu-i cu căldură lui Alice.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci mamei lui Tom. Ți-ar lua ani în șir să înveți tot ce-i acolo, în cufărul ăla, continuă Alice. Față de ce-i aici, Osoasa Lizzie nu știa nimic.

Jack dormi până târziu după-amiază și ne simțeam încrezători că, nu după multă vreme, va fi Jack cel din-totdeauna cel care se va trezi. Dar atunci au sosit și veștile rele.

S-a întors James. Dar s-a întors singur. Sătenii din Downham se temeau prea tare ca să ne ajute.

— Am încercat din răspuțeri, zise James abătut, dar n-am izbutit să fac nimic. Curajul i-a părăsit. Până și Matt Finley, fierarul, a refuzat să plece din Downham.

Vraciul clătină trist din cap.

— Ei bine, dacă n-or să vină ei la noi, o să ne ducem noi la ei. Dar nu trag mare nădejde nici eu, James. Tu te-ai înțeles bine cu ei, ultima dată, iar eu am crezut că vei putea s-o faci din nou. Dar trebuie să mai încercăm. Măine-noapte e sabbatul de Lammas și trebuie să-l întrerupem cu orice preț. Fără îndoială că Wurmalde o să fie acolo, cu celelalte vrăjitoare, și cred că o să fie cea mai bună ocazie pentru mine s-o găsec și s-o leg.

Astfel, curând după căderea serii, ne-am pregătit să ne întoarcem în Downham. Pe Jack, Ellie și Mary îi lăsam în turn, unde aveau să fie în siguranță.

— Ei bine, zise Vraciul uitându-se pe rând la James, la Alice și la mine, mi-ar fi plăcut să existe o cale mai simplă. Dar trebuie s-o facem. Sper că toți vom scăpa teferi din ce ne așteaptă. Orice s-o întâmpla, un lucru este în favoarea noastră. Turnul ăsta e acum în mâinile noastre, iar cuferele și conținutul lor sunt în siguranță. Așadar, măcar asta am reușit.

Magistrul meu avea dreptate. Lamiile păzeau acum Turnul Malkin. Cu puțin noroc, aveam să mă întorc curând și să mă uit prin cuferele mamei mai pe îndelete. Dar mai întâi — speram că și cu ajutorul sătenilor din Downham — trebuia să înfruntăm clanurile vrăjitoarelor și să le întrerupem sabatul mai înainte ca ritualul să fie îndeplinit.

Am plecat așadar din turn, folosindu-ne iarăși de tuneluri. Mergând spre miazănoapte, vântul sufla dinspre apus și se simțea o răceală de gheață în aer. La Downham am petrecut ce mai rămăsese din noapte în casa Părintelui Stocks, furând încă vreo câteva ceasuri de somn. Trezindu-ne înainte de ivirea zorilor pentru a-i prinde pe oameni înainte de a începe ziua de

muncă, n-am mai pierdut vremea și am trecut pe la fiecare casă din Downham, încercând să ridicăm o armată. Eu am însoțit-o pe Alice, să ne ocupăm de casele de pe la marginea satului și de pe la fermele învecinate, în vreme ce James și Vraciul stăruiau pe la cele din mijloc.

Am ajuns la prima casă la țanc ca să-l vedem pe stăpânul ei ieșind afară în lumina cenușie a zorilor. Era un lucrător la fermă, butucănos și îmbufnat, care se freca la ochi să-și alunge somnul, pregătindu-se pentru ziua lungă de muncă dinaintea sa. Chiar înainte de a-i vorbi, mi-am dat seama că n-o să ne asculte cu prea mare interes.

— E o întâlnire diseară, în biserică, i-am spus eu lui. Toți oamenii din sat sunt poftiți, ca să plănuiim cum să scăpăm de amenințarea vrăjitoarelor. Trebuie să le dăm de cap în noaptea asta...

Pantofii ascuțiți ai lui Alice n-au fost de ajutor. Ochii omului au trecut iute, bănuitori, de la ei la pelerina și la toiagul meu. Am văzut că nu-i plăcea înfățișarea niciunuia dintre noi.

— Și cine ne cheamă la întâlnirea asta? întrebă el.

Am gândit la rezezală. Puteam să mă folosesc de numele lui James. Cei mai mulți dintre săteni îl

cunoșteau de acum, însă tocmai îi respinseseră rugămintele. Omul părea deja destul de speriat și, dacă îi pomeneam de Vraci, l-aș fi speriat și mai tare. Minciuna zbură de pe buzele mele chiar mai înainte de-a o gândi.

— Părintele Stocks...

Auzind numele, omul dădu din cap a încuviințare.

— O să-ncerc să fiu acolo. Totuși nu pot făgădui — am multă treabă de făcut azi.

Cu acestea, trânti ușa după el, se răsuci pe călcâie și o porni spre deal.

M-am întors către Alice și-am clătinat din cap.

— Mă simt cu musca pe căciulă c-am mințit.

— N-are niciun rost să gândești așa, zise ea. Ai făcut ce trebuia, asta-i sigur. Dacă preotul ar mai fi în viață, el chiar ar chema oamenii la întâlnire. Care-i diferența? Îi chemăm noi în locul lui, asta-i tot.

Am dat din cap fără convingere, dar din clipa aceea am păstrat modelul și la fiecare din următoarele ocazii am rostit numele Părintelui Stocks. Era greu să-ți dai seama câți dintre ei aveau să vină, dar nu-mi făceam prea mari speranțe. Adevărul e că vreo câțiva nici măcar nu ne-au deschis ușa, alții au îngăimat niște scuze, în vreme ce un bătrân s-a înfuriat de-a dreptul:

— Ce căutați voi în satul ăsta? Asta-aș vrea să știu, zise el, scuișând spre pantofii lui Alice. Am fost călăriți destul de cotoroaște în trecut, dar n-o să se mai întâmple! Dispari din fața mea, mică vrăjitoare!

Alice nu se pierdu cu firea și ne-am întors pur și simplu și ne-am văzut de drum. Vraciul și James n-avuseseră mai mult succes decât noi. Fratele meu spuse că totul depindea de fierar. Părea nehotărât, dar dacă avea să se decidă pentru acțiune, atunci mulți dintre ceilalți aveau să-i urmeze exemplul. Când i-am povestit Vraciului despre minciuna mea, n-a făcut niciun comentariu, doar a dat din cap că a-nțeles.

Restul zilei l-am petrecut într-o așteptare încordată. Timpul trecea repede. Oare sătenii aveau să vină în număr suficient cât să ne dea o șansă? Și dacă da, oare puteam să-i convingem să treacă la fapte? Apoi, pe de altă parte, oare avea să rămână destul timp cât să dăm fuga pe Dealul Pendle și să întrerupem ritualul de Lammas? În timp ce toate aceste gânduri mi se învârteau în cap, mi-am amintit deodată și altceva: pe 3 august, la numai două zile după Lammas, era ziua mea.

Mi-am amintit aniversările pe care le petreceam acasă, la fermă. Când era ziua de naștere a vreunuia

dintre noi, mama întotdeauna făcea o prăjitură specială. Cât de departe eram de vremurile acelea fericite! Cum m-aș mai fi putut măcar gândi la ceea ce avea să urmeze după pericolul pe care aveam să-l înfruntăm peste câteva ceasuri, la căderea serii? Mi se părea zadarnic să mai sper ceva bun de la viața asta. Bucurii dintr-acestea îmi înfrumusețaseră scurta perioadă a copilăriei mele, dar acum timpul acela se sfârșise.

Pe când soarele cobora la asfințit, noi așteptam, răbdători, în biserica strâmtă, cu o singură navă. Ne serviserăm singur cu lumânări din sacristia micuță și le așezaserăm pe altar și în sfeșnicele de metal de o parte și de alta a ușii.

Cu mult înainte ca primul sătean să-și facă apariția, tulburat, în biserică și să se așeze pe o bancă din spate, cerul se schimbase la culoare, căpătând nuanța cărbunelui din Horshaw. Acest prim vizitator era un om în vârstă care mergea șchiopătând — unul care mai bine și-ar fi odihnit oasele-i bătrâne la gura focului, decât să se aventureze până în vârful Dealului Pendle, pentru a lua parte la o bătălie încărcată de primejdii. Apoi au venit și alții, fie singuri, fie câte doi, dar chiar și după aproape o jumătate de oră, nu se strânseseră

mai mult de zece. Fiecare își scosese căciula, la intrare. Doi dintre cei mai îndrăzneți îl salutară pe James cu un semn din cap, dar toți fără excepție își feriră privirile de Vraci. Le puteam simți încordarea nemaipomenită. Oamenii aveau fețe speriate, unii tremurând vizibil, în pofida căldurii din aer, și păreau gata mai curând să fugă decât să lupte. Îmi făceau impresia că de cum vor zări o vrăjitoare, aveau să se împrăștie și să dea bir cu fugiții.

Dar, atunci când totul părea pierdut, se auzi un murmur de voci de afară, din întuneric, și un om mătăhălos, purtând o jiletcă de piele, intră în biserică în fruntea altor pe puțin două duzini de săteni. Am ghicit că acela era Matt Finley, fierarul. Din respect pentru lăcașul sfânt al bisericii își scoase pălăria și se așeză în strana din față, salutându-i din cap, pe rând, pe James și pe Vraci. Noi stăteam în picioare, în stânga micului altar, aproape de perete, dar când toți nou-veniții se așezară, Vraciul îi făcu semn fratelui meu, care ieși în față și se postă spre navă.

— Vă suntem recunoscători că v-ați făcut cu toții timp și v-ați dat osteneala să veniți să ne ascultați, în seara aceasta, începu James. Ultimul lucru pe care l-am vrea ar fi să vă puneți în primejdie, dar avem

nespusă nevoie de ajutorul vostru și nu vi l-am cere dacă ar fi cu puțință să facem singuri tot ce se cere făcut. Un pericol cumplit ne amenință pe toți. Mai înainte de miezul nopții, vrăjitoarele se vor aduna pe Dealul Pendle. Vrăjitoare care pun la cale să aducă un mare făcător de rele în lume. Trebuie să le oprim.

— Dacă nu mă înșel, vrăjitoarele sunt deja acolo, pe deal, zise fierarul. Tocmai au aprins un foc de semnalizare care se poate vedea de la câteva mile depărtare!

La aceste cuvinte, fața Vraciului se întunecă de îngrijorare; clătină din cap și înaintă lângă James.

— E multă muncă de făcut în noaptea asta, băieți, zise el. Timpul e scurt. Focul ăla de acolo arată că ele și-au început deja lucrarea malefică. Anunță primejdia ce vă paște pe voi, pe familiile voastre și pe toți cei care vă sunt dragi. Vrăjitoarele cred că ele stăpânesc tot ținutul acum. Nu se mai mulțumesc să se ascundă prin râpe neumblate, ci își flutură cu obrăznicie flamura răutății chiar din vârful Dealului Pendle! Dacă nu le oprim, Întunericul va cădea asupra acestui pământ. Nimeni nu va mai fi în siguranță — nici cel puternic, nici cel slab; nici omul în toată firea, nici copilul. Nu va mai dormi nimeni liniștit în patul lui. Întreaga lume va

deveni un loc al primejdiei, al ciumei și al foametei, iar Diavolul însuși va păși țănoș pe drumurile și ulițele Comitatului, în vreme ce vrăjitoarele vor stăpâni pământul și se vor arunca asupra copiilor noștri. Trebuie să scăpăm pământul de Întuneric!

— Satul *nostru* a scăpat acum de ele! izbucni fierarul. Și am luptat din greu ca să ajungem aici. Mai mult de atât: dacă va trebui, o să luptăm din nou ca să-l păstrăm așa. Dar de ce ne-am risca viețile ca să facem o treabă ce-i de datoria altora? Unde sunt oamenii din Vântoasele, Desculți sau Dumbrava de Aur? De ce *ei* nu dau afară mălura ce se află în mijlocul lor? De ce trebuie s-o facem noi?

— Pentru că oamenii buni care au mai rămas în satele alea sunt prea puțini, răspunse Vraciul. Întunericul a mușcat prea adânc pe acolo și rănilile pe care le-a făcut au copt. Cei care urăsc Întunericul poate c-ar fi luptat cândva și-ar fi câștigat. Dar acum clanurile vrăjitoarelor domnesc și cei mai mulți dintre oamenii buni și-au luat lumea în cap — sau au murit în temnițele de sub Turnul Malkin. Așa că este ocazia voastră acum — poate cea din urmă — să luptați cu Întunericul.

Vraciul se opri un moment și se lăsă o tăcere apăsătoare. Vedeam că mulți dintre cei de față chibzuiau cu grijă la ceea ce le spusese. Și-atunci o voce mârâi arțăgoasă din spate:

— Unde-i Părintele Stocks? Am crezut că *el* ne-a chemat la întâlnire. Eu numai d-aia am venit!

Era lucrătorul fermier de la prima casă pe la care trecusem eu cu Alice. Primul pe care-l minșisem. Se ridică un murmur din spatele bisericii. Părea că și ceilalți erau de aceeași părere.

— N-am vrut să vă spunem, ca să nu vi se ducă și ultimul strop de curaj, zise Vraciul. Dar acum trebuie. Un bun prieten al acestui sat a murit în mâinile vrăjitoarei care este căpetenia ce-a ațâțat tot necazul acesta. Un prieten care a făcut mai mult decât oricare dintre voi să vă apere, pe voi și pe familiile voastre. Și vorbesc despre Părintele Stocks, preotul parohiei voastre. Iar acum eu vorbesc în numele lui, cerându-vă ajutorul.

Când rosti numele Părintelui Stocks, toate lumânările din biserică pâlpâiră și aproape că se stinseră. Ușa se trânti, deși nu adia nicio boare de vânt. Nu era nicio explicație pământeană pentru aceasta. Se auziră

exclamații dinspre enoriași, iar Finley fierarul își luă capul în palme, ca și când s-ar fi rugat. M-am înfiorat, dar momentul a trecut, iar lumânările au ars din nou liniștit. Vraciul așteaptă câteva secunde, pentru a se mai șterge din șocul acestei vești înainte de a continua.

— De aceea vă rog eu acum. Dacă nu vreți s-o faceți pentru voi înșivă, atunci faceți-o pentru bietul Părinte Stocks. Plătiți-vă datoria pe care o aveți față de cel care și-a dat viața să lupte cu Întunericul. Vrăjitoarea care l-a înjunghiat cu sânge rece pe când zăcea neajutorat se numește Wurmalde, o vrăjitoare care râvnește până și la oasele morților voștri dragi. O vrăjitoare care, dacă i se va lăsa și-o jumătate de șansă, va bea sângele copiilor voștri. Așa că luptați pentru ei și pentru copiii copiilor voștri! Faceți-o acum! Luptați cât încă se mai poate, până nu e prea târziu. Fie luptați, fie sfârșiți ca sărmanii oameni din satele de la sud de Dealul Pendle.

Matt Finley, fierarul, își ridică privirile și se uită pătrunzător la Vraci.

— Ce vrei să facem? întrebă el.

— Vrăjitoarele pot adulmeca apropierea primejdiei și vor ști că venim, răspunse Vraciul, susținându-i privirea fierarului, așa că nu-i nevoie să ne furișăm.

Odată ce pornim, puteți face cât zgomot doriți. De fapt, cu cât mai mult, cu atât mai bine! Vedeți voi, ele nu sunt întotdeauna sigure când e vorba despre număr. Sunt destui dintre voi ca să facă amenințarea să pară serioasă, dar ne-ar prinde bine să creadă că e chiar mai mare decât în realitate. Ele nu vor ști câți suntem și putem să ne folosim de asta. Pe lângă arme o să avem nevoie și de torțe.

— Cu ce ne vom înfrunta acolo? Cât de multe sunt? întrebă Finley. Cei mai mulți oameni au familii de întreținut. Trebuie să știm care sunt sorții să ne întoarcem acasă întregi.

— În privința numărului lor, nu pot răspunde precis, recunosc Vrăciul. Vor fi pe puțin două sau trei de fiecare dintre noi, dar asta nu-i chiar o problemă, fiindcă sunt șanse mari ca mulți dintre voi să nici n-apuce să dea vreo lovitură. Planul meu e să le întrerup întâlnirea și să le gonesc de pe deal spre apus. În zăpăceala momentului, o să mă ocup eu de Wurmalde și-atunci o să se-aleagă praful de urzelile lor malefice.

Vă propun să vă împărțiți în cinci grupuri de câte șase sau cam așa; fiecare grup să ocupe câte un punct pe panta de est. James, aici de față, va urca puțin mai sus și-și va aprinde torța. Atunci, voi să urcați dealul

hotărât și să vă strângeți către focul lor de semnalizare. Încă ceva — nu vă grămădiți. Fiecare grup trebuie să se împrăștie puțin — ca să creadă că mai sunt și alții, fără torțe, care vin pe lângă voi. După cum am spus, pot adulmeca numai amenințarea, nu și amănuntele pericolului.

Așadar, ăsta-i planul. Dacă aveți ceva de spus, spuneți-o acum. Nu vă sfiți să întrebați.

Cineva vorbi imediat din spatele adunării: era bătrânul care intrase cel dintâi în biserică.

— Domnule Gregory, o să fim în pericol să fim atacați de..., întrebă el agitat.

Nu-și sfârși vorba, iar când Vraciul se uită țintă la el, omul pur și simplu arătă cu mâna în sus și mai rosti un singur cuvânt:

— Mături?

Vraciul nu zâmbi, deși știam că în alte împrejurări ar fi izbucnit în hohote de râs.

— Nu, spuse el. Îmi fac meseria de mai mulți ani decât aș putea să spun dintr-odată, fără să-i număr, dar în tot timpul ăsta pot să jur cu mâna pe inimă că n-am văzut niciodată o vrăjitoare zburând pe o mătură. Este o superstiție larg răspândită, dar pur și simplu nu este adevărată.

Acum, e datoria mea să vă informez despre pericolele care ar putea fi, dacă se întâmplă ce-i mai rău. Luați aminte la cuțitele lor. Vă înjunghie în inimă de cum s-au uitat o dată la voi și cele mai multe au destulă forță — mult mai multă decât oamenii obișnuiți. Așadar, luați seama la asta. Nu le lăsați să se apropie prea mult de voi. Dacă e nevoie, folosiți-vă ciomegele și bâtele să vă apărați.

Oh, și încă ceva. Nu vă uitați în ochii lor. O vrăjitoare vă poate lua în stăpânire cu o singură privire. Nu ascultați nici ce vă spun. Și țineți minte, s-ar putea să fie și câțiva bărbați în clanurile lor cu care să dați piept. Dacă va fi așa, fiți tot cu ochii în patru. Au învățat multe de la femeile cu care s-au încârdășit. N-or să lupte cinstit și pot folosi o mulțime de șmecherii. Dar, cum am mai spus, cel mai probabil nici n-or să vină la luptă deschisă. Altceva?

Nimeni nu vorbi, dar Matt Finley clătină din cap pentru toți ceilalți. Arăta la fel de posomorât și de resemnat ca și ceilalți. Nu voiau să dea piept cu vrăjitoarele, dar înțelegeau că pentru binele familiilor de acasă chiar nu aveau altă cale.

— Ei bine, zise Vraciul, nu prea avem vreme de pierdut. S-au strâns acolo sus pe deal mai devreme decât

m-așteptam. Dar ce-a fost a fost, acum hai să fim siguri că nu fac altceva mai rău. Dumnezeu fie cu voi, cu toți!

Drept răspuns, câțiva săteni se închinară, alții își plecară capetele. Vraciul niciodată nu declarase răspicat dacă el credea sau nu în Dumnezeu. Și dacă da, atunci nu credea în Dumnezeul propovăduit de Biserică. Cu toate acestea, a fost cel mai potrivit lucru de spus, și în câteva clipe grupurile ieșeau din biserică, ducându-se să-și ia ce arme aveau pe acasă și torțele.

CAPITOLUL 22

BĂTĂLIA DE PE DEALUL PENDLE

Afară din biserică mirosea iarăși a ploaie și, în depărtare, am auzit bubuitul înăbușit al unui tunet. Se apropia o furtună.

Am gonit către partea de sud a dealului. Rămăsese foarte puțin timp și minutele se scurgeau către miezul nopții. Mă tot uitam neliniștit către culme, unde focul de semnalizare lumina cerul nopții deasupra dealului, și se întorcea înapoi, reflectat de norii joși.

Cei care se adunaseră în biserică erau acum cu noi, dar nu toți la fel de zeloși. Când am traversat pârâul ca să ajungem la Pasul Dealului, locul în care Vraciul stabilise ultima întâlnire înainte de-a porni la atac pe

deal, „armata” noastră era împrăștiată pe mai bine de o jumătate de milă și-am mai pierdut un timp, și mai prețios. Dar chiar și cei mai puțin zeloși era valoroși. Puteau duce torțele și ajutau la umflarea numărului de dușmani văzuți de vrăjitoare.

Cu toate că eram supărat de întârziere, când ceata noastră se strânse în vâlcea, m-am simțit deodată mult mai încrezător. Erau peste treizeci de oameni pregătiți să se lupte cu vrăjitoarele de pe deal. Fratele meu James și Matt Finley aveau baroase, ceilalți erau înarmați cu ciomege, câțiva aveau bâte și toți duceau câte o torță neaprinsă. Era un răspuns peste așteptările Vraciului.

În cele din urmă veni și momentul atacului și, după cum ne înțeleseserăm, sătenii se răspândiră în grupuri la poalele coastei de est a Dealului Pendle, gata de-a începe să urce. Când și această manevră fu îndeplinită, Vraciul se întoarse către fratele meu.

— Ei bine, James, știi ce ai de făcut. Când urci, ține-te la distanță de noi trei — pe noi n-or să fie în stare să ne adulmece, căci, după cum știi, Tom ca și mine este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, iar adulmecarea de la distanță nu merge și în cazul nostru, iar Alice are

sânge de vrăjitoare din partea ambilor părinți, așa că asta ar putea să-i folosească în același fel. N-or să ne simtă până ce n-o să fim cu adevărat aproape, iar atunci va fi prea târziu. O s-o luăm spre sud-estul dealului și-o să urcăm de acolo drept către foc. Cu un strop de noroc și folosindu-ne din plin de confuzie, eu am s-o leg pe Wurmalde și-am s-o aduc aici, jos, în timp ce restul or să fugă.

James dădu din cap.

— Cum spui dumneata, domnule Gregory. Oricum, o să fiu mai în urmă. Așadar, s-aveți noroc, toți trei! Și ai grijă, Tom. O să mă gândesc la tine...

Cu acestea, ne-a făcut semn de bun-rămas și a pornit cu pas grăbit pe deal în sus, depărtându-se de noi în diagonală, cu barosul pe umăr. M-am simțit îngrijorat și nu doar pentru mine. Era o situație foarte periculoasă. Vraciul le spusese sătenilor că vrăjitoarele vor da probabil bir cu fugiții de îndată ce vor fi atacate — fusese silit să spună asta. Dacă le-ar fi înfățișat toate posibilitățile, ar fi fost probabil prea speriați ca să ne mai ajute. Era datoria lui să folosească toate mijloacele posibile ca să oprească sabatul de Lammas mai înainte ca vreo odraslă a Întunericului să fie eliberată în Comitat.

Dar lucrurile puteau merge prost. Vrăjitoarele puteau pur și simplu să stea pe loc și să lupte. N-aveam în față doar cetele de câte treisprezece; toate clanurile se aflau acolo, cu mic cu mare, să asiste la ceea ce avea să se petreacă. Probabil erau mai mult de o sută de persoane pe deal; dacă se ajungea la o bătălie înverșunată, am fi fost copleșiți numeric. Îmi făceam griji pentru Vraci și pentru Alice. Și pentru James. Deja aveam un frate grav rănit. Nu voiam să i se întâmple ceva rău și lui James.

— Bun, și acum, zise Vraciul, hai să ne dăm cât mai aproape de focul acela. Să fim pregătiți când o începe atacul. Și dacă am vrut de la ceilalți să atragă atenția asupra lor, noi trebuie să facem mai puțin zgomot decât șoarecii în biserică. Avem nevoie de elementul de surpriză.

Spunând acestea, o luă înainte spre sud și apoi începu, treptat, urcușul direct spre foc. Eu îl urmam îndeaproape, sprijinindu-mă bucuros de toiag, iar Alice venea exact în spatele meu. Urcușul era abrupt și iarba aspră, cu smocuri mari și cu hârtoape înșelătoare. Era beznă acum și pe-aici era ușor să-ți sucești o gleznă. Vraciul îmi spusese că platoul din vârful dealului era la fel de prost. Plouase mult în Pendle și erau

băltoace cu ghiotura. Dar mai era ceva și-n avantajul nostru — iarba-neagră.

Creștea din belșug spre culmea dealului și ne putea feri de-a fi văzuți, pe când ne apropiam. Vraciul îmi puse o mână pe umăr și mă apăsă, în semn că trebuia să mă las în genunchi. Am continuat să-l urmez, de-a bușilea prin iarba-neagră, pământul ud lipindu-mi-se curând de genunchii pantalonilor, în vreme ce deasupra capului cerul devenea roșu, până când am putut vedea de-a dreptul scânteile uriașului foc, ce se înălțau în zbor deasupra noastră, mânate de vântul ce sufla mai mult dinspre vest.

În cele din urmă, Vraciul se opri și-mi făcu semn să mă apropii. M-am târât până când am ajuns lângă el, Alice așezându-se în dreapta mea. Eram în fața focului și ceea ce-am văzut mi-a risipit toate speranțele pe care le mai aveam — nu-mi mai făceam iluzii că vom distruge puterea clanurilor reunite ale vrăjitoarelor din Pendle. În ciuda intenției mărturisite a Vraciului la venirea aici, acum știam că pur și simplu nu era cu putință. Erau prea multe și amenințarea pe care o alcătuiau era prea mare. În dreapta noastră erau probabil peste două sute de persoane așezate în arc de cerc, cu fața la foc, toate vrăjitoare sau membre ale

clanurilor. Și erau înarmate până-n dinți. Femeile aveau cuțite la cingătoare, unele agitându-le sălbatic deasupra capului, astfel că lamele sclipeau în lumina focului. Bărbații aveau bâte lungi, cu cuțite sau cu cârlige nemiloase la vârf.

Dincolo de foc, cu fața la adunare, și cu patru alte vrăjitoare lângă ea — una dintre ele fiind Mab Mouldheel — se vedea silueta înaltă și amenințătoare a lui Wormalde. Le vorbea clanurilor, mișcându-și brațele spectaculos ca să sublinieze ceea ce spunea. Îi auzeam doar vocea, dusă de vânt, dar era mult prea departe ca să-i deslușesc cuvintele.

Atmosfera aducea foarte puțin cu ritualurile. De o parte a grosului adunării, se frigeau oi la proțap și puteam vedea chiar și butoaie cu bere. Părea că plănuiesc un soi de petrecere.

— O pot vedea pe Mab, dar cine sunt celelalte trei de lângă Wormalde? am întrebat, cu voce scăzută — deși erau puține șanse să mă audă careva: vântul sufla spre noi, iar vrăjitoarele țipau, răspunzându-i lui Wormalde, unele destul de tare cât să scoale și morții din somn.

Alice îmi răspunse:

— Cea mai din dreapta este Anne Malkin, căpetenia clanului. Lângă ea e Baba Florence, care cârmuiește

clanul Deane. A îmbătrânit mult, da, și nu-i cine știe ce amenințare pentru noi, în seara asta. Probabil c-au urcat-o în brațe până aici. A treia este Grimalkin, ucigașa...

La numele de Grimalkin am simțit cum mi se zburlește părul de pe ceafă. Ea era nemiloasa ucigașă cu care Wormalde ne amenințase c-o va folosi împotriva lui Jack și a familiei lui; cea care-și marca hotarele ținutului Pendle cu semnul ei de avertizare.

Deodată, Wormalde se opri din vorbit și, după câteva momente de tăcere, vrăjitoarele se repeziră spre butoaiile cu bere și proțapii cu oile fripte. Dacă începea petrecerea însemna că ritualul se îndeplinise deja?

De parcă îmi citea gândurile, Vraciul spuse:

— Nu-mi place deloc ce văd. Mă tem că am sosit prea târziu...

Curând, clanurile petreceau fără reținere, gâlgâind la bere și înfulecând friptură de oaie, în vreme ce eu nu puteam decât să mă uit disperat, pierzându-mi curajul din ce în ce mai mult. Oare Diavolul trecuse deja prin portal? Și dacă da, acum își aduna puterile, iar curând avea să vină după mine.

În timp ce priveam eu așa, se petrecu ceva care amuți petrecăreții. O vrăjitoare se apropie în fugă de foc,

venind dinspre nord-vest. Probabil fusese plasată în vârful dealului să facă de pază. N-am auzit ce a spus, dar vrăjitoarele deveniră deodată mai puțin gălăgioase; unele se întoarseră cu spatele la foc și cu fața spre nord sau spre est. Altele chiar părură să privească în direcția noastră și, cu toate că din tot ce citisem învățasem că nu ne puteau adulmea de la distanța aceea, am devenit foarte nervos.

Când am privit în jos și la dreapta mea, am văzut că torțele se mișcau către vârful dealului. Vraciul plănuiise lucrurile bine. Cu sătenii răspândiți în grupuri, iar grupurile, de asemenea, nu erau foarte aproape unele de altele, aveai impresia că o armată întregă urca Dealul Pendle. Dar aveau să se lase păcălite vrăjitoarele de aparențe? Ei, da, în scurt timp, clanurile se speriaseră definitiv. Santinelele tot veneau în fugă la focul de pe culme, părăsindu-și posturile, ca să raporteze adunării.

După o vreme, clanurile începură să se retragă în spatele focului, ba vreo câteva chiar se strecurară către vest, de parcă încercau să se facă nevăzute în întunericul de dincolo de bătaia focului. Dar atunci, totul se duse de râpă...

Odată ce sătenii au ajuns în vârf și s-au îndreptat pe platou către vrăjitoare, a devenit din ce în ce mai evident că erau jalnic de puțini la număr. Le vedeai înaintarea devenind din ce în ce mai șovăitoare, când dădeau cu ochii de hoarda înarmată ce-i aștepta. Vrăjitoarele începură să batjocorească și să țipe, agitându-și armele, și întorcându-se hotărâte spre săteni. Părea că totul era pierdut. Mă întrebam ce-o să facă Vrăciul acum. Situația era disperată, dar nu l-am putut vedea rămânând ascuns, deoparte, la adăpost, în timp ce sătenii erau măcelăriți. Într-o clipă ne-a condus, pe mine și pe Alice, înainte, să ne alăturăm luptei.

Între timp, sătenii se opriseră, stând într-o linie firavă, nesigură. Păreau gata să se întoarcă și să fugă în orice clipă. Dar atunci am auzit un om strigând ceva ce păreau a fi ordine și, spre uluirea mea, cineva ieși din linie și alergă drept spre vrăjitoarele în așteptare. Era un bărbat masiv, agitând un baros uriaș. La început, am crezut că e Matt Finley, fierarul din Downsmith, dar apoi l-am recunoscut, dincolo de orice îndoială. Era James! Fugea cât putea el, împrôșcând apa de fiecare dată când ghetele atingeau pământul plin de apă; stropii sclipeau în portocaliu și roșu, în lumina

focului, astfel încât părea că aleargă prin foc — și ghetele înseși, când una, când cealaltă, aruncau flăcări în întuneric.

Atunci, în loc să rămână în linie, sătenii porniră iute după el, la mică distanță, mulți alergând mâncând pământul. Parcă din întâmplare sau poate dintr-un instinct de bătălie amorțit, cu puțin înainte de a ajunge la dușmanii lor, se grupară cât să închipuie un țaruș al cărui vârf se înfipse până în inima grupului vrăjitoarelor, aproape despiciându-l în două, înainte de a fi opriți în loc de numărul lor covârșitor. James era vârful acestui țaruș și acum îi puteam vedea barosul ridicându-se și căzând, și auzeam țipete și strigăte, când vrăjitoarele răspundeau cu atacuri. Bătălia se stârnise.

M-am temut pentru James. Cât putea oare supraviețui asaltat de atâția dușmani? Dar înainte de a-mi înrădăcina această temere, Vraciul mă bătut pe umăr.

— Perfect, băiete! Vino cu mine. Asta e șansa noastră. Dar tu rămâi aici, fato, îi porunci el lui Alice. Dacă lucrurile ies prost, tu, din toată lumea asta, ești ultima care-ar vrea să pice în mâinile lor!

Spunând acestea, Vraciul se ridică și începu să alerge către partea cealaltă a focului. L-am urmat

îndeaproape, iar Alice, nesocotindu-i avertismentul, era lângă umărul meu drept. Și atunci am avut o fărâmă de noroc. Grimalkin, ucigașa, se dusesse să intre în luptă și mai rămăseseră doar patru vrăjitoare în spatele focului — numai Wormalde, Mab, Baba Florence și Anne Malkin.

Ne apropiam de ele rapid, când în sfârșit văzură și ele amenințarea. Eram aproape, atât de aproape. În câteva clipe, Vraciul avea să-și arunce lanțul asupra lui Wormalde și s-o care în josul dealului, iar eu aveam să țin în loc eventualii urmăritorii. Dar n-a fost să fie. Wormalde a strigat o poruncă și câteva din vrăjitoarele cele mai apropiate de foc întoarseră spatele bătăliei și dădură fuga, blocându-ne calea spre vânatul nostru.

Vraciul nu ezită nicio clipă. Atacând mai departe cu toată forța, o răsturnă pe prima vrăjitoare cu o lovitură laterală dată cu toiagul lui. Următorul adversar era o matahală de bărbat care învârtea o măciucă enormă, dar de data asta Vraciul își folosi vârful toiagului. Lama fulgeră și omul căzu la pământ. Apoi Vraciul fu silit să se oprească, fiindcă vrăjitoarele și ajutoarele lor se năpustiră spre noi din toate părțile. Am început să-mi agit toiagul disperat, dar speranța mă părăsea cu repeziciune. Erau pur și simplu prea multe.

Două vrăjitoare îmi ieșiră în față: una îmi prinse vârful toiagului și-l ținu strâns, cu fața schimonosindu-se de durere la atingerea lemnului de scoruș; a doua, cu o expresie clară de cruzime, își ridică jungherul și am văzut lama lungă și zimțată coborând spre pieptul meu. Mi-am ridicat brațul drept ca să încerc să parez lovitura, deși știam că era deja prea târziu.

Dar lama nu mai ajunsese la țintă. Am zărit cu coada ochiului o umbră neagră deasupra mea și am simțit deodată un curent de aer, ceva trecând atât de aproape de creștetul meu că aproape mi-l atinse, iar vrăjitoarea cu jungherul țipă când fu ridicată de la pământ și azvârlită departe de mine. Căzu în mijlocul focului, aruncând în sus o jerbă de scânteii.

M-am uitat în sus și am văzut aripi desfăcute — o altă lamia alunecând spre mine cu moarte în ochii ei feroce; în clipa aceea, un fulger izbucni drept deasupra noastră, astfel încât aripile acelea deveniră străvezii și am putut vedea rețeaua venelor din ele. Gheare ascuțite sfârtecară și se înfipseră în cea de-a doua vrăjitoare, smulgându-i mâna de pe toiagul meu. Apoi aripile nu se mai văzură — bătură din ce în ce mai repede, devenind o ceață, în timp ce ghearele ascuțite o ridicau, o sfâșiau și-o azvârleau departe.

Atunci adversarii noștri au început să alerge. Nu spre noi. Părăseau lupta, ținându-și brațele deasupra capului să scape de urgia care picase asupra lor venind din întuneric. În față, l-am zărit pe Vraci. Alerga din răspuțeri către marginea dinspre sud-vest a platoului. O vâna pe Wormalde. Am privit în jur, căutând-o pe Alice, dar n-am putut vedea nici urmă de ea. Vrăjitoarele se răspândeau în toate direcțiile și strigătele de durere și de groază umpluseră văzduhul.

Așa că m-am luat după Vraci. La urma urmelor, Wormalde era capul răutăților, cea care adunase clănurile la un loc. Vraciul ar fi putut avea nevoie de ajutorul meu. Încă mai aveam toiagul și lanțul. Dacă nu-i reușea lui, aș mai fi putut s-o leg eu pe vrăjitoare.

În timp ce fugeam, se deschiseră porțile cerului și începu potopul, ploaia venind dezlănțuită dinspre apus. Curând, am încetinit: panta era foarte abruptă și alunecoasă de la ploaie. Îmi tot pierdeam echilibrul și cădeam. Mai mult mă rostogoleam grămadă la vale, prin întuneric, dar la un moment dat, în depărtare, am zărit două mici pete de lumină. Nici când fulgera nu vedeam vreo urmă de Wormalde; Vraciul se îndepărta din ce în ce mai mult, în ciuda eforturilor mele de a mă ține după el. Dar după ceea ce mi se păru o coborâre

fără de sfârșit, disperată și grea, panta deveni mai puțin abruptă și, la lumina unui fulger puternic, am văzut vrăjitoarea ceva mai în față de Vraci.

Mult dincolo de ea, așteptând pe un drumeag îngust, se afla trăsura ei neagră. Petele de lumină zărite mai devreme erau cele două felinare de o parte și de alta a vizitiului care se foia pe capră, uitându-se în susul dealului spre noi.

Acum, că terenul se mai îndreptase puțin, viteza urmării crescuse dramatic. Vraciul era încă mult în fața mea, pelerina umflându-se în spatele lui, în alergare. Picioarele păreau că-i zboară peste iarbă, iar eu mă străduiam din răputeri să mă țin după el. Cu fiecare pas, se apropia de vrăjitoarea care alerga disperată către trăsură. Cobden aruncă o privire scurtă spre stăpâna lui, dar nu făcu nicio încercare să coboare și s-o ajute cumva. Își înălță privirile spre norii grei care clocoteau deasupra capului, cu biciul ridicat, gata să mâne caii.

Când Wurmalde se apucă de mânerul portierei și o deschise larg, aproape că pică la pământ, dar în clipa următoare era înăuntru. Vraciul ajunsese și el la trăsură și chiar întinsese mâna după mâner, ridicându-și toiagul, dar tocmai atunci Cobden plesni din bici în aer, făcând perechea lui de cai să salte înainte. Biciul

plesni din nou, sfichiul mușcând crud din spinările animalelor; nechezând de durere și spaimă, își iuțiră pașii, în timp ce Vraciul se opri, învins.

— A scăpat! zise el, scuturând din cap cu năduf, când am ajuns în dreptul lui. Atât de aproape! Mai-mai că o înhățaserăm! Acum e din nou liberă să-și urzească blestemățile!

Dar Vraciul se înșela. Fulgeră iarăși drept deasupra noastră și din lumina aceea se desprinsese o siluetă întunecată. Se lăsă din zbor asupra vizitiului și păru să-l lovească pe Cobden din spate. El își ridică un braț să se apere, dar deja își pierduse echilibrul. Căzu în față, peste cai, apoi alunecă printre ei. Copitele îl frământară puțin, apoi roțile trecură peste el. Am auzit începutul unui țipăt, care a fost însă acoperit de explozia tunetului.

Fără vizitiu, caii țâșniră înainte, trăgând trăsura lui Wormalde din ce în ce mai repede pe drumul în pantă. Lumina de un alt fulger orbitor, silueta neagră plonjă din nou și ateriză greoaie pe acoperișul trăsurii, iar în bezna ce urmă, i-am auzit ghearele începând să sfâșie acoperișul, înainte ca bubuitul tunetului să acopere încă o dată totul. Văzusem trăsura în lumina lunii și știam că e construită din lemn greu și trainic. Dar acum,

din nou luminată de fulger, părea că se sparge și se fărâmă ca o coajă de ou. Câteva clipe mai târziu, lamia se înalță iarăși în aer, dar de data aceasta zborul îi era mult mai greoi. Se învârti în spirală, câștigând încet înălțime, în timp ce, purtată de cایی îngroziți, trăsura fărâmată continua să coboare dealul, smucită violent dintr-o parte într-alta, gata să se răstoarne în orice clipă.

Fusesem aproape de tunul de optsprezece — tunul Comitatului care trăsese asupra Turnului Malkin cu bubuituri formidabile —, dar acela fusese un mizilic față de cum se dezlănțuiau forțele naturii acum. Explozie după explozie umplea văzduhul, în timp ce fulgerele bifurcate sfâșiau cerul deasupra dealului. Parcă era tunul lui Dumnezeu, salvă după salvă prăvălindu-și mânia asupra vrăjitoarelor din Pendle.

Mi-am ridicat privirile și am văzut-o pe lamia purtând-o în gheare pe Wurmalde, aripile ei de insectă fluturând cu disperare în timp ce, lovită de rafalele de vânt, se căznea din nou să se înalțe. Apoi porni înapoi spre deal.

— Stânca Sângelui! urlă Vrăciul, abia auzindu-se peste tumultul elementelor.

Pentru moment n-am înțeles ce voia să zică, dar apoi lamia îi dădu drumul din gheare lui Wurmalde și i-am

auzit țipătul în timp ce cădea prin aerul învâltorat. N-am auzit-o izbindu-se de stâncă, fiindcă zgomotul a fost înghițit de tunet, dar am priceput ce s-a întâmplat. M-am cutremurat gândindu-mă la ce vom găsi, dar l-am urmat pe Vraci către pietroiul sacrificiilor.

— Stai aici, băiete, porunci el, mergând mai departe să cerceteze.

N-a fost nevoie să-mi spună și-a doua oară și-am așteptat acolo, tremurând, până ce s-a întors la mine.

— Cam atâta a fost cu nemurirea! zise el încruntat. N-o să ne mai dea bătăi de cap. S-a terminat, în sfârșit.

Dar nu se terminase și m-am temut de ce era mai rău. Abia când ne-am întâlnit cu vreo câțiva dintre cei care coborau dealul, adevărul a fost confirmat. Era și Alice printre ei, dar șchiopăta rău.

— Ce-ai pățit? am întrebat-o eu.

— Nimic de care să-ți faci griji, Tom. Doar mi-am sucit glezna fugind pe pantă, asta-i tot...

Atunci mi-am dat seama că nu se vedea James și, chiar mai înainte de a deschide gura, am știut după fața ei că s-a petrecut ceva cumplit.

— James? am întrebat, îngrozit la gândul că i se întâmplase ceva fratelui meu.

Alice clătină din cap.

— Nu, Tom, James e teafăr. N-are decât vreo câteva julituri și vânătăi. Ajută la coborârea câtorva răniți de pe deal. E vorba de tine, Tom. Tu ești într-o mare primejdie. Am încercat s-o prind pe Mab, am izbutit, dar mi-a scăpat. Însă nu până ce nu mi s-a lăudat că ele au câștigat, că deja îndepliniseră ritualul pe Stânca Sângelui, la asfințit. Am crezut-o, Tom. Așa că era deja prea târziu când am urcat dealul.

Chipul lui Alice se schimonosi de durere.

— Scaraoțchi a intrat prin portal. Este deja în lume, iar tu ești cel după care o să vină. Fugi, Tom! Fugi... te rog. Înapoi la fermă! Înapoi în odaia mamei tale, înainte să fie prea târziu!

Vraciul încuviință.

— Fata are dreptate. Asta-i tot ce poți face acum. Nu există niciun adăpost destul de sigur pentru tine aici. Iar cele două lamii n-or să aibă nicio șansă, cât de mică, împotriva a ceea ce o să urmeze. Nu știu cât timp mai ai — o să-i ia ceva timp Diavolului să se învețe cu lumea asta și să-și recapete puterile. Și exact cât mai durează până vine după tine, nu mi-ar plăcea să ghicesc. Poftim, zise el. Ia toiagul meu. Folosește lama dacă trebuie! Folosește-o împotriva oricui sau a orice îți stă în cale! O să te urmăm și noi cât de curând

putem. De îndată ce vom pune puțin lucrurile în ordine pe aici. Și, odată ce intri în camera mamei tale, rămâi acolo până trece primejdia.

— Cum o să știu când a trecut? am întrebat eu.

— Încrede-te în instinctele tale, băiete, și ai să știi când a trecut. În orice caz, nu-ți amintești ce ne-a spus creatura aia demonică? Creaturile Întunericului mint adesea, dar bănuiesc că Tibb chiar spunea adevărul despre limitele puterii pe care o au vrăjitoarele asupra Diavolului. Pentru numai două zile, va fi în slujba clanurilor, supus voinței lor. Supraviețuiește tu atâta, căci fără îndoială că o să aibă el o blestemăție de-a lui de îndeplinit într-a treia zi și o să te lase în pace. Acum pleacă înainte să fie prea târziu!

Așadar am făcut schimb de toiege și, fără nicio privire înapoi, am luat-o la fugă. Se dovedise că mama avusese dreptate. Întunericul întrupat mergea acum pe pământ. Eram speriat și disperat, dar mi-am ținut pașii în frâu, pentru că era cale lungă până la ferma lui Jack.

CAPITOLUL 23 LUNA DE SÂNGE

M-am îndreptat spre vest, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de deal. Vrăjitoarele fugiseră din vârful lui și se putea întâmpla să mă întâlnesc cu una sau mai multe în oricare loc.

Abia așteptam să las în urmă și ținutul Pendle. Furtuna se potolise și se dusese către răsărit; acum fulgerele erau mai îndepărtate, pauzele dintre ele și tunete creșteau treptat. Întunericul mi-era deopotrivă prieten și dușman: prieten pentru că mă ajuta să mă strecur, în taină, prin teritoriul vrăjitoarelor; dușman pentru că din el se putea ivi, în orice secundă, Cel Rău, Diavolul însuși.

O pădure neagră apăruse în calea mea și m-am oprit, ascultând cu atenție, înainte de a pătrunde printre copaci. Vântul nu mai bătea deloc și totul era neclintit. Nici măcar o frunză nu tremura. Totul era tăcut. Dar asta nu-mi plăcea. Instinctele mele mă preveneau că o primejdie pândea în pădurea aceea. M-am întors și m-am hotărât să fac un ocol pe la marginea pădurii, ca să nu mă întâlnesc cu primejdia dinaintea mea. Dar asta nu mi-a folosit. Orice era acolo s-a luat după mine.

O formă întunecată a ieșit de după trunchiul unui stejar secular și s-a postat în calea mea. Tremurând, am ridicat toiagul Vraciului și am apăsat butonul secret, astfel încât, cu un clic, lama a țâșnit din ascunzătoare.

Era foarte întuneric pe sub copaci, dar silueta care mă aștepta și luciul palid al obrazului ei — și mai ales tălpile desculțe — îmi erau cunoscute. Chiar înainte de a-mi vorbi, am știut că era Mab Mouldheel.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, zise ea blând. Ai fi putut să fii al meu, Tom, și atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ai fi fost în siguranță cu mine și n-ai mai fi fugit să scapi cu viață ca acum. Împreună am fi putut să le învingem pe-alde Malkin o

dată pentru totdeauna. Acum e prea târziu. Curând vei muri. Mai ai câteva ore, cel mult. Atât ți-a mai rămas acum.

— Tu nu vezi totul! i-am spus eu furios. Așa că dă-te la o parte din calea mea, altminteri...

Am ridicat toiagul către ea, dar Mab doar a izbucnit în râs.

— Am văzut unde te duci acum. N-a fost prea greu să văd asta. Crezi că odaia mamei tale te va salva, nu-i așa? Ei bine, nu fii prea sigur de asta! Nimic nu-l oprește pe Scaraoțchi. Se va face voia lui, atât pe pământ cât și în iad. Lumea i-a aparținut tot lui în zilele de demult, iar acum este a lui din nou și o să facă ce vrea cu ea. Stăpânul lumii, ăsta-i el, și nimic nu-i stă în cale.

— Cum ai putut s-o faci? am întrebat-o eu supărat. Cum ai putut lua parte la această nebunie? Tu cu gura ta mi-ai spus că Cel Rău nu poate fi controlat. O să vă controleze el pe voi și o să amenințe întreaga lume. Ceea ce-ați făcut voi este o nesăbuiță. Și nu pot pricepe de ce ai făcut-o și tu!

— De ce? De ce? strigă Mab. Chiar nu știi de ce? Am ținut la tine, Tom. Am ținut de-adevăratelea. Te-am iubit!

Am înmărmurit când am auzit-o rostind cuvântul „iubire”. Pentru câteva clipe, amândoi am păstrat tăcerea. Dar apoi torentul de vorbe al lui Mab a continuat:

— Am avut încredere în tine. Iar tu m-ai trădat. Dar acum am terminat-o cu tine pentru totdeauna și nu-mi pasă ce-o să ți se întâmple. Chiar dacă scapi de Scaraoțchi, ești sortit ca oricum să nu ajungi acasă. O să fii mort cu mult înainte de asta. Malkinii nu vor să riște nimic. Te vor mort cu înverșunare și, ca să fie de două ori mai siguri, au trimis-o pe Grimalkin după tine. E pe urmele tale chiar acum și nu prea departe. Dacă ai noroc, te va ucide repede și nu vei suferi prea mult. Cel mai bine e să faci cale întoarsă, să te duci spre ea și să pui punct acum, pentru că dacă îi dai bătăi de cap, atunci și ea o să-ți plătească pe măsură. O să te ucidă încet și chinuitor!

Am tras adânc aer în piept și am clătinat energic din cap.

— Bine-ar fi să ai dreptate, Mab, am zis eu. Dacă supraviețuiesc, o să-ți pară rău. Într-o zi, o să mă întorc la Pendle după tine. Special pentru tine. Și o să-ți petreci restul vieții într-un puț, mâncând viermi!

Am alergat direct spre ea și Mab se feri într-o parte, iar eu am trecut în viteză pe lângă ea. De acum nu-mi mai drămuiam puterile. Fugeam de mâncam pământul prin noapte. Fugeam să scap cu viață, închipuindu-mi-o pe Grimalkin apropiindu-se de mine cu fiecare pas pe care-l făceam.

Din când în când eram silit să mă odihnesc. Fuga îmi turna plumb topit pe gât și trebuia să mă opresc, din loc în loc, să-mi ostoiesc setea pe la izvoare. Nu-mi puteam îngădui să fac un popas mai lung, fiindcă și Grimalkin venea în fugă, desigur. Mi se spusese că era puternică și neobosită. Nici faptul că știam bine Comitatul nu mă ajuta prea mult. Nu câștigam nimic dacă o luam pe scurtături. Grimalkin era și ea din Comitat — și era o ucigașă abilă, în stare să-mi ia urma pe orice potecă mai puțin umblată aș fi apucat.

Curând aveam o nouă problemă. Lucrurile începușeră să mi se pară foarte rele. De când devenisem ucenicul Vrăciului, fusesem adesea speriat și, de cele mai multe ori, din motive întemeiate. Și acum aveam două motive foarte temeinice: că eram urmărit de Grimalkin și că eram amenințat de răul pe care îl

chemaseră Wormalde și cele trei clanuri. Dar era mai mult de atât. Nu pot să descriu senzația decât ca pe o presimțire rea, neliniștitoare. Senzația pe care de obicei o ai în coșmaruri: o groază cumplită, o frică mortală. În clipa asta, lumea era așa cum fusese ea dintotdeauna, iar în clipa următoare, se schimbase definitiv.

Era de parcă intrase ceva în lumea mea pe când alergam spre ferma lui Jack — ceva deocamdată nevăzut — și știam că nimic nu va mai fi la fel vreodată.

Acesta a fost cel dintâi semn că lucrurile erau foarte rele. A doua era în legătură cu timpul. Noapte sau zi, întotdeauna știam ce oră e. Cu aproximație de un minut sau două, puteam lesne să spun cât e ceasul după poziția soarelui sau a stelelor. Chiar dacă nu se vedeau pe cer, întotdeauna știam pur și simplu ce oră era. Dar în timp ce fugeam, ce-mi spunea mintea nu se potrivea cu ce-mi vedeau ochii. Ar fi trebuit să se lumineze de ziuă, dar soarele încă nu se arăta.

Când m-am uitat în zare, spre răsărit, n-am văzut nici măcar o părere de lumină. Acum nici nori nu mai erau — vântul îi destrămasese în fâșii și îi mânase către est. Dar când mi-am ridicat privirile, nu mai erau nici stele pe cer. Nicio stea. Asta chiar nu era cu puțință. Cel puțin, nu era cu puțință în lumea care fusese odată.

În schimb, era ceva la mică înălțime pe cer: luna — pe care n-ar fi trebuit s-o văd. Faza finală a lunii în descreștere era o seceră foarte subțire, cu coarneau orientate de la stânga la dreapta. Dar asta o văzusem ieri, înainte de furtuna care lovise Pendle. Acum luna ar fi trebuit să fie complet întunecată. Invizibilă. Cu toate acestea era o lună plină, foarte joasă la orizont, către răsărit. O lună care nu strălucea cu lumina ei argintie obișnuită. Luna era roșie ca sângele.

În plus, nu se simțea nicio adiere de vânt. Nicio frunză nu se clintea. Totul era încremenit și mut. Era de parcă lumea întreagă își ținea răsufllarea, iar eu eram singura ființă vie, respirând și mișcând pe fața pământului. Scoteam aburi când expiram în aerul înghețat, iar sub picioarele mele, iarba era albită de brumă. Brumă în august!

Astfel, fugeam către casa lui Jack, singurul sunet fiind cel al ghetelor mele bătând ritmic tamtamul pe pământul bocnă.

Mi se părea că fug de-o veșnicie, dar în cele din urmă am zărit Dealul Spânzuraților înaintea mea. Dincolo de el era ferma. Curând alergam printre copacii care îi acopereau creasta. Eram atât de aproape acum, atât de

aproape de adăpostul pe care mi-l pregătise mama. Dar luna era roșie, atât de roșie, scaldând totul în lumina ei lugubră, nefastă. Și spânzurații erau acolo. Spectrele. Sufletele celor care fuseseră spânzurați acolo demult, în timpul războiului civil care spintecase ținutul în două, împărțind Comitatul, rupând familiile în două tabere vrăjmașe, ridicându-l pe frate împotriva fratelui.

Mai văzusem spectre și înainte. Vraciul mă făcuse să le înfrunt de când părăsisem ferma, în primele mele minute de ucenicie. Când eram mic, le auzeam din dormitorul meu. Erau o realitate; speriau câinii fermei, alungându-i de pe pășunile de la poalele dealului. Dar nici atunci când le înfruntasem cu Vraciul nu păruseră atât de vii, atât de reale. Acum spânzurații gemeau și se sufocau, răsucindu-se încet în sfori, atârnați de crengile care trosneau. Iar ochii lor păreau să se uite la mine, acuzator — ochi care păreau să spună că, într-un fel, era vina mea, că eu eram vinovat pentru faptul că ei erau spânzurați acolo.

Dar nu erau decât spectre, mi-am spus eu, amintindu-mi unul dintre primele lucruri pe care mă învățase Vraciul. Nu erau spirite — suflete cu simțire, rămase încă pe pământ, legate de locul morții lor. Erau doar

niște fragmente, niște amintiri care continuau să apară și după ce sufletele morților trecuseră mai departe — cu speranță către o lume mai bună. Totuși se uitau țintă la mine, iar privirea lor mă înfiora până-n măduva oaselor. Și-atunci am auzit deodată un zgomot alarmant: cineva urca dealul în fugă spre mine, picioarele bufnind pe pământul dur, înghețat!

Grimalkin, vrăjitoarea ucigașă, era în spatele meu și se apropia să mă omoare.

CAPITOLUL 24 DISPERARE

Vrăjitoarea mă urmărea prin pădurea întunecată, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă.

Alergam cât puteam de repede, înnebunit să scap, croindu-mi drum disperat printre crengile care mă biciuiau peste față și măcăcinii care mi se agățau de picioarele obosite. De două ori m-am ferit într-o parte, în timp ce degete reci ca de mort îmi treceau peste frunte. Degetele spectrelor. Degetele spânzuraților.

Spectrele erau mai mult niște năluci — imagini fără consistență. Dar frica le dădea tărie și materialitate, iar eu eram îngrozit: îngrozit de ucigașă, îngrozit de

moartea care mă vâna prin pădure. Iar groaza mea hrănea Întunericul.

Eram obosit și puterile începuseră să mă lase, dar am continuat să alerg, din ce în ce mai greu, spre culmea Dealului Spânzuraților. Odată ce-am ajuns acolo, o rază de speranță a pâlپait în inima mea. La vale avea să fie mai ușor. Dincolo de copaci era gardul care hotărnicia la nord pășunea fermei. Dacă săream gardul acela, nu mai aveam decât vreo jumătate de milă până la curtea fermei și la ușa din spate a casei. Apoi, de urcat scările. De învârtit cheia în ușa de la odaia mamei. De intrat înăuntru. De încuiat în urma mea. Asta trebuia să fac și eram salvat! Însă mai aveam timp pentru a face măcar unul dintre lucrurile acestea?

Grimalkin m-ar fi putut trage înapoi când aș fi sărit gardul. M-ar fi putut prinde când aș fi străbătut pășunea. Sau curtea. Apoi ar fi trebuit să stau pe loc până descuiam ușa. Îmi închipuiam degetele tremurânde încercând să vâre cheia în broască, în timp ce ea ar fi urcat în fugă scările după mine.

Dar aveam să ajung măcar până la gard? Ea se apropiase mai mult acum. Mult mai mult. Îi puteam auzi picioarele tropăind pe pantă în jos, spre mine. *Mai bine te întorci și lupți*, a zis o voce în capul meu. *Mai*

bine o înfrunți acum, decât să fii lovit din spate. Dar ce șanse aș fi avut împotriva unei ucigașe puternice și cu experiență? Ce speranță împotriva forței și vitezei unei vrăjitoare al cărei talent era uciderea?

În mâna dreaptă strângeam toiagul Vraciului; pe mâna stângă aveam lanțul meu de argint, înfășurat la încheietură, gata pentru aruncare. Am fugit mai departe, luna sângerie fulgerându-și lumina sinistră prin frunzișul copacilor din stânga mea. Aproape că ajunseseam la marginea Pădurii Spânzuraților, dar vrăjitoarea ucigașă era chiar în spatele meu. Îi puteam auzi tropotul picioarelor și gâfâitul ritmic.

Când să trec de ultimul copac, cu gardul fermei chiar în fața mea, vrăjitoarea se repezi la mine din partea dreaptă, cu câte un pumnal în fiecare mână, sclipind în lumina roșie a lunii. M-am împleticit, cârmind la stânga, am zvâcnit din încheietura mâinii și-am aruncat lanțul spre ea. Dar toată practica mea se dovede zădărnice. Eram sleit de puteri, îngrozit și pe muchia disperării. Lanțul a căzut, fără să-i facă niciun rău, în iarbă. Atunci, epuizat, m-am întors în cele din urmă să înfrunt vrăjitoarea.

Se sfârșise și o știam. Tot ce mai aveam acum era toiagul Vraciului, dar abia de-am mai găsit în mine

forța să-l ridic. Inima îmi bătea nebunește în piept, mai mult horcăiam decât respiram, și mi se părea că se învârte pământul cu mine.

Acum o vedeam pe Grimalkin pentru prima oară. Purta o cămașă scurtă, neagră, înnodată în talie, dar fusta îi era tăiată în două și legată strâns cu sfoară de fiecare coapsă, ca să n-o împiedice la alergat. Pe tot corpul i se încrucișau curele înguste de piele de care erau prinse teci, fiecare cu câte o armă: cuțite de diferite lungimi, cângi ascuțite, mici unelte tăioase cu urechi în loc de mânere...

Deodată mi-am amintit ce îmi arătase Vrăciul scrijelit în scoarța stejarului, de îndată ce intrasem în Pendle. Nu erau unelte. Erau foarfeci ascuțite, făcute să taie carnea și osul! Iar la gâtul vrăjitoarei era un colier de oase. Pe unele le-am recunoscut a fi de om — degete de la mâini și de la picioare — și o pereche de falange de degete mari de la mână îi atârnav de urechi: trofee de la cei pe care-i spintecase.

Era puternică și deopotrivă frumoasă, în felul ei, iar când am privit-o au început să-mi clănțâne dinții în gură. Dar buzele ei erau vopsite cu negru, iar când deschise gura într-o imitație de zâmbet, i-am văzut

dinții, piliți și ascuțiți ca niște ace. În clipa aceea mi-am amintit cuvintele lui Tibb...

Mă uitam în gura morții.

— Ești o mare dezamăgire, zise Grimalkin, sprijinindu-și spatele de trunchiul ultimului copac și lăsându-și pumnalele în jos, încrucișând lamele în dreptul genunchilor ei. Am auzit atât de multe despre tine încât, în pofida tinereții tale, mă așteptam la mai mult din partea ta. Acuma văd că nu ești decât un copil și cu greu meriți dibăcia mea. Ce păcat că nu pot aștepta până ajungi bărbat în toată firea.

— Atunci lasă-mă să plec, te rog, m-am milogit eu, întrezărind o palidă speranță în cuvintele ei. Mi s-a spus că îți place să întâmpini greutăți când ucizi. Atunci, de ce nu aștepți? Când o să fiu mai mare, o să ne întâlnim din nou. Atunci voi fi în stare să mă împotrivesc cum trebuie. Lasă-mă să trăiesc!

— Eu fac ce trebuie făcut, zise ea, clătănând din cap, cu o tristețe sinceră în ochi. Mi-ar fi plăcut să fie altfel, dar...

Ridică din umeri și lasă cuțitul din mână dreaptă să cadă și să se înfigă în pământul moale de la picioarele ei. Apoi își deschise brațul drept în lături, de parcă-mi oferea o îmbrățișare.

— Vino aici, copile. Sprijină-ți capul de pieptul meu și închide ochii. Am s-o fac iute. Ai să simți doar o scurtă durere — ceva mai mult decât o sărutare de-a mamei pe gâtul tău — și apoi lupta ta cu viața asta se va încheia. Ai încredere în mine. Eu îți voi da în sfârșit pacea...

Am dat din cap, mi-am plecat fruntea și m-am apropiat de ea, cu inima bătându-mi nebunește. Când am făcut al doilea pas spre îmbrățișarea care mă aștepta, lacrimile mi-au inundat deodată obraji și-am auzit-o scoțând un suspin adânc. Dar la capătul pasului aceluia, mi-am trecut fulgerător toiagul Vraciului din mâna dreaptă în mâna stângă. Și cu toată viteza și puterea pe care le-am mai putut aduna l-am înfipt în ea, astfel încât lama i-a străpuns umărul drept, pironind-o de trunchiul copacului.

N-a scos niciun sunet. Durerea trebuie să fi fost cumplită, dar singura ei reacție a fost o ușoară țuguire a buzelor. Am dat drumul toiagului, lăsându-l încă zbârnâind în lemn, și m-am întors să fug. Lama pătrunsese adânc în copac, iar toiagul era din scoruș. Avea să fie greu și dureros pentru ea să se elibereze. Acum aveam o șansă să ajung în siguranța din odaia mamei.

N-am făcut decât doi pași când ceva m-a făcut să mă întorc și să mă uit înapoi, spre vrăjitoare. Întinsese mâna dreaptă și-și luase pumnalul din stânga, iar acum, cu o incredibilă viteză și forță, aruncă pumnalul drept spre capul meu.

L-am privit venind rostogolindu-se spre mine, lama reflectând lumina sângerie a lunii. Venea dându-se peste cap. Aș fi putut încerca să mă aplec sau chiar să fac un pas într-o parte, dar niciuna dintre aceste mișcări nu m-ar fi salvat de viteza și forța aceluia pumnal.

Ceea ce am făcut n-a fost gândit. N-am avut timp să gândesc. N-am luat nicio hotărâre. O altă parte din mine a acționat. Eu doar m-am concentrat, cu toată ființa mea, asupra acelei lame care se învârtea, până ce timpul a părut că încetinește.

Am întins mâna și l-am prins din zbor, degetele închizându-se singure pe mânerul de lemn. Apoi l-am aruncat departe de mine, în iarbă. Câteva clipe mai târziu săream gardul și alergam peste pajiște, către fermă.

Curtea fermei era încremenită și mută. Dar asta nu mă îngrijoră, căci știam că animalele erau în grija vecinului nostru, domnul Wilkinson. Numai că mă

simțeam foarte neliniștit. Un gând înspăimântător își făcu deodată loc în mintea mea.

Dacă Diavolul era deja aici? Dacă mă aștepta deja în întunericul casei? Stând la pândă într-una din odăile de la parter, gata să mă urmărească pe scară și să se năpustească asupra mea când voi încerca să descui ușa de la odaia mamei?

Dând deoparte gândul acesta, am fugit pe lângă temelia hambarului ars și-am străbătut curtea, către casă. Am aruncat o privire spre zid, care ar fi trebuit să fie acoperit cu o puzderie de trandafiri roșii. Trandafirii mamei. Acum erau uscați, mucegăiți și ofiliți pe tulpinile lor. Și nu era nici mama care să mă întâmpine înăuntru. Nici tata. Acesta fusese căminul meu, dar acum arăta mai mult ca o casă de coșmar.

La ușa din dos m-am oprit o clipă, ciulind urechea. Liniște. Atunci am intrat și-am urcat în goană scara, sărind câte două trepte o dată, pân-am ajuns în fața ușii de la odaia mamei. Mi-am scos cheile de la gât și, cu degete tremurânde, am vârat-o pe cea mai mare dintre ele în broască. Odată intrat, am încuiat ușa în urma mea și m-am sprijinit cu spatele de ea, respirând adânc. Am privit în jur la odaia goală, cu dușumeaua la

vedere. Aerul era mult mai cald decât cel de afară. Am simțit căldura unei nopți de vară. Eram în siguranță. Sau nu?

Oare putea chiar și odaia mamei să mă apere de Diavolul însuși? Nici nu începusem bine să mă întreb și mi-am amintit din nou ce-mi spusese mama:

Dacă ești curajos și sufletul tău este curat și bun, camera asta este o redută, o fortăreață împotriva Întunericului...

Ei bine, fusesem cât de curajos izbutisem în împrejurările date. Îmi fusese frică, e adevărat, dar cui nu i-ar fi fost? Nu asta, ci partea despre curățenia și bună-tatea sufletului meu mă îngrijora acum. Simțeam că mă schimbasem în rău. Încetul cu încetul, nevoia de supraviețuire mă făcuse să trădez felul în care fusesem crescut. Tata mă învățase că trebuie să-mi țin cuvântul dat, dar nicio clipă nu mă gândisem să mi-l țin în târgul încheiat cu Mab. Poate c-o făcusem dintr-un motiv întemeiat, cu toate acestea o înșelasem. Iar cel mai ciudat era că Mab, o vrăjitoare care aparținea Întunericului, se ținuse mereu de cuvânt.

Apoi fusese Grimalkin. Ea avea un cod al onoarei, dar eu o învinsesem printr-un șiretlic; amăgind-o cu viclenie. Oare de aceea lacrimile îmi șiroiseră din ochi

când mă prefăceam că fac pasul spre îmbrățișarea ei ucigătoare? Lacrimile acelea mă luaseră complet pe nepregătite. O emoție se stârnise în mine și n-am avut niciun fel de control asupra ei. Lacrimile acelea îi abătuseră probabil atenția lui Grimalkin: bănuise că plâng de frică.

Oare fuseseră, de fapt, lacrimi de rușine? Lacrimi fiindcă știam că m-am îndepărtat atât de mult într-un timp atât de scurt de cum mă învățase tata să mă port? Dacă sufletul meu nu mai era curat și bun, atunci poate că nici odaia nu avea să mă mai apere, iar minciunile mele nu făcuseră altceva decât să-mi amâne clipa nimicirii.

M-am dus până la fereastră și am aruncat o privire afară. Mi-am plimbat ochii peste curtea fermei, iar în lumina lunii de sânge am zărit temeliele înnegrite ale hambarului, cocinele porcilor goale și grajdurile pustii ale vitelor, apoi pășunea de la nord, care se desfășura până la poalele Dealului Spânzuraților. Nimic nu se mișca.

M-am întors în mijlocul odăii, devenind din ce în ce mai neliniștit. Aveam să-l văd pe Diavol apropiindu-se? Și dacă da, ce formă avea să ia? Ori se va întrupa pur

și simplu din aer? Îndată ce gândul înfricoșător își făcu loc în mintea mea, am auzit niște zgomote înspăimântătoare venind de afară — puternice bubuituri și izbuituri, bufnete în pereți — și toată casa începu să tremure de-a dreptul. Era Diavolul? Încerca oare să intre cu forța în casă? S-o zdrobească sub pietre?

Cu siguranță suna de parcă izbea cineva în pereți. Apoi, bufnituri ritmice și puternice se auziră de deasupra. Ceva greu lovea în acoperiș și i-am auzit țiglele căzând în curte. Mai erau și niște îngrozitoare mugete și pufneli ca ale unui taur furios. Dar când am dat iar fuga la fereastră, nu era nimic de văzut. Absolut nimic.

La fel de brusc cum porniseră, zgomotele încetară și, în liniștea profundă care se lăsă, casa însăși părea că-și ține răsuflarea. Apoi a urmat o serie de zgomote, dar de sub casă, de jos, din bucătărie. Pahare și farfurii aruncate și sparte. Zăngănitul tacâmurilor pe dalele de piatră ale podelei. Cineva trântea vesela de podea, golind sertarele de ustensilele de bucătărie. Câteva clipe mai târziu înceta și asta, dar în scurta liniște de după se strecură un nou zgomot — al unui balansoar. Puteam să-l aud limpede, scârțâind când șinele sale de lemn apăsau ritmic pe dalele pardoselii.

Pentru o clipă, mi-a stat inima în loc. Auzisem zgomotul ăsta de atâtea ori în copilărie: obișnuitul legănat al mamei în balansoarul ei. Se întorsese! Mama venise înapoi să mă salveze și de acum totul avea să fie din nou în ordine!

Ar fi trebuit să am mai multă încredere, să-mi fi dat seama că ea nu m-ar fi lăsat să înfrunt grozăvia asta singur. Am întins mâna după cheie, hotărât să descui ușa și să cobor. Dar mi-am amintit în ultima fracțiune de secundă că balansoarul mamei fusese făcut fărâme de vrăjitoarele care prădaseră casa. Și vesela fusese deja spartă, și cuțitele și furculițele împrăștiate pe podea. Erau doar zgomote, reînviată ca să mă ademe-nească să ies din adăpostul oferit de odaie.

Legănatul acela sinistru se stinse și încetă. Următorul zgomot fu mult mai aproape. Ceva urca scările. Nu era bufnetul unor ghetete butucănoase. Suna mai mult ca pașii unui animal foarte mare. I-am putut auzi respirația gâfâită, zgomotul de labe grele pe treptele de lemn și apoi un răget lung, furios.

Peste alte câteva clipe, niște gheare râcăiau la baza ușii. La început erau cercetătoare și nu foarte hotărâte, ca un câine de-al fermei atras de mirosul îmbietor de

mâncare gătită, dar amintindu-și de locul lui în gospodărie și încercând să intre în bucătărie fără să facă prea multe stricăciuni. Dar apoi râcâitul deveni mai rapid și înnebunit, de parcă lemnul era rupt așchii-așchii.

Apoi am avut senzația unei creaturi imense, cu mult mai mare decât un câine. O subită duhoare de moarte și putreziciune mi-a asaltat nărilor și, cuprins de panică, m-am tras înapoi de lângă ușă, tocmai în clipa în care ceva s-a izbit greu de ea. Ușa începu să geamă și să se curbeze de parcă o apăsa o imensă greutate. Pentru o clipă, am crezut că se va sparge sau se va deschide de perete, dar apoi apăsarea încetă și tot ce-am mai putut auzi a fost respirația gâfâită.

După o vreme, chiar și aceasta s-a stins și am început să am mai multă încredere în odaie și în ceea ce făcuse mama ca să mă apere. Încetul cu încetul, mi s-a părut că eram în siguranță și nici măcar Diavolul în persoană nu mă putea atinge aici. În cele din urmă, frica mea dispăru, fiind înlocuită de oboseală.

Eram gata să cad din picioare epuizat și abia de-mi mai țineam ochii deschiși, așa că m-am întins pe jos, direct pe scândurile goale ale dușumelei. În ciuda

faptului că era un culcuș tare, am fost furat aproape imediat de un somn foarte, foarte adânc. Cât am dormit așa mi-e cu neputință să spun, dar când m-am trezit, nimic nu se schimbase. M-am dus până la fereastră și am privit aceeași scenă mohorâtă. Nimic nu se mișcase. Era o priveriște de coșmar a timpului încremenit. Dar apoi mi-am dat seama că m-am înșelat. Exista o singură schimbare. Pământul era încă și mai albit, stratul de brumă mai gros și mai uniform. Oare luna sângerie avea să mai apună vreodată? Oare avea să mai strălucească vreodată soarele?

În odaie era încă acea căldură blândă a unei nopți de vară din Comitat, dar treptat, sub ochii mei, flori de gheață începură să se formeze pe partea cealaltă a geamului, până ce acesta deveni alb și opac.

M-am apropiat și mi-am lipit palma de el. Aerul din jurul meu era înmiresmat, dar răceala geamului mi-a ars pielea instantaneu. Am suflat din răspuțeri pe geam, până se formă un mic cerculeț transparent, îngăduindu-mi să văd un fragment din aceeași scenă exterioară lugubră.

Oare eram prizonier într-un soi de iad pământesc? Oare sosirea Celui Rău făcuse mai mult rău decât se

așteptase Vraciul, creând un domeniu al înghețului veșnic, peste care el avea să domnească de-a pururi? Oare voi mai putea părăsi vreodată în siguranță odaia mamei?

Mă simțeam descurajat și slăbit, iar gura mi-era uscată ca iasca, fiindcă nu-mi luasem niciun strop de apă la mine! Ce neghiob fusesem! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta și să mă pregătesc mai bine. Ca să stau în odaia mamei pentru o vreme mai îndelungată, aș fi avut nevoie de apă și provizii. Lucrurile se petrecuseră totuși atât de repede. Din momentul în care intrasem în Pendle cu Vraciul, o dusesem doar din amenințare în amenințare, din pericol în pericol. Ce șansă avusesem?

Pentru o vreme, am măsurat odaia în lung și-n lat. Înainte și-napoi, de la un perete la altul. Nu aveam nimic altceva de făcut. Înainte și înapoi, ghetele mele bătând pasul egal pe dușumea. În timp ce mă plimbam astfel, a început să mă doară foarte tare capul. De obicei nu sufăr de dureri de cap, dar asta de acum era cu adevărat copleșitoare. Parcă o imensă greutate mă apăsa în creștet și pulsa la fiecare bătaie înnebunită a inimii mele.

Cât o puteam duce așa? Chiar dacă timpul trecea cu adevărat, nimic de acum nu era comparabil cu ce mai simțisem vreodată. Și, deodată, un gând întunecat m-a străfulgerat...

Mama protejase odaia și Cel Rău nu putea intra. Dar asta nu oprea ceea ce putea face el în afara odăii. Schimbase lumea — sau cel puțin schimbase lumea pe care o puteam vedea eu pe fereastră. Tot ce era dincolo de această odaie — ferma, casa, copacii, oamenii și animalele — se afla în ghearele sale. Oare voi mai putea să părăsesc vreodată odaia aceasta? Poate că lumea se va întoarce pur și simplu la normal odată ce voi ieși.

Gânduri întunecate începură să-mi treacă repede prin minte, în pofida eforturilor mele de a le ține la distanță. Ce rost aveau toate acestea? Ne nășteam, trăiam vreo câțiva ani, îmbătrâneam și muream. Ce sens avea totul? Toți oamenii din Comitat și din lumea largă, trăindu-și scurtele lor vieți înainte de a se duce în mormânt. Ce scop aveau toate acestea? Tatăl meu murise. Muncise din greu toată viața lui, dar călătoria vieții sale avusese o singură destinație: mormântul. Către acolo ne îndreptam cu toții. Către o groapă. În pământ, să

fim mâncați de viermi. Bietul Billy Bradley fusese ucenicul Vraciului înaintea mea. Un duh rău îi mân-case degetele și băiatul murise din pricina șocului și a pierderii de sânge. Și unde era el acum? Într-o groapă. Nici măcar într-un cimitir. Era îngropat în afara cimi-tirului, pentru că Biserica îl socotise cu nimic mai breaz decât o vrăjitoare malefică. Asta avea să fie și soarta mea. O groapă în pământ nesfințit.

Iar bietul Părinte Stocks nici măcar nu fusese îngropat. Încă mai zăcea mort în pat, la Conacul Read, cu trupul putrezindu-i pe cearșafuri. Toată viața lui se străduise să facă bine, întocmai ca tata. Mai bine aș pune punct acum, am gândit eu. Mai bine aș ieși din odaia mamei. Odată ce aș muri, s-ar termina cu toate. N-aș mai avea nimic de care să-mi fac griji. Nu tu suferință, nu tu durere de cap.

Orice era mai bine decât să rămân prizonier în această odaie până când aveam să mor de sete sau de foame. Mai bine ieșeam afară acum și sfârșeam cu asta...

Chiar mă îndreptasem către ușă și întinsesem mâna spre cheie, când am simțit deodată o răceală; un aver-tisment: ceva care nu aparținea acestei lumi era pe

aproape. În colțul camerei cel mai îndepărtat de ușă și de fereastră, o coloană tremurătoare de lumină începu să se ivească.

M-am dat înapoi. Să fi fost o stafie sau vreo altă creatură de-a Întunericului? Am văzut apărând mai întâi ghetetele, apoi o sutană neagră. Era un preot! Capul se formă repede, fața uitându-se spre mine, șovăielnică. Era stafia Părintelui Stocks!

Sau nu era? M-am cutremurat din nou. Întâlnisem lucruri care-și puteau schimba forma. Dacă acesta era Diavolul care împrumutase înfățișarea Părintelui Stocks pentru a mă trage pe sfoară? M-am luptat din greu să-mi potolesc respirația. Mama spusese că nimic rău n-avea să intre aici. Trebuia să cred asta. Era tot ce-mi mai rămăsese. Așadar, indiferent cine era vedenia, trebuia să fie bună, nu rea.

— Îmi pare rău, Părinte! am strigat eu. Îmi pare rău că nu m-am întors la timp să te salvez. Am făcut tot ce-am putut și m-am întors înainte de căderea nopții, dar era deja prea târziu...

Părintele Stocks dădu din cap cu tristețe.

— *Ai făcut tot ce-ai putut, Tom. Tot ce-ți stătea în puteri. Dar acum m-am rătăcit și mi-e frică. Am mers*

printr-o ceață cenușie o vreme care mi s-a părut o veșnicie. O dată am crezut că văd un licăr de lumină înaintea, dar s-a stins și a dispărut. Și tot aud voci, Tom. Glasurile unor copii care mă strigă pe nume. Oh, Tom! Cred că sunt glasurile copiilor pe care nu i-am avut niciodată, copiii mei nenăscuți, strigând după mine. Ar fi trebuit să fiu un părinte adevărat, Tom. Nu un preot. Iar acum e prea târziu.

— Dar de ce ești aici, Părinte? De ce ai venit să mă vizitezi? Ești aici să mă ajuți?

Stafia clătină din cap și păru buimăcită.

— *Pur și simplu mă aflu aici, Tom, atâta tot. Și n-am ales eu să vin. Probabil că m-a trimis cineva. Dar de ce — nu știu.*

— Ai dus o viață curată, Părinte, i-am spus eu, făcând un pas mai aproape și începând să simt că-mi pare rău pentru el. Ai fost un model pentru o mulțime de oameni și ai luptat împotriva Întunericului. Ce ai fi putut face mai mult? Așa că du-te înapoi. Du-te și ai grijă de dumneata și uită-mă pe mine! Lasă-mă — întoarce-te și caută Lumina.

— *Nu pot, Tom. Nu știu cum. Am încercat să mă rog, dar acum mintea mea e plină de întuneric și de disperare. Am încercat să mă lupt cu Întunericul, dar n-am făcut-o*

prea bine. Ar fi trebuit să văd de mult cine era Wurmalde. M-am lăsat orbit de seducția și de farmecul ei. Nowell a suferit aceeași soartă. Dar eu ar fi trebuit să-mi dau seama. Am dat greș ca preot, iar toată pregătirea mea ca vraci n-a folosit la nimic. Viața mea a fost risipită degeaba. Totul a fost în zadar!

Zbuciumul bietului Părinte Stocks m-a făcut să uit de spaima mea. Suferea și eu trebuia să-l ajut. Mi-am amintit cum rezolva de obicei Vraciul problema sufletelor tulburate care nu se puteau desprinde să-și vadă de drum. Dacă vorbindu-le îndelung nu obține niciun rezultat, atunci le cerea să se gândească la propriile lor vieți. Să se concentreze asupra vreunei amintiri fericite. O amintire care, de obicei, le elibera de lanțurile care le ținea legate de lumea asta.

— Ascultă-mă, Părinte. Ai fost deopotrivă un vraci și un preot. Acum adu-ți aminte ce te-a învățat domnul Gregory. Tot ce trebuie să faci este să te gândești la o amintire fericită și să te concentrezi asupra ei. Așa că, ia gândește-te! Gândește-te cu grijă. Concentrează-te! Care a fost cel mai fericit moment al duminică pe acest pământ?

Chipul îndurerat al preotului mort tremură și aproape că se șterse, dar reveni mai puternic conturat și păru foarte gânditor.

— *Într-o dimineață, m-am trezit și m-am uitat în jur. Stăteam întins într-un pat, iar soarele strălucea pe fereastră și fluturi de noapte grei de polen dansau în mănunchiul gros al razelor de soare, sclipind ca o mie de îngeri. Dar pentru moment n-am putut să-mi aduc aminte de nimic. Nu știam cine sunt. Nu știam unde mă aflu. Nu-mi aminteam nici măcar cum mă cheamă. N-aveam nici griji, nici treburi. Eram doar un grăunte de conștiință. Era de parcă scăpasem de povara vieții, mă eliberasem de tot ce fusesem și făcusem până atunci. Eram nimeni și în același timp eram toată lumea. Și eram fericit și mulțumit.*

— Și exact asta ești și acum, i-am spus eu, prinzând ideea pe care tocmai o exprimase. Ești nimeni și ești toată lumea. Și ai găsit deja Lumina...

Gura Părintelui Stocks se deschise de uluire, apoi un zâmbet începu să se ivească și să se răspândească treptat pe toată fața lui, un zâmbet de bucurie, luminat de înțelegere. Stafia lui pieri și am zâmbit și eu — primul meu zâmbet după multă vreme. Tocmai trimisesem pentru întâia oară un suflet către Lumină.

Și, că tot vorbeam despre lumină, odaia mamei se umplu dintr-odată de ea! Când Părintele Stocks se topi, un mănunchi orbitor de lumină pătrunse pe fereastră, și era plin de polenul fluturilor de noapte, întocmai cum îl descriesese preotul mort.

Am tras adânc aer în piept. Mi se părea că fusesem foarte deprimat. Cel Rău nu fusese în stare să pătrundă în odaie, dar ajunsese cumva în mintea mea și de aceea fusesem gata să disper, să deschid ușa și să ies afară, la el. Exact la țanc apăruse stafia Părintelui Stocks și uitasem de propria mea durere. Încercarea mea luase sfârșit acum. Știam, din instinct, că era în regulă dacă părăseam odaia.

Am mers până la fereastră. Luna sângerie dispăruse. Coșmarul se încheiase. Deodată mi se întoarse și simțul trecerii timpului. Două zile trebuie să fi trecut de la sosirea Celui Rău prin portal, așa că azi trebuia să fie a treia zi din august. Era ziua mea. Aveam paisprezece ani.

Cerul era albastru, iarba verde și nu se vedea pe nicăieri vreun semn de brumă. Totul fusese o înscenare, o iluzie ca să mă scoată afară din odaie, spre pieirea mea.

Atunci am văzut două persoane coborând, umăr la umăr, panta Dealului Spânzuraților și venind către fermă. Una dintre ele șchiopăta și, chiar de la distanță, le-am recunoscut: erau Vraciul și Alice. Magistrul meu ducea doi saci și două toiege. Dar atunci am văzut că se schimbaseră totuși ceva pe dealul din spatele lor.

O umbră întunecată, verticală, ca o cicatrice, împărțea acum pădurea în două.

CAPITOLUL 25 NOUA ORDINE

Am descuiat ușa, am ieșit din casă și m-am uitat în jur la dezastru. Hornul șemineului se prăbușise pe acoperiș și cele mai multe ferestre fuseseră sparte. Țiglele erau împrăștiate prin toată curtea, stâlpii gardului fuseseră scoși din pământ, iar tulpinile trandafirilor mamei fuseseră smulse de pe zid — Diavolul făcuse asta probabil de ciudă că nu era în stare să pătrundă în odaia ei.

Dar distrugerile nu se opreau aici. M-am uitat în sus, spre Dealul Spânzuraților și mi-am dat seama ce era cicatricea neagră. O potecă largă fusese croită prin pădure, iar copacii culcați la pământ. Se pare că

Diavolul îi doborâse când coborâse să atace casa. Îi doborâse la fel de ușor cum taie coasa o brazdă de iarbă. Ce putere și ce forță dovedea! Dar chiar și așa, odaia mamei rezistase atacului.

Însă acum se terminase. Aerul era tihnit și păsărelele ciripeau. Am traversat curtea și am luat-o spre Dealul Spânzuraților, ieșindu-le în întâmpinare Vraciului și lui Alice la poarta deschisă dinspre pășunea de la nord. Alice se avântă șchiopătând și își petrecu brațele pe după gâtul meu, îmbrățișându-mă strâns.

— Oh, Tom! Atât mă bucur că te văd. Abia îndrăzneam să sper că ai rămas în viață...

— Îmi pare rău că n-am putut face mai mult, băiete, zise Vraciul. Ai fost pe cont propriu din clipa în care ai luat-o la fugă spre fermă și nimeni nu putea face nimic să te ajute. Odată ajunși aici, ne-am uitat de pe deal, dar era prea primejdios să ne apropiem mai mult. Când am sosit noi, Diavolul crease un nor negru pe care-l așezase chiar deasupra casei și a curții, ascunzându-le vederii, dar l-am putut auzi înăuntrul lui, izbind, mugind și făcându-și mendrele. Ne-a fost greu să ne ținem la distanță și să nu-ți sărim cu nimic în ajutor, dar mi-am pus încrederea în mama ta, sperând

că i-a făcut ea ceva odăii care să fie de ajuns ca să te apere. Și după câte văd, încrederea aia a fost întemeiată.

— Dar el e liber prin lume acum, nu-i așa? am întrebat, sperând că Vrăciul mă va contrazice.

Spulberându-mi ultima speranță, Vrăciul dădu posomorât din cap, într-o încuviințare mută.

— Da, e aici, într-adevăr. Poți s-o simți. Ceva s-a schimbat. E ca prima răcire pe care o simți în aerul de toamnă. Un semn prevestitor de iarnă. O nouă ordine a lucrurilor a început. După cum a spus odată Părintele Stocks, Diavolul este Întunericul întrupat, dar Wurmalde și vrăjitoarele nu l-au putut stăpâni decât două zile. L-au trimis după tine, dar acum s-a terminat, iar el își face propriile planuri. Nu mai este supus voinței lor de acum și, din fericire, o să uite de tine o vreme. Dar acum nimeni din Comitat nu mai e în afara pericolului. Puterea Întunericului va crește, și încă repede, iar noi toți vom avea principala îndatorire să nu-i dăm voie să se desfășoare. Îndeletnicirea noastră a fost primejdioasă și înainte, dar la ceea ce ne-așteaptă de acum încolo nici nu mă pot gândi, băiete!

Am arătat în sus, către cicatricea care împărțea Pădurea Spânzuraților.

— Mai există pe undeva o distrugere ca asta? am întrebat eu.

— Da, băiete, mai există — însă doar în linie dreaptă de la Pendle până aici. Grânele au fost culcate la pământ, deopotrivă cu o mulțime de copaci și cu una sau două case. Fără îndoială că s-au pierdut și vieți, dar odată ajuns aici, Diavolul s-a concentrat să încerce să pătrundă până la tine, iar Comitatul a fost scutit de ceea ce ar fi putut fi cu mult mai rău.

— Așadar am dat greș, am zis eu trist. O forță care poate face așa ceva e de departe prea puternică pentru oricare om ca s-o înfrunte. Cât de mare e? E un soi de uriaș?

— Potrivit scrierilor vechi, poate lua orice formă dorește și să se facă mai mic sau mai mare, după poftă, răspunse Vrăciul. Dar de cele mai multe ori arată întocmai ca un om. Cineva care nu-ți atrage atenția prin nimic. Și nu folosește mereu forța brută; adesea își atinge scopurile prin viclenie. Cât adevăr stă în asta, numai timpul ne-o va putea spune. Dar, capul sus, băiete! Oriunde există voință, se găsește și-o cale. O să găsim noi mijloacele de a-l înfrunța, într-o bună zi. Wurmalde e moartă; fără ea, clanurile vrăjitoarelor se vor încăiera curând. Și noi le-am dat o lovitură

puternică Malkinilor. Turnul acela nu mai e al lor. Cele două lamii par să-l fi făcut bârlogul lor. Asta înseamnă că, pe de-o parte, cuferele tale sunt în siguranță, iar pe de altă parte, că și noi am obținut un loc minunat din care să lucrăm când ne vom duce iarăși în Pendle...

— Ce? Ne ducem iar acolo acum? am întrebat eu cu lehamite în glas.

Numai gândul la Pendle mi se părea aproape de neîndurat.

— Nu, acum mergem înapoi la Chipenden pentru o binemeritată odihnă. Dar o să ne întoarcem și acolo, într-o bună zi. Ori la anul, ori peste doi ani. Treaba nu e terminată încă. Și te mai așteaptă destulă practică până atunci. Dac-ai fi nimerit-o pe Grimalkin cu lanțul, n-ar fi fost nevoie să te folosești de toiagul meu, este?

Eram prea obosit să mă mai apăr, așa că doar am dat din cap.

— Totuși ai scăpat cu viață, băiete, ceea ce nu-i prea rău, ținând cont de împrejurări. Când am ajuns noi la copacul acela, care era exact la marginea cărării tăiate de Diavol, ea se eliberase și plecase de mult, dar sângele ei mai era încă pe toiag. Și-a smuls toiagul și l-a

aruncat pe jos, iar lanțul nu l-ar fi putut atinge nici dac-ar fi vrut. E aici, în spate, teafăr și nevătămat, în sacul tău deocamdată. Dar cu Grimalkin ți-ai făcut încă un dușman personal — un motiv în plus ca să fii pregătit!

Nu mă speria prea tare Grimalkin. Într-o bună zi, aveam să dau din nou ochii cu ea — dar când o să fiu mai mare, iar ea o să aibă mai multă satisfacție să măucidă. Însă gândul la o creatură atât de puternică precum Diavolul mă îngrozea. Mă făcea să mă îngrijorez serios pentru viitor — al meu și al întregului Comitat.

— Când am stat în odaia mamei, stafia Părintelui Stocks mi-a făcut o vizită, i-am spus eu Vraciului. Am stat de vorbă și am izbutit să-l trimit către Lumină.

— Bravo, băiete. O să i se ducă dorul Părintelui Stocks în Comitat, iar eu am pierdut un prieten. Faptul că l-ai trimis spre Lumină e ceva de care poți să fii mândru. Sunt unele lucruri în îndeletnicirea asta care-ți pot aduce multă satisfacție, iar redarea liniștii unui suflet tulburat este unul dintre acestea.

— James și Jack sunt teferi? am întrebat eu.

— Da, din câte știm noi, răspunse Vraciul. Am mers întâi cu sătenii în Downham, ajutându-i să-și care

răniții. Apoi noi ne-am luat bagajele și am venit direct aici, iar James s-a dus la Turnul Malkin. Urma să-i aducă pe Jack și pe familia lui aici — asta dacă fratele tău avea să fie destul de întremat cât să călătorească.

— Atunci n-am putea să rămânem toți trei aici vreo câteva zile, până or să sosească ei? am întrebat. Am putea să mai curățăm un pic locul. Să facem și pentru ei lucrurile mai ușoare puțin.

— Presupun că ai dreptate, băiete. Atunci, fie! O să rămânem aici și-o să aranjăm lucrurile.

Și asta am făcut. Toți trei ne-am vârat în mizerie până la gât, am curățat dezastrul din camere și am adus un geamgiu din sat ca să înlocuiască ferestrele. Am urcat pe acoperiș și am făcut ce m-am priceput cu hornul șemineului, izbutind să-l dreg destul de bine cât să îngăduie fumului să iasă în voie. Avea să meargă, până aduceam un zidar ca să-l repare cum trebuie. După câteva ceasuri de muncă grea, făcuserăm locul curat și ordonat, iar la căderea serii am mâncat o masă copioasă și-am avut un bine-venit foc arzând în cămin.

Bineînțeles, lucrurile n-aveau să revină niciodată la normal, dar trebuia măcar să facem cât puteam să le

îndreptăm. Și m-am întrebat dacă Ellie va fi destul de curajoasă ca să mai locuiască aici, la fermă. Poate că se va hotărî să-și ducă fetița în altă parte, unde să fie mai în siguranță. La urma urmelor, vrăjitoarele știau de-acum locul; într-o bună zi, ar putea veni aici, dor-nice de răzbunare. Știam că va depinde în mare măsură și de cât de mult își va reveni Jack. Dacă James chiar avea să stea și să muncească aici, asta ar avea darul să-i mai ridice puțin moralul lui Ellie.

Vraciul moțâia la gura focului, iar eu și Alice am ieșit afară și ne-am așezat pe trepte, uitându-ne la stele. O vreme, n-am vorbit. Eu am fost cel care a rupt tăcerea.

— E ziua mea, astăzi, i-am spus eu lui Alice. Am paisprezece ani acum...

— Ca mâine o să fii bărbat, zise ea, cu un zâmbet ironic. Nișel cam pirpiriu totuși, nu-i așa? Trebuie să mai mănânci un pic până atunci. Ai nevoie de ceva mai mult în burtă decât de brânza aia veche și uscată.

I-am zâmbit și eu, apoi mi-am amintit ce-mi spusese Tibb după ce sângele Părintelui Stacks îi picurase din gură pe cămașa mea:

Văd o fată, curând va fi femeie. Fata cu care-ți vei împărți viața. Ea te va iubi, te va trăda și, în cele din urmă, va muri pentru tine.

Oare se referise la Mab? Ea mă uluise spunând că m-a iubit. Eu o trădasem, dar și ea mă trădase pe mine, poruncindu-i Diavolului să mă vâneze și să mă piardă. Sau se referise la Alice? Dacă da, profeția asta era groaznică. Oare era cu putință să se împlinească? Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta și cu siguranță nu puteam să-i împărtășesc lui Alice, care credea că viitorul *putea* fi prezis, temerile mele. Mai bine nu-i spuneam nimic. Ar fi făcut-o nefericită.

Dar mai era ceva care mă făcea să mă simt un pic stingherit. La început, am vrut s-o las să treacă, dar întrebarea îmi tot bâzâia prin cap, până când am simțit că *trebuie* s-o rostesc cu voce tare.

— Când am fost cu Mab și cu surorile ei, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să mă gândesc la ce ai făcut și tu odată. Mab părea să creadă că m-ar fi putut face al ei, într-un fel — că i-aș fi putut aparține. Dar când a încercat, am simțit o durere în brațul meu stâng, în locul în care ți-ai înfipt tu, cândva, unghiile în mine. Ai spus atunci că m-ai însemnat. Asta mă îngrijorează, Alice. Noi însemnăm vitele și oile ca să se știe ale cui sunt. Asta mi-ai făcut și tu mie? Ai folosit magia neagră ca să mă stăpânești în vreun fel?

Alice nu răspunse o vreme îndelungată. Iar când vorbi, îmi puse o întrebare:

— Înainte să ai durerea aia, chiar înainte, ce făcea Mab?

— Mă săruta...

— Și de ce ai lăsat-o să facă *asta*? mă întrebă Alice, cu răutate.

— Nu prea aveam de ales, am răspuns eu. Toiagul îmi căzuse din mână și nu mă puteam mișca.

— Bună treabă că te-am însemnat atunci. Altminteri ai fi fost al ei cu totul. I-ai fi dat cheile fără să clipești, asta ai fi făcut.

— Adică n-a putut să mă mai ia în stăpânire, fiindcă mă luaseși tu înainte?

Alice dădu din cap.

— Nu-i chiar așa de rău cum o faci tu să pară. Ar trebui să-mi fii recunoscător. Ceea ce am făcut înseamnă că nicio vrăjitoare nu te va putea niciodată stăpâni astfel. Este semnătura mea, vezi tu? Semnul meu. Le avertizează să stea deoparte. În afară de asta, nu înseamnă mare lucru, totuși. Nu și dacă nu vrei tu să însemne. Nu trebuie să stai lângă mine. Poți să pleci, dacă vrei. Vrei să pleci?

Am clătinat din cap.

— Sunt fericit să stau aici, lângă tine.

— Și eu sunt fericită să stau aici, lângă tine. Așadar, amândoi suntem fericiți. Ce poate fi rău în asta?

— Nimic. Dar să nu-i spui vreodată Vrăciului, altminteri te trimite iar departe.

N-am mai vorbit o vreme, dar Alice a întins brațul și m-a luat de mână. Mâna ei stângă o ținea pe a mea. Nu-mi venea să cred cât de bine era să stau acolo, ținându-mă de mână cu ea în felul ăla. Era chiar mai bine decât data trecută, pe drumul spre mătușa ei de la Staumin.

— Ce folosești? am întrebat. Seducția sau farmecul?

— Amândouă, zise ea, zâmbindu-mi poznaș.

Încă o dată, am scris majoritatea acestor lucruri din amintire, folosindu-mi caietul de notițe doar când a fost nevoie.

Sunt din nou la Chipenden, cu Alice și cu Vrăciul, și este din nou toamnă. Frunzele încep să cadă și nopțile se lungesc.

La fermă, lucrurile merg bine. Jack e în stare să vorbească acum și, cu toate că încă nu e pe deplin cum a

fost, se întremează constant și ne așteptăm să-și revină complet. James s-a ținut de cuvânt și locuiește și el la fermă, de asemenea. A construit o fierărie lângă noul hambar și afacerea a început să se pună pe roate. Nu doar atât — chiar are intenția să meargă mai departe și să se apuce de făcut și vândut bere, așa că ferma o să-și reînvie numele original.

Știu că Ellie nu este pe deplin fericită, totuși. Se teme că vrăjitoarele i-ar putea face o altă vizită, dar se simte ceva mai bine acum, de când și Jack și fratele lui sunt prin preajmă.

Sosirea Diavolului înseamnă că totul se schimbă și devine mai periculos. În vreo două rânduri, când vorbeam despre asta, mi s-a părut că văd trecând iute pe fața Vraciului o umbră de spaimă. Lucrurile cu siguranță vor fi mai întunecate.

Veștile din sud nu sunt bune. Se pare că războiul merge prost și e nevoie de noi recruți care să-i înlocuiască pe cei care-au căzut în bătălie. O ceată de recrutare, făcută din soldați, bate-n lung și-n lat Comitatul, silind băieții să intre în armată în pofida voinței lor. Vraciul își face griji că asta mi s-ar putea întâmpla și mie. Spune că, de obicei, îl trimite pe

fiecare ucenic al lui să lucreze cu un alt vraci, pentru vreo șase luni — în felul ăsta, ucenicii au prilejul să vadă și un alt magistru lucrând și să câștige experiență. Prin urmare, la primul semn de necazuri, se gândește să mă trimită la vraciul Arkwright, care lucrează dincolo de Caster. Nu crede că ceata de recrutare va ajunge atât de departe în nord.

Necazul e că Alice nu va putea să meargă cu mine. Dar eu o să fac cum mi se spune. El este Vraciul, iar eu sunt numai ucenicul. Și tot ce face el e ca să fie cel mai bine.

Thomas J. Ward

Avertisment:
A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-078-3

9 789731 280783

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro